This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08161941 7

Walker sculp.

Apud Cardinalem Farnesium in marmore.

ΑΙ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΣΩΖΟΜΕΝΑΙ.

EURIPIDIS TRAGOEDIAE

QUAE SUPERSUNT,

EX RECENSIONE SAMUELIS MUSGRAVII.

TOMUS PRIMUS.

ASTOR LIBRARY NEW-YORK.

GLASGUAE:
EXCUDEBAT ANDREAS FOULIS.
EDINBURGI PROSTANT VENALES APUD G. LAING,
ET APUD D. BREMNER LONDINI.
M DCC, XCVII.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ἙΚΑΒΗΣ.

ΜΕΤΑ τὴν Τροίας ἅλωσιν ἄραντες οἱ Ἕλληνες, καθωρμίσθησαν ἐν τῇ ἀντιπέραν χεῤῥονήσῳ τῆς Θρᾴκης, ἧς Πολυμήστωρ ἦρχεν· οὗ δὴ καὶ κενοτάφιον ἔχωσαν Ἀχιλλεῖ, ἐν Τροίᾳ ταφέντι· διατρίψαντες δὲ ἐκεῖ ἡμέρας δή τινας, ἐφ' ᾧ τὰ αὐτῶν εὖ διαθήσονται, ἐπεὶ ἀναχθήσεσθαι ἔμελλον, φανὲν τὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐπέσχε τοὺς Ἀχαιοὺς τῆς ἀναγωγῆς, αἰτοῦν γέρας αὐτῷ δοθῆναι τὴν παῖδα Πριάμου Πολυξένην, τὴν καὶ πρότερον κατεγγυηθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πατρός· δι' ἣν καὶ ὑπὸ Πάριδος καὶ Δηϊφόβου τοξευθεὶς ὄλωλεν, ὅτε τὰς ἐγγύας πρὸς τοῦτον πληροῦν ἔμελλε Πρίαμος. Ἕλληνες μὲν οὖν ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' αὐτοῦ μεμνημένοι, καὶ τιμῶντες τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἐψηφίσαντο σφάξαι τὴν Πολυξένην ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ ἥρωος· ἔπεμψαν δὲ τὸν Λαέρτου Ὀδυσσέα πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς Ἑκάβην ὡς ἂν τήν τε παρθένον λάβῃ, καὶ τῷ ποικίλῳ τῶν λόγων, τοιοῦτος γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ, πείσῃ Ἑκάβην, μὴ δυσχερῶς σχεῖν ἐπὶ τῇ τῆς παιδὸς ἀφαιρέσει· ἐλθὼν οὖν Ὀδυσσεὺς, τήν τε κόρην συναιρομένην εὗρεν αὐτῷ τῆς σπουδῆς, καὶ πείθουσαν τὴν μητέρα, ὡς τεθνήξεσθαι μᾶλλον αὐτῇ προσῆκον, ἢ τὸ ζῆν παρ' ἀξίαν· σφαγείσης δὲ τῆς παρθένου, Ἑκάβη θεράπαιναν αὐτῆς ἔπεμψε παρὰ τὰς ἀκτὰς, ἐφ' ᾧ ὕδωρ ἐκεῖθεν κομίσαι πρὸς λουτρὸν Πολυξένης· εὗρε δὲ Πολύδωρον ἐκεῖ κείμενον· ἁλοῦσαν γὰρ ὡς ἔγνω τὴν Τροίαν Πολυμήστωρ, σφάξας αὐτὸν, ἔῤῥιψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἂν αὐτὸς ἔχῃ τὸν χρυσὸν ὃν πρὸς αὐτὸν μετὰ

ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

τοῦ παιδὸς Πολυδώρου πρῶτον Πρίαμος ἔπεμψε λάθρα, ἐπειδὴ ἑώρα τὸ Ἴλιον πρὸς κίνδυνον ἤδη χωροῦν· ἦν δὲ ὁ χρυσὸς οὗτος πολὺς ἄγαν, καὶ ἱκανὸς ὀρθῶσαι καὶ αὖθις τὸ γένος τοῦ Πριάμου. ὡς οὖν τοῦτον εὗρεν δούλη κείμενον ἐπ᾽ ἀκταῖς, ἀνελομένη, καὶ τῷ πέπλῳ εἱλίξασα, κομίζει πρὸς τὴν Ἑκάβην, καὶ ἡ τὸν τῆς Πολυξένης νεκρὸν πρὶν ἐκκεκαλύφθαι τοῦτον εἶναι νομίσασα ἐπειδὴ ἔγνω Πολύδωρον, ἀθλίως τε ἔσχε, καὶ ὅπως ἀμυνεῖται Πολυμήστορα, μηχανᾶται τοιόνδε· κοινωσαμένη πρότερον τὴν περὶ τούτου γνώμην Ἀγαμέμνονι, πέμπει τὴν αὐτῆς δούλην ὡς Πολυμήστορα, αὐτόν τε καὶ τὰ τέκνα, πρὸς ἑαυτὴν μετακαλουμένη περί τινος ἀναγκαίου πρὸς αὐτὸν κοινώσασθαι· οὗτος μὲν οὖν ἀγνοῶν, ὅτι Πολύδωρος εὕρηται παρὰ τὰς ἀκτάς, καὶ ἅμα καὶ τισιν ὑποκλαπεὶς μετὰ τῶν παίδων πρὸς αὐτὴν ἀφικνεῖται. Ἑκάβη δὲ πρὸς αὐτὸν τούτου χάριν ἔφη κεκληκέναι, ἵνα χρυσοῦ θησαυροὺς κεκρυμμένους ὑπ᾽ αὐτῆς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ· εἰσάγει δὲ καὶ τῆς σκηνῆς ἔνδον εἰποῦσα, ὡς ἂν καὶ ἕτερ᾽ ἄττα αὐτῷ δώσει χρήματα, μεθ᾽ ὧν ἐξῆλθε τῆς Τροίας· ἐκέκρυπτο δὲ εἴσω πλεῖστος γυναικῶν ὄχλος, σὺν αἷς τοῦτον εἰσελθόντα Ἑκάβη ὀφθαλμῶν τε στερεῖ, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἀποσφάττει· δικάσαντος δὲ αὐτοὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος ὕστερον, καὶ τοῦ Πολυμήστορος πολλὰ περὶ τῆς σφαγῆς Πολυδώρου διαπλασαμένου, Ἑκάβη περιεγένετο, ἐλέγξασα αὐτὸν ὡς τοῦ χρυσοῦ χάριν, καὶ οὐχ ὧν πρῶτανε, τὸν παῖδα ἀνεῖλε, σύμψηφον σχοῦσα καὶ Ἀγαμέμνονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ ἀντιπέραν τῆς Θράκης χερρονήσῳ. ὁ δὲ Χόρος συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων Τρῳάδων, συμμαχησασῶν τῇ Ἑκάβῃ.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

ὈΡΕΣΤΟΥ.

Ὀρέστης τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἐκδικησάμενος, ἀνῆλεν Αἴγισθον, καὶ Κλυταιμνήστραν· μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσας, παραχρῆμα τὴν δίκην ἔδωκεν, ἐμμανὴς γενόμενος· Τυνδάρεω δὲ τοῦ πατρὸς τῆς ἀνῃρημένης κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ, ἔμελλον κοινὴν Ἀργεῖοι ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τούτου, τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα· κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέσταλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε· καὶ παρακαλούμενος ὑπὸ Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ηὐλαβήθη· λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ὀρέστην· συνὼν δὲ τούτοις ὁ Πυλάδης ὁ φίλος αὐτοῦ, συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρίαν λαβεῖν, Ἑλενην ἀποκτάναντας αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες, διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ἁρπασάντων· τὴν δὲ Ἑρμιόνην δείξας ὁ Ἀπόλλων, ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς· οἱ δὲ ταύτην φονεύειν ἔμελλον· ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος, καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνων ἐστερημένον ὑπὸ αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν· οἱ δὲ φθάσαντες, ὑφάψειν ἠπείλουν· ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων, Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς διακομίζειν, Ὀρέστην δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συνοικῆσαι· καθαρθέντα δὲ τοῦ φόνου, Ἄργους ἄρχειν.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

ΑΛΛΩΣ.

Ὀρέστης διὰ τὴν τῆς μητρὸς σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ τῶν Ἐρινύων δειματούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργείων κατακριθεὶς θανάτῳ, μέλλων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην, ἀνθ' ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοήθησεν, ἐκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία.

ΑΛΛΩΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκε ἐκ γυναικῶν Ἀργείων, ἡλικιωτίδων· αἳ καὶ παραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου πυνθανόμεναι συμφορᾶς· τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν· ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματος ἐστι τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος Βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ προσκαθίζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα· διαπορεῖται δὲ, τί δή ποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθίζεται· οὕτω δὲ μᾶλλον ἐδόκει τοῦ ἀδελφοῦ τημελεῖν, οὕτω παρακαθεζομένη πλησιαίτερον· ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης ἄρτι, καὶ μόλις καταδαρθεὶς, ἐγγὺς αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικων παρισταμένων· ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ, Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης· πιθανὴν δὲ εἶναι ταύτην φασὶ τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως· τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι· πλὴν γὰρ Πυλάδου, πάντες φαῦλοι ἦσαν.

Ὁ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἙΚΑΒΗ.

Τὰ τοῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ἙΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ Τρῳάδων Ἀιχμαλωτίδων.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ἙΚΑΒΗΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

Προλογίζει δὲ ὁ Πολύδωρος.

HECUBA.

POLYDORI UMBRA.

IAMBI.

ADSUM, defunctorum ſpecu et caliginis portis
Relictis, ubi Pluto habitat ſeorſim a diis,
Polydorus, Hecubae filius, *filiae* Ciſſei,
Priamique patris: qui me, poſtquam Trojanorum
Urbem periculum invaſit, haſta ne caderet Graeca
Metuens, clam-emiſit ex Trojana terra,
Polymeſtoris ad domum, Thracii hoſpitis,
Qui praeſtantiſſimam Cherrhoneſiam plagam
Seminat, equeſtrem populum regens haſta.
Multum vero mecum auri emittit occulte
Pater: ut, ſi quando Ilii moenia caderent,
Viventibus liberis non eſſet penuria victus.
Minimus autem natu eram, Priamidarum; quare
Etiam me ex terra clam-emiſit; neque enim ferre
Arma, neque haſtam, potis eram, puerili brachio.
Quamdiu quidem igitur terrae recti ſtabant
Termini, turreſque illaeſae Trojanae erant terrae,

ἙΚΑΒΗ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἥκω, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν᾽ Ἅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως,
Πριάμου τε πατρός· ὅς μ᾽, ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
Κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ,
Δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς,
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα Θρηκίου ξένου,
Ὃς τὴν ἀρίστην Χεῤῥονησίαν πλάκα
Σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
Πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
Πατὴρ, ἵν᾽, εἴποτ᾽ Ἰλίου τείχη πέσοι,
Τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
Νεώτατος δ᾽ ἦν Πριαμιδῶν, ὃ καί με γῆς
Ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα,
Οὔτ᾽ ἔγχος, οἷός τ᾽ ἦν, νέῳ βραχίονι.
Ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ᾽ ἔκειθ᾽ ὁρίσματα,
Πύργοι τ᾽ ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,

Ἕκτωρ τ' ἀδελφὸς ὑμὸς ηὐτύχει δορὶ,
Καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρῃκὶ, πατρῴῳ ξένῳ,
Τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας.
Ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἕκτορός τ' ἀπώλετο
Ψυχὴ, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
Αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
Σφαγεὶς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνυ,
Κτείνει με χρυσῦ τὸν ταλαίπωρον χάριν
Ξένος πατρῷος, δε κτανὼν, ἐς οἶδμ' ἁλὸς
Μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντυ σάλῳ,
Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορύμενος,
Ἄκλαυστος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρύμενος,
Ὅσον περ ἐν γῇ τῇδε Χεῤῥονησίᾳ
Μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
Πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
Θάσσυσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρῃκίας χθονός.
Ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβυ φανεὶς,
Κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλ-
ληνικὸν,
Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίαν πλάτην.

Hectorque, frater meus, feliciter rem gerebat haſta,
Bene apud virum Thracem, patrium hoſpitem,
Alimentis, quaſi quiſpiam ſurculus, creſcebam
Miſer. Poſtquam vero Troja, Hectoriſque periit
Anima, et paternus focus everſus eſt,
Ipſe vero ad aram Dei opera aedificatam cadit;
Mactatus Achillis a filio ſanguinario:
Interficit me auri miſerum gratia
Hoſpes paternus: et quum interfeciſſet, in pelagus
Abjecit, ut ipſe aurum in domo haberet.
Jaceo autem in littore, interdum in maris aeſtu,
Multis circuitibus undarum agitatus,
Indefletus, inſepultus: nunc vero ſupra matrem
Charam Hecubam proſilio, corpore relicto meo,
Tertiam jam lucem verſans in ſublimi,
Quamdiu ſcilicet in terra hac Cherroneſia
Mater mea infelix ex Troja adeſt.
Omnes vero Achivi, naves tenentes, quieti
Sedent in littore hujus Thraciae terrae.
Pelei namque filius, ſuper tumulum apparens,
Retinuit Achilles totum exercitum Graecum,
Domum verſus dirigentes marinum remum.

Petit vero ſororem meam, Polyxenam,
Tumulo charam victimam & honorarium accipere;
Et potietur hoc, neque indonatus amicis
Erit a viris: fatum vero impellit.
Mori ſororem meam hac die.
Duorum vero liberorum duo cadavera aſpiciet
Mater, meumque, et hujus infelicis puellae.
Apparebo enim, ut ſepulturam infelix conſequar,
Ancillae ante pedes in appulſu-maris-ad-littus.
Nam ab illis, quibus eſt poteſtas apud inferos,
Impetravi, ut tumulo potirer et in manus matris
Inciderem. Meum igitur, quantum volebam
Conſequi, erit. Sed ab anu procul ſecedam
Hecuba: profert enim ipſa pedem e tentorio
Agamemnonis, phantaſma metuens meum.
Ah mater, quae, ex regiis aedibus,
Servilem diem vidiſti: utique infeliciter agis,
Quantum feliciter olim! At te, rependens,
Perdit deorum aliquis, priſtinam felicitatem,
H. Ducite, o puellae, anum ante domum,
Ducite erigentes conſervam,
Trojanae, vobis, ante vero reginam,
Prehendite, geſtate,

Αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν, Πολυξένην,
Τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
Καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
Ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
Θανεῖν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν τῷδ' ἡμέρᾳ.
Δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται
Μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυστήνου κόρης.
Φανήσομαι γὰρ, ὡς τάφου τλήμων τύχω,
Δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ.
Τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην
Τύμβου κυρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
Τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσον περ ἤθελον τυχεῖν,
Ἔσται· γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι
Ἑκάβῃ, περᾷ γὰρ ἥδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
Φεῦ ὦ μῆτερ, ἥτις, ἐκ τυραννικῶν δόμων,
Δούλειον ἦμαρ εἶδες· ὡς πράσσεις κακῶς,
Ὅσον περ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.
Ε. Ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
Ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον,
Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν.
Λάβετε, φέρετε,

ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

ΑΛΛΩΣ.

Ὀρέστης διὰ τὴν τῆς μητρὸς σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων δειματούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργείων κατακριθεὶς θανάτῳ, μέλλων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην, ἀνθ' ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοήθησεν, ἐκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία.

ΑΛΛΩΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκε ἐκ γυναικῶν Ἀργείων, ἡλικιωτίδων· αἱ καὶ παραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου πυνθανόμεναι συμφορᾶς· τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν· ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματος ἐστι τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ προσκαθέζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα· διαπορεῖται δὲ, τί δή ποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται· οὕτω δὲ μᾶλλον ἐδόκει τοῦ ἀδελφοῦ τημελεῖν, οὕτω παρακαθεζομένη πλησιαίτερον· ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης ἄρτι, καὶ μόλις καταδαρθεὶς, ἐγγὺς αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρισταμένων· ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ, Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης· πιθανὴν δὲ εἶναι ταύτην φασὶ τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως· τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι· πλὴν γὰρ Πυλάδου, πάντες φαῦλοι ἦσαν.

Deducite, attollite meum corpus,
Senilem manum apprehendentes.
Et ego curvo ſcipione manus
Annixa, accelerabo tardigradum
Greſſum articulorum promovens.
O fulgur Iovis, o tenebroſa Nox,
Quid tandem jactor de nocte ſic
Terroribus, ſpectris! o veneranda Terra,
Nigras-alas-habentium mater ſomniorum,
Abominor nocturnam viſionem,
Quam de filio meo
Qui ſervatur in Thracia,
De Polyxenaque chara
Filia, per inſomnia vidi,
Vidi enim terribile viſum,
Didici, cognovi.
O inferni Dii, ſervate filium meum,
Qui ſolus, domus ancoraque meae,
Nivalem Thraciam incolit
Hoſpitis paterni ſub tutela.
Erit aliquid novum;
Veniet aliquod carmen lugubre luctuoſis.
Non unquam mea mens ſic indeſinenter

Horret, metuit.
Ubi tandem divinam Heleni animam,
Aut Caſſandrae aſpiciam, o Troades,
Ut mihi interpretentur ſomnia?
Vidi enim variam cervam
Lupi cruento ungue mactatam,
Ex meis genibus avulſam per vim,
Miſerabiliter. Et hoc terriculamentum mihi:
Venit ſuper ſummum tumuli verticem
Spectrum Achillis.
Petebat vero munus, calamitoſarum
Quandam Troadum.
A mea igitur, a mea hoc filia
Avertite, Dii, ſupplico.

ANAPAESTI.

C. Hecuba, propere ad te fugi,
Herilia tentoria deſerens,
Ubi forte data ſum et ordinata
Serva, ex urbe abacta
Iliade, haſtae acie,
Bello capta ab Achivis,
Nihil te malis levans,
Sed nuntii onus portans

Φρίσσει, ταρβεῖ.
Ποῦ πότε θείαν Ἑλένου ψυχὰν,
Ἢ Κασάνδρας ἐσίδω, Τρῳάδες,
Ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
Εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον
Λύκου αἵμονι χαλᾷ σφαζομέναν,
Ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκᾳ
Οἰκτρῶς· καὶ τόδε δεῖμά μοι
Ἦλυθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
Φάντασμ' Ἀχιλέως.
Ἤιτει δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
Τινὰ Τρωϊάδων.
Ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
Πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Ἑκάβη, σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην,
Τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσ'
Ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
Δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
Τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν,
Οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
Ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα

Μέγα, σοί τε, γύναι, κῆρυξ ἀχέων.
Ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
Λέγεται δόξαι, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ
Σφάγιον θέσθαι. τύμβου δ' ἐπιβὰς,
Οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη σὺν ὅπλοις,
Τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
Λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας,
Τάδε θωΰσσων·
Ποῖ δὴ, Δαναοὶ, τὸν ἐμὸν τύμβον
Στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες;
Πολλῆς δ' ἔριδος συνέπεσε κλύδων·
Δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
Στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
Τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν,
Τῆς μαντιπόλου βάκχης 'νέχων
Λέκτρ' Ἀγαμέμνων.
Τὼ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηνῶν,
Δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν.
Γνώμῃ δὲ μιᾷ συνεχωρείτην,
Τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
Αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρας
Λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας

Grande, tibique, mulier, praeco dolorum.
Nam in Achivorum pleno concilio
Dicitur decretum eſſe, tuam filiam Achilli
Victimam dare. Tumulum namque aſcendens,
Scis quod aureis apparuit cum armis,
Pontigradas vero cohibuit rates,
Vela rudentibus ſuffulta habentes,
Haec clamans:———
Quonam, Graeci, meum tumulum
Proficiſcimini inhonoratum relinquentes?
Magnae vero contentionis colliſit tempeſtas:
Sententia vero proceſſit bifariam in Graecorum
Exercitu bellicoſo; illis quidem ut daretur
Tumulo victima, illis vero non probato.
Erat vero quidem tuum ſtudens bonum,
Fatidicae Bacchae honorans
Thalamum Agamemnon.
Theſidae vero, rami Athenarum,
Duorum ſermonum autores erant:
Sententia autem una conveniebant,
Achilleum tumulum coronandum eſſe
Sanguine virenti. Caſſandrae vero
Torum non dicebant Achilleae

Se praelaturos eſſe unquam haſtae.
Studia vero ſermonum controverſorum
Erant paria quodammodo, prius *quam* verſutus
Rhetor, ſuaviloquus, gratiam populi captans,
Laertiades perſuadet exercitui,
Non optimum Graecorum omnium,
Serviles propter victimas, repellere,
Ne quis dicat apud Proſerpinam
Stans ex mortuis,
Quod ingrati Danai erga Danaos,
Mortuos pro Graecis,
Trojae ex campis deceſſerint.
Veniet vero Ulyſſes jamjam,
Puellam abſtracturus tuis a mammis,
Exque anili manu abducturus.
Sed vade ad templa, abi ad altaria,
Accede Agamemnonis ſupplex ante genua:
Invoca deos, et eos qui ſunt in coelo,
Et eos, qui ſunt ſub terra. Aut enim te preces
Prohibebunt, orba ne ſis
Filia miſera, aut oportet aſpicere
Ante tumulum cadentem, cruentatam
Sanguine virginem, ex aurifero

Πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
Σπȣδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
Ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων
Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς,
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν,
Μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
Δȣ́λων σφαγίων ὕνεκ', ἀπωθεῖν,
Μὴ δέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
Στάντα φθιμένων,
Ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς
Τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
Ἥξει δ' Ὀδυσεὺς ὅσον ȣ̓κ ἤδη,
Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν,
Ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὁρμήσων.
Ἀλλ' ἴθι ναȣ̀ς, ἴθι πρὸς βωμȣ̀ς,
Ἷζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων.
Κήρυσσε θεȣ̀ς τȣ́ς τ' ȣ̓ρανίδας,
Τȣ́ς θ' ὑπὸ γαῖαν· ἢ γάρ σε λιταὶ
Διακωλύσȣσ' ὀρφανὸν εἶναι
Παιδὸς μελέας, ἢ δεῖ σ' ἐπιδεῖν
Τύμβȣ προπετῆ, φοινισσομέναν
Αἵματι παρθένον, ἐκ χρυσοφόρȣ

Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.

Ε. Οἴ ἐγὼ μελέα· τί ποτ' ἀπύσω;
Ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
Δειλαία, δειλαίου γήρως,
Δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
Τᾶς οὐ φερτᾶς. ὤ μοι μοι.
Τίς ἀμύνῃ μοι; ποία γέννα;
Ποία δὲ πόλις;
Φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,
Στείχω; ποῖ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν
Ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;
Ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
Ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματα,
Ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'· οὐκέτι μοι
Βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
Ὦ τλᾶμον, ἄγησαί μοι,
Ποὺς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ
Πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
Δυστανοτάτας ματέρος,
Ἔξελθ', ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος
Αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῇς

Collo flumine nigricante.

H. Hei me miſeram! quidnam vociferabor?
Quam vocem, quem luctum?
Infelix, ob miſeram ſenectutem,
Servitutem hanc non tolerandam,
Non ferendam. Hei mihi mihi!
Quis defendit me? quae gens?
Quae vero urbs?
Interiit ſenex, interierunt liberi.
Qua, an hac, an illac,
Ibo? ubi promovebo pedem? quis deorum
Aut daemonum nobis adhuc auxiliator?
O mala quae attuliſtis Troades,
O mala quae attuliſtis nocumenta,
Exſtinxiſtis, perdidiſtis, non amplius mihi
Vita grata in luce.
O calamitoſe, duc me,
Pes, ſis dux anui
Ad hanc aulam; o nata, o filia
Afflictiſſimae matris,
Egredere, egredere domo; audi matris
Vocem, o filia, ut agnoſcas

Qualem, qualem
Audio famam de tua vita.
P. Ah mater, mater, quid clamas? quid novi
Nuntians, ex aedibus me, quaſi avem,
Cum terrore hoc evolare feciſti?
H. Hei mihi, filia.
P. Quid me appellas ominoſa voce? mihi prooemia
Mala? H. Hei hei tuae vitae!
P. Eloquere, ne celes diu.
Metuo, metuo, mater:
Quid tandem ingemiſcis?
H. O filia, filia miſerae matris.
P. Quid hoc dicis?
H. Mactare te Argivorum communis
Urget ad tumulum ſententia
Pelidae, o ſoboles.
P. Hei mihi, mater, quomodo edis
Immenſa mala? indica mihi,
Indica mihi, mater.
H. Loquor, filia, infandam famam,
Nuntiant Argivorum decretum eſſe
Calculo de tua mihi vita.
P. O gravia patiens, o omnino infelix,

Οἴαν, οἴαν
Ἀΐω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.
Π. Ἰὼ μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
Κηρύξασ᾽, οἴκων μ᾽, ὥστ᾽ ὄρνιν,
Θάμβει τῷδ᾽ ἐξέπταξας;
Ε. Ὤ μοι, τέκνον.
Π. Τί με δυσφημεῖς, φροίμιά μοι κακά;
Ε. Αἶ αἶ σᾶς ψυχᾶς.
Π. Ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
Δειμαίνω, δειμαίνω, μᾶτερ,
Τί ποτ᾽ ἀναστένεις;
Ε. Ὦ τέκνον, τέκνον μελέας ματρός.
Π. Τὶ τόδ᾽ ἀγγέλλεις;
Ε. Σφάξαι σ᾽ Ἀργείων κοινὰ
Συντείνει πρὸς τύμβον γνώμα
Πηλείδα, γέννα.
Π. Οἴ μοι μᾶτερ, πῶς φθέγγῃ
Ἀμέγαρτα κακῶν; μάνυσόν μοι,
Μάνυσόν μοι, μᾶτερ.
Ε. Αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας,
Ἀγγέλλουσ᾽ Ἀργείων δόξαι
Ψήφῳ, τᾶς σᾶς πέρι μοι ψυχᾶς.
Π. Ὦ δεινὰ παθοῦσ᾽, ὦ παντλᾶμον,

Ὦ δυστάνȣ, μᾶτερ, βιοτᾶς,
Οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώϐαν ἐχθίσταν,
Ἀῤῥήταν τ', ὦρσέ τις δαίμων;
Οὐκέτι σοι παῖς ἅδ'· ȣ̓κέτι δὴ
Γήρᾳ δειλαίῳ δειλαία συνδȣλεύσω.
Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' ȣ̓ριθρέπταν,
Μόσχον, δειλαία, δειλαίαν
Ἐσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν
Σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ
Γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον·
Ἔνθα νεκρῶν μέτα
Ἁ τάλαινα κείσομαι.
Καὶ σὲ μὲν, μᾶτερ δύστανε,
Κλαίω πανοδύρτοις θρήνοις·
Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώϐαν, λύμαν
Τ' ȣ̓ μετακλαίομαι, ἀλλὰ θανεῖν μοι
Ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπȣδῇ ποδὸς,
Ἑκάϐη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.
Ο. Γύναι, δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμην στρατȣ̃.
Ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.
Ἔδοξ' Ἀχαιοῖς, παῖδα σὴν Πολυξένην

O miſerae mater vitae;
Qualem, qualem rurſus tibi noxam infeſtiſſimam
Infandamque excitavit aliquis daemon?
Non amplius tibi filia haec eſt: non amplius ſane
Senectuti miſerae miſera ſimul ſerviam.
Catulam enim me tanquam, aut montipaſtam
Vitulam miſera miſeram
Videbis manu abreptam
Tua, decollatamque Plutonis
Sub terra miſſam tenebras:
Ubi cum mortuis
Infelix jacebo.
Et te quidem, mater miſera,
Deploro perquam lamentabilibus fletibus:
Meam autem vitam, probrum et cladem
Nihil deploro, ſed mori mihi
Caſu meliore obtigit.

IAMBI.

C. Et quidem Ulyſſes venit celeritate pedis,
Hecuba, novum aliquod tibi ſignificaturus verbum.
U. O mulier, exiſtimo quidem te ſcire ſententiam
Exercitus, calculumque qui obtinuit: tamen dicam.
Viſum eſt Graecis filiam tuam Polyxenam

Mactare ad excelſum aggerem Achillei ſepulchri.
Nos vero comites et adductores puellae
Ordinant eſſe: Sacrificii vero praefectus
Sacerdoſque ſtatutus eſt hujus filius Achillis.
Faxis igitur noſtin, quid? neque avellaris vi,
Neque ad manuum certamen congrediaris mecum:
Sed agnoſce vires et praeſentiam malorum tuorum.
Scitum eſt, etiam in malis ſentire quae oportet.
H. Ah, ah, inſtat, ut videtur, certamen ingens,
Plenum gemituum, nec lacrymarum inane.
Et ego enim non mortua ſum, ubi me oportuerat
Mori, neque perdidit me Jupiter: Nutrit vero,
Ut videam malis mala alia majora infelix ego.
Si vero licet ſervis liberos
Non acerba, neque cor mordentia,
Percontari, tibi quidem ſermonem finiri oportet.
Nobis vero auſcultare pauliſper, haec
Interrogantibus. U. Licet, interroga: tempus
Enim non invideo. H. Scis quando veniſti Ilii
Explorator lacero amictu, deformis: et ab oculis
Fraudis guttae tuam irrigabant barbam? novi:
Non enim *haec res* ſuperficiem pectoris attigit mei.
H. Agnovit vero te Helena, et ſoli nuntiavit mihi.

Σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου.
Ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
Τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπιστάτης
Ἱερεύς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.
Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ,
Μήτ' εἰς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί.
Γίνωσκε δ' ἀλκὴν, καὶ παρουσίαν κακῶν
Τῶν σῶν. Σοφόν τι κἀν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.
Ε. Αἶ, αἶ, παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,
Πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός.
Κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὗ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
Οὐδ' ὤλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὁρῶ
Κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἡ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι, τοὺς ἐλευθέρους
Μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτήρια,
Ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν,
Ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.
Ο. Ἔξεστ', ἐρώτα, τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
Ε. Οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
Δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
Φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;
Ο. Οἶδ'. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
Ε. Ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνη κατεῖπέ μοι.

Ο. Μέμνημεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
Ε. Ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν;
Ο. Ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
Ε. Ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
Ο. Ὥστ' εἰσορᾶν νῦν φέγγος ἡλίου τόδε.
Ε. Τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
Ο. Πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.
Ε. Οὐκοῦν κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν,
Ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φῂς παθεῖν,
Δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ;
Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
Ζηλοῦτε τιμάς, μηδὲ γινώσκοισθέ μοι,
Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
Ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
Ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι,
Εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;
Πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν
Πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
Ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,
Εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;
Ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν.
Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφάγματα,
Κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.

U. Meminimus in periculum nos veniſſe magnum.
H. Attigiſti vero genua mea humilis exiſtens?
U. *Et quidem* adeo ut immoreretur in tua veſte
Manus mea. H. Servavi *te* igitur, emiſique ex
Terra? U. Adeo ut etiam nunc aſpiciam lucem
Solis hanc. H. Quid ſane dicebas ſervus meus
Exiſtens tum? U. Multorum ſermonum inventa,
Ut non morerer. H. Annon ergo malus argueris
Ex tuis ipſis conſiliis; qui ex me bene paſſus es,
Qualia dicis te paſſum eſſe, facis vero nihil nobis
Bene, ſed male quantum potes? ingratum veſtrum
Genus, quicunque apud populum oratorios ſectamini
Honores: utinam non cognoſcamini mihi: qui nihil
Penſi habetis amicos laedere, ſi multitudini ad
Gratiam dicatis aliquid. Verum quidnam hoc
Callidum putantes adverſus hanc puellam calculum
Tulerunt mortis? utrum fatum ipſos induxit
Homines interficere ad tumulum, ubi mactare
Boves magis decet? An eos qui interfecerunt *Eum*,
Viciſſim interficere volens, adverſus hanc Achilles
Jure intendit caedem? atqui nullum ipſi haec fecit
Malum. Helenam illum petere oportet ſepulchro
Victimam; illa enim perdidit ipſum et ad Trojam ducit.

Si vero captivam
Oportet aliquam ſelectam mori, pulchritudine
Excellentem, non noſtrum hoc: Helena enim
Forma *eſt* praeſtantiſſima, injurioſaque non
Minus quam nos eſſe comperta eſt. Ex aequitate
Quidem, hactenus contendo. Quae vero rependere
Oportet te, repetente me, audi. Tetigiſti
Meam, quemadmodum dicis, manum, et hanc
Anilem, accidens, genam: viciſſim attingo tua
Haec eadem ego: beneficiumque repoſco prius,
Et ſupplico tibi, ne meam filiam ex manibus
Auferas, neque interficiatis: mortuorum ſatis eſt.
Hac gaudeo, et obliviſor malorum:
Haec pro multis eſt mihi conſolatio,
Civitas, nutrix, baculus, dux viae.
Non oportet victores imperare quae non decent:
Neque eos, qui felices ſunt, putare ſe felices fore
Semper. Nam et ego eram olim, ſed nunc non
Amplius ſum. Univerſam vero felicitatem dies
Una mihi eripuit. Sed o charum mentum,
Reverearis me: Miſerere; vadens vero ad
Graecorum exercitum admone quam interficere
Invidioſum ſit mulieres, quas primum non

Εἰδ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν,
Κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε.
Ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
Ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἧττον εὑρέθη.
Τῷ μὲν δικαίῳ, τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον·
Ἃδ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
Ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς, ὡς φὴς, χερὸς,
Καὶ τῆσδε γεραιᾶς, προσπιτνῶν, παρηΐδος.
Ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ,
Χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
Μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς,
Μηδὲ κτάνητε· τῶν τεθνηκότων ἅλις.
Ταύτῃ γέγηθα, κἀπιλήθομαι κακῶν·
Ἥδ', ἀντὶ πολλῶν, ἐστί μοι παραψυχὴ,
Πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ.
Οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεὼν,
Οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
Κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰμ' ἔτι·
Τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο.
Ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με·
Οἴκτειρον. ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν,
Παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
Γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε

Βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ᾠκτείρατε.
Νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος,
Καὶ τοῖσι δέλοις, αἵματος κεῖται πέρι.
Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃ, τὸ σὸν,
Πείσει. Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξέντων ἰὼν,
Κἀκ τῶν δοκέντων αὐτὸς, ἐ ταυτὸν σθένει.
Χ. Οὐκ ἔστιν ἕτω στερρὸς ἀνθρώπε φύσις,
Ἥτις γόων σῶν, καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
Κλύεσα θρήνες, ἐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
Ο. Ἑκάβη, διδάσκε, μηδὲ τῷ θυμεμένῳ
Τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιῇ φρενί.
Ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' ἕπερ ηὐτύχεν,
Σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κἐκ' ἄλλως λέγω.
Ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, ἐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἁλέσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατε
Σὴν παῖδα δἔναι σφάγιον ἐξαιτεμένῳ·
Ἐν τῷδε γὰρ κάμνεσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
Ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ,
Μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
Ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
Θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.
Οὐκἒν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
Χρώμεσθ' ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;

Interfeciſtis, ab altaribus avellentes: ſed miſerti
Eſtis. Lex enim inter vos et liberis aequa
Et ſervis de ſanguine poſita eſt.
Porro dignitas, etiam ſi prave dicas, tua
Perſuadebit. Sermo enim ab incelebribus profectus
Et a celebribus idem, non idem valet.
C. Non eſt adeo rigida hominis natura quae,
Luctuum tuorum et longarum complorationum
Audiens fletus, non effundat lacrymas.
U. O Hecuba, diſce, neque prae *tua* ira
Me bene dicentem, infenſum exiſtimes animo.
Ego quidem tuum corpus, per quod felix fui,
Servare paratus ſum, et non aliter dico.
Quae vero dixi apud omnes, non negabo:
Troja capta, viro primario exercitus
Tuam filiam dandam eſſe victimam poſtulanti.
In hoc enim laborant multae urbes,
Quando quis bonus et ſtrenuus exiſtens vir
Nihil aufert ignavis amplius.
Nobis autem Achilles dignus honore, o mulier.
Mortuus pro terra Graeca honeſtiſſime vir.
An non hoc turpe eſt, ſi, vidente quidem, amici
Loco habemus: quum vero interiit, non amplius?

Agedum: quidnam dicat quis, ſi qua iterum
Appareat exercituſque collectio, hoſtiumque
Certamen? utrum certabimus, an conſulemus
Vitae, mortuum videntes non habitum in honore?
Atqui mihi quidem viventi in dies,
Etſi pauca habeam, omnia ſufficient:
Sepulchrum autem optarim honoratum
Meum conſpici. In longum enim *tempus durat* hoc
Officium, Si vero miſeranda paſſam te dicis, haec
Viciſſim audi a me. Sunt apud nos non minus
Infelices Vetulae mulieres, et Vetuli, quam tu,
Sponſaeque praeſtantiſſimis ſponſis orbatae,
Quorum hicce occulit corpora Trojanus pulvis,
Perfer haec. Nos vero ſi male ſtatuimus
Honorare ſortem, inſcitiae rei erimus.
Vos barbari oro neque amicos pro amicis
Ducite, neque honeſte mortuos
Admiramini, ut Graecia quidem feliciter agit,
Vos autem perferatis conſentanea veſtris conſiliis.
C. Ah, ah, quam mala ſemper eſt ſervilis conditio;
Suſtinetque, quae non oportet, per vim victa.
H. O filia, mei quidem ſermones in aërem
Abierunt fruſtra projecti de tua caede:

Εἶεν, τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἤν τις αὖ φανῇ
Στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
Πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
Τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
Καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
Κ' εἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι·
Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
Τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
Εἰδ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
Εἰσὶ παρ' ἡμῖν, οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι,
Γραῖαι γυναῖκες, ἠδὲ πρεσβῦται, σέθεν,
Νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι,
Ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
Τόλμα τάδ'. ἡμεῖς δ' εἰ κακῶς νομίζομεν,
Τιμᾶν τὸν ἐσθλὸν ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
Οἱ βάρβαροι δὴ μήτε τοὺς φίλους, φίλους
Ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
Θαυμάζεθ'. ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
Ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
Χ. Αἶ αἶ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί.
Τολμᾶθ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον.
Ε. Ὦ θύγατερ, οὑμοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
Φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου;

Σὺ δ' εἴτι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
Σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνος στόμα,
Φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
Καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν· ἔστι γὰρ τέκνα
Καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
Π. Ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
Κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
Στρέφοντα, μὴ σοῦ προσθίγω γενειάδος.
Θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία·
Ὡς ἕψομαί σοι, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
Θανεῖν τε χρῄζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
Κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
Τί γάρ με δεῖ ζῆν, πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου·
Ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
Βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμου
Ἔχουσ', ὅτου δῶμ', ἑστίαν τ' ἀφίξομαι·
Δέσποινα δ' ἡ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἦν
Γυναιξὶ, παρθένοισί τ' ἀπόβλεπτος μέτα·
Ἴση θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
Νῦν δ' εἰμὶ δούλη· πρῶτα μέν με τοὔνομα
Θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν.

Tu vero ſi majorem potentiam quam mater habes,
Annitere, omnigenos, velut luſciniae os,
Sonos emittens, ne priveris vita.
Procide vero miſerabiliter hujus Ulyſſis ad genu,
Et perſuade, habes vero occaſionem, ſunt enim
Liberi et huic tuae ut miſereatur fortunae.
P. Video te, o Ulyſſes, dextram ſub veſte
Occultantem manum, et faciem retrorſum
Vertentem, ne tuum attingam mentum.
Bono animo eſto: effugiſti meum ſupplicum
Tutorem Jovem quippe ſequar te et neceſſitatis
Gratia, et mori volens. Si vero non velim,
Ignava videbor et amans vitae mulier.
Quid enim me oportet vivere, cui Pater quidem
Erat Rex Phrygum omnium: hoc mihi initium
Vitae. Deinde educata ſum ſub ſpe optima,
Regibus ſponſa, aemulationem non parvam
Nuptiarum habens, ad cujus domum focumque
Adventura eſſem: domina vero infelix Trojanas
Eram mulieres virgineſque inter conſpicua,
Similis deabus, praeter mori ſolum.
Nunc vero ſum ſerva. Primum quidem hoc me
Numen mortem amare facit, non conſuetum

Exiſtens. Deinde fortaſſis dominos ſaevo animo
Praeditos nanciſcar, quicunque argento me
Emet, Hectoris et aliorum multorum ſororem,
Adigens me vero ad panificium in aedibus,
Verrereque domum et radiis textoriis aſſiſtere,
Triſtem agentem diem me coget.
Torum vero meum ſervus emptitius aliquis
Contaminabit, regibus antea dignum judicatum.
Non ita: dimittam ab oculis liberam
Lucem hanc, inferis offerens meum corpus.
Duc igitur me, Ulyſſes, et necato me ducens.
Neque enim ſpei, neque alicujus opinionis video
Fiduciam apud nos, quod unquam feliciter agere
Me fatale eſt. Mater, tu vero nobis nihil
Impedimento ſis dicendo neque faciendo: ſed
Aſſentiaris mihi mori, priuſquam turpia non pro
Dignitate conſequar. Quicunque enim non
Conſuevit guſtare mala, fert quidem: dolet vero
Collum ſupponens jugo. Mortuus vero fuerit
Felicior quam vivens. Vivere enim non honeſte,
Magna calamitas. C. Mira nota et inſignis inter
Homines eſt a bonis natum eſſe: et in majus
Procedit nobilitatis nomen apud eos qui digni ſunt

Ἔπειτ᾽, ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
Τύχοιμ᾽ ἂν, ὅς τις ἀργύρȣ μ᾽ ὠνήσεται,
Τὴν Ἕκτορός τε, χ᾽ ἀτέρων πολλῶν, κάσιν.
Προσθεὶς δ᾽ ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
Σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ᾽ ἐφεστάναι,
Λυπρὰν ἄγȣσαν ἡμέραν μ᾽ ἀναγκάσει.
Λέχη δὲ τἀμὰ δȣ̃λος ὠνητὸς ποθὲν
Χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
Οὐ δῆτ᾽· ἀφίημ᾽ ὀμμάτων ἐλεύθερον
Φέγγος τόδ᾽, ᾅδῃ προστιθεῖσ᾽ ἐμὸν δέμας.
Ἄγ᾽ ȣ̃ν μ᾽, Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ᾽ ἄγων.
Οὔτ᾽ ἐλπίδος γὰρ, ȣ̈τέ τȣ δόξης ὁρῶ
Θάρσος παρ᾽ ἡμῖν, ὥς ποτ᾽ εὖ πρᾶξαί με χρή.
Μᾶτερ, σὺ δ᾽ ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ,
Λέγȣσα, μὴ δὲ δρῶσα· συμβȣ́λȣ δέ μοι
Θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ᾽ ἀξίαν τυχεῖν.
Ὅς τις γὰρ ȣ̓κ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
Φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ᾽, αὐχέν᾽ ἐντιθεὶς ζυγῷ·
Θανὼν δ᾽ ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
Ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.
Χ. Δεινὸς χαρακτὴρ, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,
Ἐσθλῶν γενέσθαι· κἀπὶ μεῖζον. ἔρχεται
Τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.

Ε. Καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ τῷ καλῷ
Λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
Χάριν γενέσθαι παιδὶ, καὶ ψόγον φυγεῖν
Ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε·
Ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ τέκον Πάριν,
Ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών.
Ο. Οὔ σ', ὦ γεραιὰ, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
Φάντασμ' Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ', ᾐτήσατο.
Ε. Ὑμεῖς·δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,
Καὶ δὶς τόσον πόμ' αἵματος γενήσεται
Γαίᾳ, νεκρῷ τε, τῷ τάδ' ἐξαιτουμένῳ.
Ο. Ἅλις κόρης σῆς θάνατος, οὐ προσοιστέος
Ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ' ὀφείλομεν.
Ε. Πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.
Ο. Πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος.
Ε. Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.
Ο. Οὐκ· ἤν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.
Ε. Ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.
Ο. Ἀλλ' οὐδ' ἐγώ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.

H. Honeſte quidem dixiſti, filia: ſed huic honeſto
Moeror adeſt. Si vero oportet Pelei
Rem gratam fieri filio, et probrum effugere
Vos, o Ulyſſes, hanc quidem non interficite,
Sed nos ducentes ad buſtum Achillis
Confodite, ne parcatis ego peperi Paridem,
Qui filium Thetidis, ſagittis feriens, interemit.
U. Non te, o anus, mori Achillis
Spectrum a Graecis, ſed hanc petivit.
H. Vos vero me cum filia ſimul interficite:
Et bis tantum poculum ſanguinis fiet
Terrae, mortuoque haec poſtulanti.
U. Satis puellae tuae mors, erit: non addenda
Alia ad aliam: utinam nec hanc deberemus.
H. Ingens quidem neceſſitas eſt filiae commori me.
U. Quomodo? non enim novi me dominos habere.
H. Pariter, ut hedera quercui, huic adhaerebo.
U. At id non facies: ſi modo parueris te
Sapientioribus. H. Hanc quidem volens filiam
Non dimittam. U. Sed neque ego ipſam hanc abibo hic relinquens.

P. Mater, auſculta mihi: et tu, fili Laertis,
Remiſſior ſis parentibus jure commotis ad iram.
Tu vero, o miſera, cum victoribus ne pugna.
An vis cadere in terram, ac ſauciare tuum
Senile corpus per vim protruſa,
Et dedecorari juvenili brachio
Avulſa? quae patieris tu vero minime: non enim
Decet. Sed, o chara mihi mater, dulciſſimam
Manum da, et genam jungere genae:
Quoniam nunquam iterum, ſed nunc poſtremum,
Jubar orbemque ſolis aſpiciam.
Finem accipe jam mearum compellationum.
O mater, o quae me peperiſti, abeo ad inferos.
H. O filia, nos vero in luce ſerviemus. P. Expers
Connubii, expers nuptiarum quibus me conveniebat
Potiri. H. Miſeranda, tu, filia: infelix vero ego
Mulier. P. Illic vero apud inferos jacebo abſque te.
H. Hei mihi quid faciam! ubi finiam vitam?
P. Serva moriar, patre cum ſim libero.
H. Nos vero quinquaginta orbae ſane liberis.
P. Quid tibi ad Hectorem aut ſenem dicam maritum?
H. Nuntia omnium miſerrimam me.

Π. Μῆτερ, πιθȣ̃ μοι· καὶ σὺ παῦ Λαερτίȣ,
Χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμȣμένοις.
Σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατȣ̃σι μὴ μάχȣ·
Βȣ́λει πεσεῖν πρὸς ȣ̃δας, ἑλκῶσαί τε σὸν
Γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθȣμένη,
'Ασχημονῆσαί τ', ἐκ νέȣ βραχίονος
Σπασθεῖσ'; ἃ πείσῃ· μὴ σύγ'· ȣ̓ γὰρ ἄξιον.
'Αλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίςαν χέρα
Δὸς, καὶ παρειὰν προσϐαλεῖν παρηΐδι·
'Ως ȣ̓́ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύςατα,
'Ακτῖνα, κύκλονθ' ἡλίȣ προσόψομαι.
Τέλος δέχȣ δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων·
Ὦ μῆτερ, ὦ τεκȣ̃σ', ἄπειμι δὴ κάτω.
Ε. Ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δȣλεύσομεν.
Π. Ἄνυμφος ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.
Ε. Οἰκτρὰ σὺ, τέκνον, ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
Π. 'Εκεῖ δ' ἐν ᾅδȣ κείσομαι χωρὶς σέθεν.
Ε. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;
Π. Δȣ́λη θανȣ̃μαι, πατρὸς ȣ̃σ' ἐλευθέρου.
Ε. 'Ημεῖς δὲ, πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων.
Π. Τί σοι πρὸς Ἕκτορ', ἢ γέροντ' εἴπω
πόσιν;
Ε. Ἄγγελλε, πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.

Π. Ὦ στέρνα, μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
Ε. Ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ, ἀθλίας τύχης.
Π. Χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε Κασσάνδρα τ' ἐμή.
Ε. Χαίρουσιν ἄλλαι, ματρὶ δ' οὐκ ἔστι χαρά.
Π. Ὅ, τ' ἐν φιλίπποις Θρᾳξὶ Πολύδωρος κάσις.
Ε. Εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυστυχῶ.
Π. Ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ σόν.
Ε. Τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.
Π. Κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις.
Ὡς πρὶν σφαγῆναί γ' ἐκτέτηκα καρδίαν
Θρήνοισι μητρὸς, τὴν δ' ἐκτήκω γόοις.
Ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι·
Μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
Βαίνω μεταξὺ, καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.
Ε. Οἳ ἐγώ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.
Ὦ θύγατερ, ἅψαι ματρός· ἔκτεινον χέρα.
Δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'. ἀπωλόμην φίλαι.
Ὡς τὴν Λάκαιναν, σύγγονον Διοσκόροιν,
Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
Αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα.

P. O pectora et mamillae, quae me nutriviſtis ſuaviter.
H. O intempeſtivam filiae miſeram fortunam.
P. Vale, o mater, vale et Caſſandra
mihi.
H. Valent alii: matri vero non eſt valetudo.
P. Et in equeſtribus Thracibus, Polydore
frater.
H. Si vivit modo, dubito vero: adeo per omnia
Infeliciter ago. P. Vivit: et morientis oculum
Claudet tuum. H. Mortua ſum ego certe ante
Mortem prae miſeriis. P. Aufer me, o Ulyſſes,
obnubens veſtibus caput:
Nam priuſquam macter, contabefacta ſum in corde
Luctibus matris, hanc inſuper tabefacio fletibus.
O lux, alloqui enim tuum nomen licet mihi,
Sed nil tui ad me pertinet, niſi quantum temporis
Gladium incedo inter, et tumulum Achillis.
H. Heu mihi, deficio, ſolvuntur mihi membra.
O filia, prehende matrem, extende manum,
Da, ne relinquas me orbam liberis: perii, o amicae,
Quali modo Lacedaemonium ſororem Dioſcurorum
Helenam videam: per pulchros enim oculos
Turpiſſime Trojam evertit felicem.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. O aura, marina aura,
Quae pontigradas portas
Celeres naves per fluctus maris;
Quonam me miſeram vehes?
Cui ſerva ad domum
Poſſeſſa veniam?
An Doricae in littus terrae?
An Phthiadis, ubi pulcher-
rimarum aquarum patrem
Dicunt Apidanum
Campos pinguefacere?

ANTISTROPHE I.

An Inſularum maritimo
Remo tranſmiſſam infelicem,
Advenam domibus opes habentibus:
Ubi primitiva Palma
Lauruſque ſacros porrexit
Ramos Latonae charae
Partus decorationem divini
Cum Delienſibuſque puellis
Dianaeque deae

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Χ. Αὖρα ποντιὰς αὖρα,
Ἅτε ποντοπόρους κομίζεις
Θοὰς ἀκάτους ἐπ᾽ οἶδμα λίμνας,
Ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
Τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
Κτηθεῖσ᾽ ἀφίξομαι;
Ἢ Δωρίδος ὅρμον αἴας,
Ἢ Φθιάδος, ἔνθα τὸν καλλίσ-
των ὑδάτων πατέρα
Φασὶν Ἀπιδανὸν
Πεδία λιπαίνειν;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Ἢ νάσων, ἁλιήρει
Κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,
Οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
Ἔνθα πρωτόγονός τε φοίνιξ,
Δάφνα θ᾽ ἱεροὺς ἀνέσχε
Πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ,
Ὠδῖνος ἄγαλμα δίας,
Σὺν Δηλιάσι τε κούραισιν,
Ἀρτέμιδός τε θεᾶς

Χρυσέαν ἄμπυκα,
Τόξα τ' εὐλογήσω;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἢ Παλλάδος ἐν πόλει,
Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθα-
ναίας, ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύξομαι ἅρματι πώλους,
Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις
Ἢ Τιτάνων γενεὰν,
Τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
Κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὤ, μοι τεκέων ἐμῶν,
Ὤ, μοι πατέρων, χθονὸς θ',
Ἃ καπνῷ κατερείπεται
Τυφομένα, δορίκτητος
Ὑπ' Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
Ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
Δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν
Εὐρώπας θεράπναν,
Ἀλλάξασ' αἴδα θαλάμους.

Auream vittam,
Arcuſque celebrabo cantu?

STROPHE 2.

Aut Palladis in urbe
Pulchrum-currum-habentis Miner-
vae, in crocea veſte,
Pingendo jungam currui equos,
In artificioſis variegans
Floridis liciis?
Aut Titanum ſobolem, [*i. e.* pingam
Gigantomachiam] quam Jupiter cadente abſtulit
Flamma Saturnius?

ANTISTROPHE 2.

Heu mihi ob liberos meos.
Heu mihi ob parentes terram-
que *patriam*, quae fumo concidit
Incenſa, bello capta
Graecis. Ego vero in
Peregrina terra jam vocabor
Serva, relinquens Aſiam
Europae famulam,
Mutans nece thalamos.

IAMBI.

T. Ubi reginam olim exiſtentem Ilii
Hecubam inveniam, o Trojanae puellae?
C. Illa prope te, tergum habens in terra,
O Talthybie, jacet involuta veſtibus.
T. O Jupiter quid dicam? Utrum te homines
Reſpicere? an illos opinionem hanc habere fruſtra
Falſam, exiſtimantes eſſe deorum genus;
O fortunam vero omnia mortalia gubernare?
Annon haec fuit regina abundantum-auro
Phrygum?
Annon haec Priami eximie beati uxor?
Et nunc urbs quidem univerſa everſa eſt haſta:
Ipſa vero ſerva, anus, orba liberis, in terra
Jacet, pulvere foedans calamitoſum caput.
Ah, ah, ſenex quidem ſum, attamen mihi mori
Contingat potius quam in turpem incidam caſum
Aliquem: ſurge, o infelix, et in ſublime
Latus eleva, te prorſus canum caput.
H. Age. Quis hic corpus meum non ſinit
Jacere? Quid moves me, quiſquis es, afflictam?
T. Talthybius venio Danaïdarum miniſter,
Agamemnone accerſente *te*, o mulier.

ΙΑΜΒΟΙ.

Τ. Πȣ͂ τὴν ἄνασσαν δή ποτ᾽ ȣ͗͂σαν Ἰλίȣ
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι;
Χ. Αὕτη πέλας σου νῶτ᾽ ἔχȣσ᾽ ἐπὶ χθονὶ,
Ταλθύβιε, κεῖται, συγκεκλεισμένη πέπλοις.
Τ. Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ᾽ ἀνθρώπȣς ὁρᾶν;
Ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
Ψευδῆ, δοκȣ͂ντας δαιμόνων εἶναι γένος,
Τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
Οὐχ᾽ ἥδ᾽ ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
Οὐχ᾽ ἥδε Πριάμȣ τȣ͂ μέγ᾽ ὀλβίȣ δάμαρ;
Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ᾽ ἀνέστηκεν δορὶ,
Αὕτη δὲ, δȣ́λη γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ
Κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.
Φεῦ, φεῦ· γέρων μέν εἰμ᾽, ὅμως δέ μοι θανεῖν
Εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
Ἀνίστασ᾽, ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
Πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
Ε. Ἔα· τίς ȣ͂τος σῶμα τοὐμὸν ȣ̓κ ἐᾷ
Κεῖσθαι; τί κινεῖς μ᾽, ὅς τις εἶ, λυπȣμένην;
Τ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μετά.

Ε. Ὦ φίλτατ', ἆρα κἀμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
Δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, γέρον.
Τ. Σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψης, γύναι,
Ἥκω μεταστείχων σε· πέμπουσι δέ με
Δισσοί τ' Ἀτρεῖδαι, καὶ λεὼς Ἀχαϊκός.
Ε. Οἴ μοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
Μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
Ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο.
Ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοὐπί σ'· ὢ τάλαιν' ἐγώ.
Πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι;
Ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον,
Κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.
Τ. Διπλᾶ με χρήζεις δάκρυα κέρδαναι, γύ-
ναι,
Σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ,
Τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ', ὤλλυτο.
Παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ
Πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς.
Λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,
Ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ.
Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
Σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,

H. O chariſſime, numnam et me inſuper mactare ad
Tumulum *juxta* decretum Graecorum veniſti?
Quam grata diceres! properemus, feſtinemus: duc
Me, o ſenex. T. Tuam filiam mortuam ut ſepelias, o
Mulier, venio vocans te. Mittunt vero me
Gemini Atridae, et populus Achaicus.
H. Heu mihi: quid dicis: non ergo quaſi moriturus
Veniſti ad nos, ſed ſignificaturus mala?
Periiſti, o filia, a matre abrepta:
Nos vero orbae liberis, quatenus ad te ſpectat: o
Miſera ego, quomodo vero ipſam confeciſtis?
Numnam revertentes? an ad lethale proceſſiſtis ut
Hoſtem, o ſenex, interficientes? dic, quamvis non
Dicturus jucunda. T. Duplices me poſtulas lacrymas
confequi, o mulier,
Filiae tuae miſeratione: nunc quidem nuntians mala
Rigabo hunc oculum, et ad ſepulchrum, quum
Periit. Aderat quidem tota turba Achaici exercitus
Frequens ante tumulum tuae filiae ad mactationem.
Prehendens vero Achillis filius Polyxenam manu
Statuit in ſummo tumulo: prope vero ego,
Lectique Achaeorum Praecipui juvenes
Saltum vitulae tuae cohibituri manibus

Sequebantur: plenum vero in manibus accipiens
Poculum totum aureum, fundebat manu filius
Achillis libationes mortuo patri. Significat vero
Mihi ſilentium Graecorum univerſo ut denuntiarem
Exercitui. Et ego aſtans dixi in medio haec:
Tacete vos, Graeci: tacitus univerſus ſit populus:
Sile, tace: tranquillam autem conſtitui turbam.
Ipſe vero dixit: o fili Pelei, pater vero meus,
Accipe libationes haſce propitiabiles,
Mortuos elicientes: veni vero ut bibas nigrum
Puellae illibatum ſanguinem, quem tibi damus
Exercituſque et ego: propitius vero nobis ſis,
Solvereque puppes, et retinacula
Navium da nobis, felicemque ab Ilio
Reditum nactos omnes in patriam venire.
Tantum dixit. Omnis autem adprecatus eſt
Exercitus. Mox auratum enſem capulo accipiens
Extraxit vagina: lectis autem Graecorum
Exercitus adoleſcentibus innuit virginem
Apprehendere. Ipſa vero ut ſenſit, hunc ſignificavit
Sermonem: o meam qui excidiſtis Argivi urbem,
Volens morior: nequis attingat corpus
Meum: praebebo enim cervicem forti pectore,

Ἔσπονδο· πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
Πάγχρυσον, ἐῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
Χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
Σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρῦξαι στρατῷ.
Κἀγὼ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
Σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
Ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
Δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους,
Νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὡς πίῃς μέλαν
Κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
Στρατός τε, κἀγώ· πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ.
Λῦσαί τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
Νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
Νόστου τυχόντας, πάντας εἰς πάτραν μολεῖν.
Τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
Εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
Ἐξεῖλκε κολεοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
Νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
Ἡ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
Ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
Ἑκοῦσα θνήσκω, μή τις ἅψηται χροὸς
Τοὐμοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.

Ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
Πρὸς θεῶν μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.
Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
Εἶπε μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
Οἳ δ', ὡς τάχισθ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα,
Μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
Κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
Ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλὸν,
Μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος
Κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
Ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
Ἰδοὺ, τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
Παίειν προθυμῇ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
Χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.
Ὃ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης,
Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς,
Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν· ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
Κρύπτειν θ', ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
Ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
Οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,

Solutam vero me, ut libera moriar,
Per Deum, mittentes, interficite. Apud manes
Enim ſervam vocari, regina quum ſim, pudet me.
Turba vero admurmurabant. Et Agamemnon rex
Dicebat ut dimitterent virginem adoleſcentibus.
Illi vero, ut celerrime audiverunt ſummam vocem,
Dimiſerunt, cujus et ſummum erat imperium.
Et illa poſtquam audivit dominorum dicta,
Apprehendens peplos ex ſummo humero
Rupit ile circa medium, juxta umbilicum,
Mamillaſque oſtendit, pectoraque quaſi ſtatuae
Pulcherrima: et flectens ad terram genu, dixit
Omnium miſerabiliſſimum ſermonem: ecce, hoc ſi
Quidem pectus, O Juvenis, ferire cupis, ferito:
Si vero ſub cervice volueris, adeſt jugulus
Paratus hic. Ille vero et nolens et volens prae
Commiſeratione Puellae, ſecat ferro ſpiritus meatus.
Fontes vero fluebant. Haec vero etiam moriens,
Tamen magnam ſolicitudinem habuit decenter ut
Caderet, et occultaret, quae occultare oculos
Virorum convenit. Poſtquam
Vero emiſit ſpiritum lethali ex mactatione,
Nemo eundem habebat Graecorum laborem:

Sed alii eorum mortuam, ex manibus
Frondibus petebant: alii vero implent pyram,
Stipites adferentes pineos: qui vero nihil adferebat
Ab adferente talia audiebat convitia:
Stas, ignaviſſime, *ad honorem* hujus puellae
Neque peplum neque ornatum in manibus habens?
Non vadis aliquid daturus valde animoſae
Generoſiſſimaeque? Talia de tua dicebant
Filia mortua. feciliſſimam vero prole te
Omnium mulierum, infeliciſſimam video.
C. Saevam quandam cladem Priamidis fervefecit,
Urbique mea, deorum neceſſitas hanc.
H. O filia: non ſcio ad quod reſpiciam malo-
rum
Multis praeſentibus: quum enim attingo aliquod,
Aliud non ſinit me; avocat vero inde rurſus
Moeror quis alius, ſucceſſoribus malorum malis.
Et nunc quidem ne gemam cladem, haud queam
Delere ex mente: intemperantius vero ne gemam,
Hoc tu amoviſti, nuntiata mihi generoſa. Non
Igitur mirum, ſi terra quidem mala, nacta bonum
Coelum divinitus, bonam ſegetem fert: bona vero,
Fruſtrata iis, quae conveniebat conſequi,

Ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
Φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσι πυρὰν
Κορμοὺς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,
Πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουε κακά·
Ἕστηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεάνιδι
Οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
Οὐκ εἶ τι δώσων τῇ περίσσ' εὐκαρδίῳ,
Ψυχήν τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγον
Παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
Πασῶν γυναικῶν, δυστυχεστάτην ὁρῶ.
Χ. Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
Πόλει τε τῇ 'μῇ· θεῶν ἀναγκαῖον, τόδε.
Ε. Ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ, τι βλέψω κακῶν,
Πολλῶν παρόντων· ἢν γὰρ ἅψωμαι τινὸς,
Τόδ' οὐκ ἐᾷ με· παρκαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
Λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος,
Οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός.
Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
Γενναῖος. Οὔκουν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ,
Τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ στάχυν φέρει,
Χρηστὴ δ', ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,

Κακὸν δίδωσι καρπόν· ἀνθρώποις δ' ἀεὶ
Ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
Ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλός· οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
Φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί·
Ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
Ἔχει γέ μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς,
Δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἤν τις εὖ μάθοι,
Οἶδεν τὸ γ' αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην.
Σὺ δ' ἐλθὲ, καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
Μὴ θιγγάνειν μου μηδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄχλον,
Τῆς παιδός· ἐν γὰρ μυρίῳ στρατεύματι,
Ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία,
Κρείσσων πυρός· κακὸς δ' ὁ μή τι δρῶν κακόν.
Σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι,
Βάψασ', ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός.
Ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν,
Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,
Λούσω· προθῶμαί θ' ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;
Οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ' ἔχω· τί γὰρ πάθω;
Κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
Αἵ μοι πάρεδροι τῶν δ' ἔσω σκηνωμάτων
Ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωστὶ δεσπότας

Malum profert fructum. Inter homines vero ſemper
Malus nihil aliud quam malus,
Bonus autem bonus: neque prae calamitate
Ingenium perdit, ſed bonus eſt ſemper.
Numnam parentes praeſtant, an educationes?
Habet equidem quodammodo et educatio honeſta
Doctrinam honeſtatis. Illud vero ſiquis bene
Didicerit, novit quod turpe eſt, ex regula honeſti
Cognoſcens. Et haec quidem mens ejaculata eſt
Fruſtra. Tu vero, o Talthybie, vade, et in Argivis
Haec: ne attingat meam quiſquam, ſed arceant
Multitudinem a filia. In infinito enim exercitu
Indomita turba nauticaque licentia
Violentior igne. Malus vero *habetur* qui non
Aliquid facit mali. Tu autem accipiens urnam
Antiqua miniſtra, intingens, adfer huc marini ſali
Aliquid ut filiam lavacris poſtremis meam,
Sponſam non ſponſam, virginemque non virginem,
Lavem. Proponamque ut quidem digna eſt, unde?
Non poſſum: ſed ut poſſum. Quid enim agam:
Ornatum colligens a captivis mulieribus,
Quae mihi aſſiſtentes haec intra tentoria
Habitant: ſi quaepiam novos dominos

Latens, habet quoddam furtum ex ſua domo.
O ſpecies aedium, o felix domus,
O plurima tenens pulcherimaque, feliciſſime-liberis
Priame, anuſque ego mater liberorum:
Quam ad nihil devenimus, ſuperbia
Priori ſpoliati. Deinde tamen tumeſcimus:
Aliquis quidem noſtrum divitibus in domibus,
Alius vero in cives honorabilis vocatus.
Haec nihil *ſunt*. Incaſſum curarum conſilia,
Linguaeque jactantiae. Ille feliciſſimus,
Cui de die in diem nihil accidit mali.

EPODICA.

STROPHE.

C. Mihi oportebat cladem accidere:
Mihi oportebat cladem accidere:
Idaeam quando primum ſylvam
Alexander abietinam
Secabat, ſalum per
Tumidum navigaturus
Helenae ad thalamos, quam pul-
cherrimam auricomus
Sol radiis ſuis aſpicit.

Λαθὸσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
Ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
Ὦ πλεῖς' ἔχων, κάλλιςά τ', εὐτεκνώτατε
Πρίαμε, γεραιά τ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων.
Ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἥκομεν, φρονήματος
Τȣ πρὶν ςερέντες· εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
Ὁ μέν τις ἡμῶν, πλȣσίοις ἐν δώμασιν,
Ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.
Τάδ' ȣδέν. Ἄλλως φροντίδων βȣλεύματα,
Γλώσσης τε κόμποι. Κεῖνος ὀλβιώτατος,
Ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ἐμοὶ χρῆν συμφοράν,
Ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι·
Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
Ἔταμεθ', ἅλιον ἐπ'
Οἶδμα ναυστολήσων
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
λίςαν ὁ χρυσοφαὴς
Ἅλιος αὐγάζει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Πόνοι γὰρ, καὶ πόνων
Ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται.
Κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
Κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
Ὀλέθριον ἔμολε,
Συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.
Ἐκρίθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἴδᾳ
Κρίνει τρισσὰς μακάρων
Παῖδας ἀνὴρ βούτας

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἐπὶ δορὶ, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν
Μελάθρων λώβᾳ.
Στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
Εὔρρουν Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος
Ἐν δόμοις κόρα·
Πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μήτηρ,
Τέκνων θανόντων, τίθεται
Χέρα, δρύπτεταί τε παρειὰν,
Δίαιμον ὄνυχα
Τιθεμένα σπαραγμοῖς.

ANTISROPHE.

Labores enim et laboribus
Neceſſitates validiores undique circumdant.
Utrumque autem ex propria amentia
Malum Simoënticae terrae
Exitiale venit,
Calamitaſque ab aliis.
Judicata eſt vero lis, quam in Ida
Judicavit *inter* tres Deorum
Filias vir paſtor,

EPODA.

In bellum, in necem, et mearum
Aedium exitium.
Gemit vero et aliqua circa
Pulchre-fluentem Eurotam
Lacaena lacrymis confecta
Domi puella :
Canumque in caput mater,
Liberis mortuis, ponit
Manum, laniatque genam
Cruentum unguem
Reddens lacerationibus.

IAMBI.

A. O mulieres, Hecuba ubinam eſt infeliciſſima,
Quae omnes vincit viros, et muliebrem progeniem,
Calamitatibus? Nemo de corona certabit.
C. Quid vero, o miſera, cum tuo linguae-ominoſae
Clamore? ut nunquam dormiunt triſtia tua praeconia?
A. Hecubae affero hunc dolorem. In malis vero
Non facile hominibus laeta dicere os.
C. Atqui prodit ex aedibus
Haec: et opportune tuis apparet verbis.
A. O prorſus-infelix, et adhuc magis quam dicam
Domina periſti, et non amplius aſpicis lucem,
Sine liberis, ſine marito, ejecta urbe, prorſus
Perdita. H. Non novum dixiſti, ſcientibus vero
Probrum dicis. Sed quid? cadaver hoc mihi
Polyxenae venis adferens, cujus nuntiata eſt
Sepultura omnium Achaeorum manu ſtudioſe
Fieri? A. Illa nihil novit, ſed mihi Polyxenam
Deplorat: nova vero mala non attingit.
H. Heu mihi miſerae! utrum Bacchicum caput
Vatidicae huc Caſſandrae fers?
A. Viventem dixiſti: mortuum vero non gemis
Hunc. Sed aſpice corpus nudatum mortui,

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
Ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν σποράν,
Κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
Χ. Τί δ', ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου βοῆς,
Ὡς οὔποτ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα;
Θ. Ἑκάβῃ φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
Οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
Χ. Καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο
Ἥδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
Θ. Ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
Δέσποιν', ὄλωλας· κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς,
Ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.
Ε. Οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσι δ' ὠνείδισας.
Ἀτὰρ τί; νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
Ἥκεις κομίζουσ', ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
Πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;
Θ. Ἥδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
Θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἅπτεται.
Ε. Οἲ ἐγὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
Τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασσάνδρας φέρεις;
Θ. Ζῶσαν λέλακας, τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις
Τόνδ'· ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,

Εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.
Ε. Οἴ μοι· βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὅν μοι Θρὴξ ἔσωσ' οἴκοις ἀνήρ.
Ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δή.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ὦ τέκνον, τέκνον, αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμων
Βακχείων, ἐξ ἀλάστορος ἀρτιμαθὴς κακῶν.
Θ. Ἔγνως γὰρ ἄτην παιδὸς, ὦ δύστανε, σύ;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ε. Ἄπιστ' ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρκομαι.
Ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων
Κακὰ κακῶν κυρεῖ.
Οὐδέποτ' ἀδάκρυτος,
Ἀστένακτος
Ἁμέρα μ' ἐπισχήσει.
Χ. Δειν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Ε. Ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας
Ματρὸς, τίνι μόρῳ θνήσκεις;
Τίνι πότμῳ κεῖσαι,
Πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
Θ. Οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.

Si tibi apparebit miraculum et praeter ſpem.
H. Heu mihi, video quidem filium meum mortuum
Polydorum, quem mihi Threx ſervabat in domo
Vir. Perii infelix, non amplius ſum ſane.

ANOMOIOSTROPHA.

STROPHE 1.

O fili, o fili, hem, hem, incipio luctus
Bacchationem, ex ſpectro recenter edocta calamitates.
A. Cognoviſti enim cladem filii, o miſera, tui?

STROPHE 2.

H. Incredibilia, incredibilia, nova, nova aſpicio:
Alia ab aliis
Mala malis incidunt,
Neque unquam abſque luctu
Abſque gemitu,
Dies me tenebit.
C. Horrenda, o miſera, horrenda patimur mala.

STROPHE 3.

H. O fili, fili miſerae
Matris, quo fato moreris?
Quo infortunio jaces?
A quo hominum interfectus?
A. Neſcio: in littore eum invenio marino.

H. Abjectum, aut interfectum cruenta haſta?

A. In arena plana

Maris ipſum ejecit aequoreus aeſtus.

STROPHE 4.

H. Heu mihi, ah, ah!

Intelligo ſomnium oculorumque meorum

Viſionem, non me praeteriit ſpectrum

Atris-alis-praeditum, quam aſpexi

De te, o fili, non ampli-

us exiſtene Jovis in luce. C. Quiſnam ipſum

Interfecit, poteſne tu, ſomniis admonita, dicere?

STROPHE 5.

Meus, meus hoſpes

Threïcius eques,

Ubi ſenex pater depoſuit illum

Occultans. C. Heu mihi, quid narratura es?

Aurumne, ut haberet, poſtquam interfeciſſet?

H. Infanda, deteſtanda: ultra omnem admirationem,

Non pia neque toleranda. ubi jus hoſpitum?

STROPHE 6.

Ah ſcelerate vir,

Ut laniaſti

Corpus ferreo

Ε. Ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίȣ δορός;
Θ. Ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
Πόντȣ νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Ε. Ὤ μοι αἶ, αἶ,
Ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν
Ὄψιν· οὔ με παρέβα φάσμα
Μελανόπτερον· ἂν ἐσεῖδον
Ἀμφί σ', ὦ τέκνον, ȣκέ-
τ' ὄντα Διὸς ἐν φάει.
Χ. Τίς γάρ νιν ἔκταν', οἶσθ' ὀνειρόφρων φράσαι.

ΣΤΡΟΦΗ Ε'.

Ε. Ἐμὸς ἐμὸς ξένος
Θρηΐκιος ἱππότας,
Ἵν' ὁ γέρων πατὴρ
Ἔθετό νιν κρύψας.
Χ. Ὤ μοι τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών;
Ε. Ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
Οὐχ ὅσιά τ', ȣδ' ἀνεκτά· πȣ̃ δίκα ξένων;

ΣΤΡΟΦΗ ς'.

Ἰὼ κατάρατ' ἀνδρῶν,
Ὡς διεμοιράσω
Χρόα, σιδαρέῳ

Τεμὼν φασγάνῳ
Μέλεα τοῦδε παι-
δὸς, οὐδ᾽ ᾠκτίσω.
Χ. Ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
Δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
Ἀλλ᾽, εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας
Ἀγαμέμνονος· τοὐνθένδε σιγῶμεν, φίλαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α. Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν
τάφῳ
Ἐλθοῦσ᾽, ἐφ᾽ οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
Μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν᾽ Ἀργείων κόρης;
Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν.
Σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
Ἥκω δ᾽ ἀποστελῶν σε· τἀκεῖθεν γὰρ εὖ
Πεπραγμέν᾽ ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ᾽ ἐστὶ καλῶς.
Ἔα, τίν᾽ ἄνδρα τόνδ᾽ ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
Θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
Δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.
Ε. Δύστην᾽, ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε
Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ᾽, ἢ φέρω σιγῇ κακά;
Α. Τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν,

Secans enſe
Membra hujus pu-
eri, neque miſertus es!
C. O infelix ut te aerumnoſiſſimam mortalium
Daemon reddidit, quicunque eſt tibi infenſus.
Sed enim video hujus domini corpus
Agamemnonis: exinde taceamus, o amicae.

IAMBI.

A. Hecuba, quid cunctaris filiam tuam occultare ſepulchro,
Veniens, ſicut Talthybius nunciavit mihi,
Ne attingeret tuam quiſquam Argivorum puellam?
Nos utique ſinimus, neque attingimus:
Tu vero otioſa es, ut mirer ego.
Venio vero accerſiturus te: quae illic enim, bene
Acta ſunt, ſi quid tamen horum eſt bene.
Hem, quem virum hunc in tentoriis video
Mortuum ex Trojanis? non enim Graecorum
Aliquem eſſe, veſtes corpus involventes, nuntiant
Mihi. H. Infelix, meipſam enim dico, dicens te,
Hecuba, Quid faciam? utrum procidam ad genua
Agamemnonis, aut feram tacite mala?
A. Quid mihi, in faciem tergum obvertens tuum,

Ploras, quod actum eſt vero, non dicis; quis eſt
Hic? H. Sed ſi me ſervam hoſtemque ducens
A genibus repelleret, dolorem utique nobis
Augeamus. A. Non ſum vates, ut non audiens
Poſſim inveſtigare tuorum viam conſiliorum.
H. An interpretor quidem ad id quod inimicum eſt
Magis mentem, hujus exiſtentis neutiquam
Inimici? A. Si quidem me vis harum nihil ſcire
Rerum, ad idem venis: etenim nec ego audire
Volo. H. Haud poſſum abſque hoc ulciſci
Liberos meos; quid volvo haec?
Audere neceſſe eſt, ſive conſequar, ſive non
Conſequar. Agamemnon, ſupplico tibi per haec
Genua et tuam barbam dextramque felicem.
A. Quam rem quaerens? utrum liberam
Vitam conſequi? facile enim *hoc* eſt tibi.
H. Non ſane: malos etenim ulciſcens
Vitam univerſam ſervire volo.
A. Sit ſane; quid nos in auxilium vocas?
H. Nihil horum, quae tu putas, o rex:
Vides cadaver hoc, propter quod effundo
Lacrymas? A. Video: ſed futurum non poſſum
Scire. H. Hunc olim peperi, et portavi ſub cingulo.

Ὀδύρῃ, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἔσθ' ὅδε;
Ε. Ἀλλ' εἴ με δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος,
Γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν προσθείμεθα.
Α. Οὔτοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
Ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
Ε. Ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
Μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
Α. Εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
Εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.
Ε. Οὐκ ἂν δηναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
Τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι· τί στρέφω τάδε;
Τολμᾷν ἀνάγκη, κᾂν τύχω, κᾂν μὴ τύχω.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων,
Καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
Α. Τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
Αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.
Ε. Οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη,
Αἰῶνα τὸν σύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.
Α. Καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς;
Ε. Οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
Ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;
Α. Ὁρῶ· τὸ μέν τοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Ε. Τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο.

Α. Ἔστι δὲ τίς σῶν οὗτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
Ε. Οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.
Α. Ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνους, γύναι;
Ε. Ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόν δ', ὃν εἰσορᾷς.
Α. Ποῦ δ' ἂν ἐτύγχαν' ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις;
Ε. Πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀῤῥωδῶν θανεῖν.
Α. Ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
Ε. Εἰς τήνδε χώραν, οὗπερ εὑρέθη θανών.
Α. Πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ
χθόνος;
Ε. Ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ
φύλαξ.
Α. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου
τυχών;
Ε. Τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρήξ νιν ὤλεσε ξένος.
Α. Ὦ τλῆμον, ἦ που χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
Ε. Τοιαῦτ', ἐπειδὴ συμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.
Α. Εὗρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;
Ε. Ἥδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
Α. Τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;
Ε. Λοῦτρ' ᾤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.
Α. Κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.
Ε. Θαλασσόπλαγκτόν γ'· ὧδε διατεμὼν χρόα.

A. Eſt vero quiſpiam tuorum hic, o miſera, liberorum?
H. Non ex illis qui mortui ſunt ex filiis Priami ſub
Ilio. A. Anne aliquem alium peperiſti quam illos,
O mulier? H. Inutiliter quidem, ut apparet, hunc
Quem aſpicis. A. Ubi vero erat quando peribat urbs?
H. Pater ipſum ablegavit, metuens ne moreretur.
A. Quonam ab exiſtentibus tunc ſeparans liberis
Solum? H. In hanc regionem, ubi inventus eſt
Mortuus. A. An ad virum, qui rex eſt hujus
Polymeſtor terrae?
H. Huc miſſus eſt acerbiſſimi auri cuſtos. A. Moritur vero a quo? et quod
Fatum conſequutus? H. Quonam ab alio?
Thracius
Ipſum perdidit hoſpes. A. O infelix, numnam
Aurum amavit capere? H. Talia *ſunt*, poſtquam
Calamitatem cognovit Trojanorum. A. Ubinam
Illum reperiſti? aut quis attulit cadaver? H. Haec
Incidens in eum marino in littore. A. Hunc
Quaerens, an laborans alium laborem? H. Aquam
Abierat allatura ex mari Polyxenae. A. Quum
Interfeciſſet, ut apparet, abjecit hoſpes.
H. Fluctuantem in mari utique; ſic diſſecans corpus.

A. O miſera tu, propter immenſas calamitates!
H. Perii: et nihil reliquum eſt, Agamemnon,
Malorum. A. Ah, ah, quaeſita infelix nata eſt mulier?
H. Non eſt, niſi infelicitatem ipſam diceres.
Sed propter quas cauſas circa tuum cado genu,
Audi: ſi quidem juſta tibi pati videar, boni conſulam.
Si vero contrarium, tu mihi ſis ultor viri
Impientiſſimi hoſpitis: qui neque eos qui ſub
Terra ſunt, neque eos qui ſupra, veritus, perpetravit
Facinus nefandiſſimum: communi menſa ſaepe
Potitus mecum, hoſpitioque ſaepiſſime ex meis
Amicis; conſecutus vero quaecunque poſtularet,
Et accipiens prius mercedem
Interfecit, ac ſepultura, quando occidere voluit,
Non dignatus eſt, ſed abjecit in mare.
Nos quidem igitur ſervae et imbecilles forſan,
Sed Dii validi ſunt, et illis dominans
Lex: lege enim Deos cenſemus,
Et vivimus injuſta et juſta nobis definita habentes.
Quae *lex* ad te progreſſa ſi violabitur,
Et non poenam dabunt qui hoſpites
Interficiunt, aut deorum ſacra audent capere,

Α. Ὦ σχετλία σὺ, τῶν ἀμετρήτων πόνων.
Ε. Ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.
Α. Φεῦ, φεῦ· τίς ὕτω δυςυχὴς ἔφυ γυνή;
Ε. Οὐκ ἔςιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
Ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
Ἄκουσον· εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
Στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τὔμπαλιν, σύ μοι γενῦ
Τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτυ ξένου·
Ὃς οὔτε τὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τὺς ἄνω
Δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
Κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,
Ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων·
Τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν,
Ἔκτεινε, τύμβυ δ', εἰ κτανεῖν ἐβύλετο,
Οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον·
Ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως,
Ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένυσι, χ' ὠκείνων κρατῶν
Νόμος· Νόμῳ γὰρ τὺς θεοὺς ἡγούμεθα,
Καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι.
Ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται,
Καὶ μὴ δίκην δώσουσιν οἵτινες ξένυς
Κτείνυσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσι φέρειν,

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
Ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με.
Οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεὶς,
Ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
Τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
Εὔπαις πότ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα,
Ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν·
Οἴ μοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
Ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
Τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
Μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα, καὶ μαστεύομεν,
Πειθὼ δὲ, τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
Μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἵν' ᾖ ποτε
Πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
Πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
Οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες, οὐκέτ' εἰσί μοι·
Αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
Καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὁρῶ.
Καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
Πρὸς σῇσι πλευρῇς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,

Non eſt quicquam inter homines aequabile,
Haec igitur inter turpia numerans, reverere me,
Miſerere noſtri, ac quaſi pictor ſeorſim ſtans,
Vide me, et aſpice qualia habeo mala.
Regina eram olim, ſed nunc ſerva tua:
Felix multa-ſobole olim, nunc vero anus orba-
que
Liberis ſimul, exul, deſerta, afflictiſſima mortalium.
Heu mihi miſerae: quo a me ſubducis pedem?
Videor effectura eſſe nihil. O miſera ego.
Quid tandem mortales alias quidem artes
Elaboramus, ut oportet, omnes, et inquirimus:
Suadelam vero, reginam ſolam inter homines,
Nequaquam prae caeteris ad perfectionem
Excolimus mercedes dantes diſcere, ut liceat
Aliquando perſuadere quae quis vellet, et conſequi
Simul? qui igitur poſthac quis ſperare poſſit
Acturum ſe bene? Illi quidem tot liberi non
Amplius ſunt mihi: ipſa vero in contumelias
Captiva proficiſcor: fumum vero urbis hunc
Eglomerantem in altum video. Atqui fortaſſe
Quidem ſermo inanis hic ſit, venerem praetendere
Attamen dicetur. Ad tuum latus filia mea cubat

Vates, quam vocant Caſſandram Phryges.
Ubi jucundas jam noctes oſtendes, o rex,
Aut in lecto charorum amplexuum
Gratiam quam habebit filia? pro illa vero ego?
Ex tenebris enim nocturniſque una
Illecebris maxima oritur gratia.
Audi ſane nunc: mortuum hunc vides?
Huic bene faciens, affini tuo
Feceris: unius rei meus ſermo *eſt* egens adhuc.
Utinam mihi fieret vox in brachiis,
Et manibus et pupillis et pedum ingreſſu,
Vel Daedali arte, vel Deorum alicujus:
Ut omnia ſimul tuis adhaereſcerent genibus,
Plorantia, exprimentia omnis generis ſermones.
O Domine, o maximum Graecis lumen,
Obtempera: porrige manum huic anui
Ultricem, etſi nihil *ea* eſt: ſed tamen porrige
Manum: boni enim viri eſt juſtitiae inſervire,
Et malos punire ubique ſemper.
C. Mirum ſane eſt, mortalibus ut omnia
Confunduntur et neceſſitudines tempora definiunt,
Amicos efficientia ex inimiciſſimis,
Inimicoſque eos, qui ante benevoli erant, facientia.

Ἡ φοιβὰς, ἣν καλȣσι Κασάνδραν Φρύγες.
Πȣ̃ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
Ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
Χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ;
Ἐκ τȣ̃ σκότȣς γὰρ, τῶν τε νυκτέρων πάνυ
Φίλτρων μεγίςη γίνεται βροτοῖς χάρις.
Ἄκȣε δὴ νῦν· τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
Τȣ̃τον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεςὴν σέθεν,
Δράσεις· ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
Καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
Ἢ δαιδάλȣ τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος,
Ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
Κλαίοντ', ἐπισκήπτοντα παντοίȣς λόγȣς.
Ὦ δέσποτ', ὦ μέγιςον Ἕλλησι φάος,
Πιθοῦ, πάρασχε χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
Τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδὲν ἔςιν· ἀλλ' ὅμως.
Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
Καὶ τȣ̀ς κακοὺς δρᾷν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.
Χ. Δεινόν γε θνητοῖς, ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ,
Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
Φίλȣς τιθέντες τȣ̀ς γε πολεμιωτάτȣς,
Ἐχθρούς τε τȣ̀ς πρὶν εὐμενεῖς ποιȣ́μενοι.

Α. Ἐγώ σε, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν
Ἑκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν ἔχω,
Καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ' ἀνόσιον ξένον,
Καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην.
Εἴ πως φανείη γ' ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν,
Στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρήκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
Ἔστι γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
Τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,
Τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν· εἰ δέ σοι φίλος
Ὅδ' ἐστὶ, χωρὶς τοῦτο, κοὐ κοινὸν στρατῷ.
Πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
Σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
Βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
Ε. Φεῦ, οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.
Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
Ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
Εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
Ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
Ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
Σύνισθι μὲν γὰρ, ἤν τι βουλεύσω κακὸν
Τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσῃς δὲ μή.

A. Ego te et tuum filium et fortunas tuas,
O Hecuba, miſeror, manumque ſupplicem,
Voloque et deorum gratia, impium hoſpitem,
Et juſtitiae, hanc tibi dare poenam:
Si quo modo fiat, ut tibi commode ſit,
Exercituique non videar Caſſandrae gratia
Thraciae regi hanc ſtruere caedem:
Eſt enim qua ex parte metus incidit mihi.
Virum hunc, amicum putat exercitus:
Mortuum vero, hoſtem. Si vero tibi charus
Hic eſt, privatim eſt hoc, et non publicum
Exercitui. Praeterea conſidera, quod volentem
quidem me
Habes tibi opem ferre, et promptum ad
Auxiliandum; tardum vero, apud Graecos ſi
Accuſabor. H. Heu, non eſt mortalium qui ſit
Liber: aut pecuniarum enim ſervus eſt, aut
Fortunae, aut multitudo eum urbis, aut leges
Scriptae prohibent, ne utatur pro arbitrio moribus.
Poſtquam vero metuis, multitudinique nimium
Tribuis, ego te faciam hoc liberum metu.
Sis conſcius quidem, ſi quid ſtruam mali adverſus
Eum, hunc qui interfecit: adjuva vero nequaquam

Si vero ex Achaeis tumultus aut auxilium,
Patiente viro Thrace, qualia patietur,
Apparuerit quoddam, cohibe, non prae te ferens
Meam gratiam; quod ad alia vero, confide; cuncta
Ego conficiam probe. A. Quomodo igitur? quid
facies? utrum gladium manu
Accipiens anili, virum barbarum interficies?
Aut venenis, aut ope quanam!
Quae tibi aderit manus? unde habebis
Amicos? H. Tecta occultant haec Troadum
Turbam. A. Captivas dicis, Graecorum
praedam? H. Cum illis *hunc* meum
Homicidam ulciſcar. A. Et quomodo mulieribus
In viros erit victoria? H. Eſt *quiddam* potens
Multitudo, cum inſidiiſque inſuperabile. A. Potens,
Quidem, ſed ſane foemineum reprehendo genus.
H. Quid vero? an non mulieres interfecerunt
Aegypti filios? et Lemno funditus viros
Exterminarunt! ſed ut fieri poſſit, hunc mihi
Omitte, ſermonem; mitte vero mihi hanc tuto
Per exercitum mulierem. Et tu, o mulier, Thracio
Accedens hoſpiti, dic, vocat te regina olim ſane Ilii
Hecuba, tua vero non minus quam ipſius cauſa,

Ἦν δ᾽ ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἢ πικουρία,
Πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἷα πείσεται,
Φανῇ τις, εἶργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
Τάδ᾽ ἄλλα, θάρσει· πάντ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς.
Α. Πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα φάσγανον
χερὶ
Λαβοῦσα γραιᾷ, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
Ἢ φαρμάκοισιν, ἢ ᾽πικουρίᾳ τίνι;
Τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσῃ φίλους;
Ε. Στέγαι κεκεύθασ᾽ αἵδε Τρῳάδων ὄχλον.
Α. Τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλάνων ἄγ-
ραν;
Ε. Σὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.
Α. Καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσαι κράτος;
Ε. Δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον.
Α. Δεινὸν, τὸ μέν τοι θῆλυ μέμφομαι γένος.
Ε. Τί δ᾽; οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα;
Καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;
Ἀλλ᾽ ὡς γενέσθαι, τόνδ᾽ ἐμοὶ μέθες λόγον.
Πέμψον δέ μοι τήνδ᾽ ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
Γυναῖκα· καὶ σύ Θρηκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
Λέξον· καλεῖ σ᾽ ἄνασσα δή ποτ᾽ Ἰλίου,
Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ ᾽κείνης χρέος,

Καὶ παῖδας· ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
Τοὺς ἐξ ἐκείνης· τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,
Ὡς τώδ' ἀδελφὼ, πλησίον μιᾷ φλογὶ,
Δισσὴ μέριμνα μητρὶ κρυφθῆτον χθονί.
Α. Ἔσται τάδ' οὕτω· καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν στρατῷ
Πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν.
Νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίας πνοὰς θεὸς,
Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον.
Γένοιτο δ' εὖ πως. Πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
Ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν,
Κακόν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρηστὸν, εὐτυ-
χεῖν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς,
Τῶν ἀπορθήτων πόλις
Οὐκέτι λέξῃ, τοῖον Ἑλ-
λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει·
Δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.
Ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
Πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου
Κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι
Τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.

Et liberos: quoniam oportet et liberos ſcire
Sermones illius. Recens vero interfectae Polyxenae
Differ, Agamemnon, ſepulturam, ut iſti duo frater
Et ſoror, prope una flamma duplex aerumna
Matris occultentur terra. A. Erunt haec ſic:
Etenim ſi eſſet exercitui navigatio, non potuiſſem hanc
Tibi praeſtare gratiam. Nunc vero, non enim
Mittit ſecundos flatus Deus, manere neceſſe eſt,
Navigationem expectantes tranquillam. Eveniat
Autem feliciter. Omnibus enim eſt melius hoc, et
Peculiariter unicuique, et urbi, malum quidem
Hominem malum aliquid pati: bonum vero feliciter
agere.

EPODICA.

STROPHE I.

C. Tu quidem, o patria Iliaca,
Ex urbibus inexpugnabilibus
Non amplius diceris: talis Graecorum nebula te circumfundit,
Haſta ſane haſta populans.
Coronam vero detonſa es
Turrium: circum vero fuliginis
Maculam miſerrimam denigrata es;
Miſera, non amplius ne ingrediar.

ANTISTROPHE I.

Media nocte perii;
Quando a coena ſomnus
Suavis in oculos ſpargitur:
A cantu vero et laetificis
Conviviis deſinens,
Maritus in thalamis jacebat,
Haſtile vero in paxilo,
Nauticam non amplius videns turbam
Per Trojam Iliacam incedentem.

STROPHE 2.

Ego vero comam religatis
Mitris componebam
Aureorum ſpeculorum
Aſpiciens rotundos ſplendores,
Coena peracta ut caderem in torum.
Tumultus vero pertranſivit urbem:
Vociferatio autem erat per urbem Trojae
Haec, o filii Graecorum, quando ſane,
Quando iliacae ſpeculam
Excidentes ibitis domum?

ANTISTROPHE 2.

Lectum vero charum ſimplici veſte induta

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Μεσονύκτιος ὠλλύμαν,
Ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος
Ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται.
Μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιῶν
Θυσιῶν καταπαύσας
Πόσις, ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
Ξυςὸν, δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
Ναύταν ὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις
Μίτραισιν ἐῤῥυθμιζόμαν,
Χρυσέων ἐνόπτρων
Λεύσσυσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς,
Ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
Κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄςυ Τροί-
ας τόδ'· Ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ,
Πότε τὰν Ἰλιάδος σκοπιὰν
Πέρσαντες, ἥξετ' ἐς οἴκυς;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος

Λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
Σεμνὰν προσίζουσ'
Οὐκ ἤνυσ', Ἄρτεμιν, ἁ τλάμων·
Ἄγομαι δὲ, θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
Τὸν ἐμὸν, ἅλιον ἐπὶ πέλαγος,
Πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
Νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα, καὶ
Μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος,
Τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει,

ΕΠΩΔΟΣ.

Τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν κάσιν,
Ἰδαῖόν τε βούταν
Αἰνόπαριν κατάρᾳ
Διδοῦσ', ἐπεί με
Γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν·
Ἐξώκισέ τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος,
Ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.
Ἂν μήτε πέλαγος ἅλιον
Ἀπαγάγοι πάλιν,
Μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Π. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σὺ
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,

Relinquens, Dorica ut puella,
Venerandam accedens
Nihil effeci Dianam infelix:
Sed abducor, mortuum quum vidiſſem maritum
Meum, marinum per pelagus,
Urbemque procul aſpectans, poſtquam
Reducem navis movit clavum et
Me a terra dimovit Iliaca,
Miſera deſtiti prae dolore.

EPODUS.

Dioſcurorum Helenam ſororem,
Idaeumque paſtorem
Exitioſum Parin execrationi
Dans: quoniam me
Terra ex patria perdidit,
Expulitque ex aedibus matrimonium, non
Matrimonium, ſed daemonis affligendis calamitas.
Quam *utinam* neque pelagus marinum
Reducat iterum,
Neque patriam veniat in domum.

IAMBI.

P. O chariſſime virorum Priame, chariſſimaque tu
Hecuba, illacrymor te intuens, urbemque tuam,

Hancque modo mortuam gnatam tuam.
Ah, non eſt quicquam tutum, neque gloria,
Neque rurſum eum, qui felix eſt, non futurum
Infelicem: ſed miſcent *res* Dii antroſum et
Retrorſum confuſionem imponentes, *ut futuri*
Inſcitia colamus illos. Sed haec quidem quid
Attinet lugere promoventem nihil in malis?
Tu vero ſi quid incuſes meam abſentiam,
Quieſce: eram enim in mediis Thraciae finibus
Abſens quando veniſti huc: ſed poſtquam redii.
Jam pedem extra domum tollenti mihi
Ad idem haec coincidit ancilla tua,
Dicens ſermones, quos audiens veni.
H. Erubeſco intueri te adverſum
Polymeſtor, in tantis conſtituta malis.
Cui enim conſpecta ſum feliciter agens, pudor me
Tenet in hoc fato, ubi ſum nunc poſita: neque
Queam aſpicere te rectis pupulis. Sed hoc ipſum
Non malevolentiam *eſſe* duces erga te.
Polymeſtor. Alias vero cauſa quaedam et lex eſt

Τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
Φεῦ· οὐκ ἔϛιν οὐδὲν πιϛὸν, οὔτ' εὐδοξία,
Οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
Φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
Ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
Σέβωμεν αὐτούς· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
Θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν;
Σὺ δ' εἴ τι μέμφῃ τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
Σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρήκης ὅροις
Ἀπὼν, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'· ἐπεί γ' ἀφικόμην,
Ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι,
Εἰς ταυτὸν ἥδε συμπιτνεῖ δμωὶς σέθεν,
Λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.
Ε. Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆϛορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
Ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει
Ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
Κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις·
Ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
Πολυμῆϛορ· ἄλλως δ', αἴτιόν τι καὶ νόμος,

Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
Π. Καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· ἀλλά τις χρεία σ' ἐμοῦ;
Τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
Ε. Ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βούλομαι,
Καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
Χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.
Π. Χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία·
Φίλη μὲν εἶ σὺ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε
Στράτευμ' Ἀχαιῶν· ἀλλὰ σημαίνειν σὲ χρὴ,
Τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
Φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
Ε. Πρῶτον μὲν εἰπὲ, παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς, ἐν δόμοις ἔχεις,
Εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
Π. Μάλιστα· τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.
Ε. Ὦ φίλταθ', ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις.
Π. Τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;
Ε. Εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τί μου;
Π. Καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.
Ε. Χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;

Mulieribus, viros ne aſpiciant ex adverſo. P. Et
Mirum ſane nihil: ſed quis uſus tibi mei?
propter
Quod negotium evocaſti meum ex aedibus pedem?
H. Privatim meiipſius ſane quiddam ad te volo
Et liberos dicere tuos: miniſtros vero mihi
Separatim jube ab his abſcedere domibus.
P. Diſcedite: in tuto enim haec ſolitudo.
Amica quidem nobis es tu, amicus vero mihi
Exercitus Achaeorum. Sed indicare te con-
venit
Quid oporteat felici fortuna utentem non felici
Utentibus amicis praeſtare: nam paratus ſum ego.
H. Primum quidem dic, filium, quem ex
mea
Manu Polydorum, exque patris acceptum, in
Domibus habes, an vivat: alia deinde te interogabo.
P. Maxime ex illa quidem felix es parte.
H. O chariſſime, quam bene et digne te loqueris!
P. Quid itaque vis ſecundo ſcire ex me? H. An
Parentis hujus memor eſt aliquid mei! P. Et huc
Quidem ad te occulte quaerebat venire. H. Aurum
Vero ſalvum eſt, quod venit ex Troja habens?

P. Salvum in domibus quidem meis cuſtoditum.

H. Serva itaque illud, nec concupiſce
Quae ſunt propinquorum. P. Minime: perfruar
Praeſentibus, o mulier. H. Scis igitur quae dicere
Tibi et liberis volo? P. Non ſcio: tuo hoc
Significabis ſermone. H. Sit amatus *filius a te*,
Ut tu nunc mihi amaris. P. Quid rei *eſt*, quod et me et liberos ſcire oportet?
H. Auri veteres filiorum Priami defoſſiones.
P. Haec ſunt, quae vis, filio ſignificare tuo?
H. Maxime, per te ſane. Es enim pius vir.
P. Quid porro horum liberorum opus eſt praeſentia?
H. Preſtat, ſi tu morereris, ut iſti ſciant. P. Pulchre
Dixiſti ſic et ſapientius, *quam ego*. H. Noſti igitur
Minervae Trojanis ubi tecta? P. Nempe ibi
Aurum eſt? ſignum vero quod? H. Nigrum
Saxum terram eminens ſupra. P. Amplius igitur
Aliquid vis eorum, quae ſunt ibi, dicere mihi?
H. Servare te pecunias, quibuſcum egreſſa ſum,
Volo. P. Ubi ſane? intra veſtes anne occultans habes?
H. Spoliorum in acervo in hiſce ſervantur tectis.

Π. Σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
Ε. Σῶσον νῦν αὐτὸν, μήδ' ἔρα τῶν πλησίον.
Π. Ἥκιστ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.
Ε. Οἶσθ' οὖν ἃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶ θέλω;
Π. Οὐκ οἶδα, τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.
Ε. Ἔστ' ὦ φιληθεὶς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλῇ.
Π. Τί χρῆμ', ὃ κἀμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών;
Ε. Χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.
Π. Ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλει παιδὶ σημῆναι σέθεν;
Ε. Μάλιστα, διὰ σοῦ γ'· εἶ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
Π. Τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
Ε. Ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τούσδ' εἰδέναι.
Π. Καλῶς ἔλεξας τῇδε, καὶ σοφώτερον.
Ε. Οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλιᾶς ἵνα στέγαι;
Π. Ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
Ε. Μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
Π. Ἔτ' οὖν τί βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
Ε. Σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς συνεξῆλθον, θέλω.
Π. Ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς, ἢ κρύψασ' ἔχεις;
Ε. Σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σώζεται στέγαις.

Π. Ποῦ δ' αἵδ'; Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί;
Ε. Ἰδίᾳ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
Π. Τἄνδον δὲ πιστὰ, κἀρσένων ἐρημία;
Ε. Οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
Ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους, καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
Λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα·
Ὡς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, στείχῃς πάλιν
Ξὺν παισὶν, οὗπερ τὸν ἐμὸν ᾤκισας γόνον.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χ. Οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην,
Ἀλίμενόν τις ὡς
Ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν
Λέχριος, ἐκπέσῃ
Φίλας καρδίας,
Ἀμέρσας βίοτον.
Τὸ γὰρ ὑπέγγυον
Δίκᾳ, καὶ θεοῖς οὐ ξυμπιτνεῖ,
Ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν.
Ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδε ἐλπὶς, ἥ σ' ἐπήγαγεν
Θανάσιμον πρὸς ἀΐδαν, ἰὼ τάλας·
Ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.

P. Ubi vero haec? An Achaeorum nautica ſepta?
H. Separatim mulierum captivarum
tecta.
P. Ea vero, quae intus ſida ſunt, et virorum
Solitudo? H. Nullus Achaeorum intus, ſed nos
Solae. Sed perge in domum: etenim Graeci navium
Solvere cupiunt domum verſus ex Troja pedem.
Ut omnia conficiens, quae te oportet, abeas rurſus
Cum liberis eo, ubi meum poſuiſti filium.

MONOSTROPHICA.

C. Nondum dediſti, ſed forte dabis poenas,
Importuoſum quiſpiam quaſi
In mare incidens
Confertim, excides
Charo corde,
Extinguens vitam.
Obnoxium enim
Juſtitiae, et Diis, ubi conjungitur,
Exitiale, exitiale malum.
Fallet te viae hujus ſpes, quae te induxit
Lethalem ad Plutonem. Heu miſer!
Imbelli vero manu relinques vitam.

IAMBI.

P. Heu mihi, obcaecor lumen oculorum miſer.
S. Audiſtis viri Thracis ejulatum, o amicae?
P. Heu mihi iterum ac iterum, o filii, ob triſtem
Mactationem. S. Amicae, acta ſunt nova intra
Domum mala. P. Sed non effugeritis celere pede:
Dejiciens enim aedium harum irrumpam penetralia.
S. Ecce gravis manus ruit telum.
Vultis irruamus? quoniam tempus vocat
Hecubae adeſſe, Trojaniſque mulieribus auxiliatrices.
H. Frange, nihil parce ejiciens portas:
Neque enim unquam viſum lucidum reſtitues pupullis,
Neque filios videbis viventes, quos interfeci ego.
S. Numnam cepiſti Thracem, et ſuperior es facta
Hoſpite, o domina, et patraſti qualia dicis?
H. Videbis eum ſtatim exiſtentem ante aedes
Caecum, caeco euntem errabundo pede;
Filiorumque duorum corpora, quos interfeci ego
Cum fortiſſimis Troadibus: poenam vero mihi
Dedit. Procedit vero, ut vides, hic ex domo.
Sed eminus abeo et ſecedam
Ira fluente a Thrace, inſuperabili.

ΙΑΜΒΟΙ.

Π. Ὤι μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.
Η. Ἠκούσατ᾽ ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἰμωγὴν, φίλαι;
Π. Ὤι μοι μάλ᾽ αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.
Η. Φίλαι, πέπρακται καίν᾽ ἔσω δόμων κακά.
Π. Ἀλλ᾽ οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί·
Βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ᾽ ἀναῤῥήξω μυχούς.
Η. Ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος·
Βούλεσθ᾽ ἐπισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ
Ἑκάβῃ παρεῖναι, Τρῳάσιν τε συμμάχους;
Ε. Ἄρασσε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας·
Οὐ γάρ ποτ᾽ ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις·
Οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν᾽ ἐγώ.
Η. Ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῇκα, καὶ κρατεῖς ξένου,
Δέσποινα, καὶ δέδρακας οἷαπερ λέγεις;
Ε. Ὄψει νιν αὐτίκ᾽ ὄντα δωμάτων πάρος
Τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί.
Παίδων τε δισσῶν σώμαθ᾽, οὓς ἔκτειν᾽ ἐγὼ
Σὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν· δίκην δέ μοι
Δέδωκε· χωρεῖ δ᾽, ὡς ὁρᾷς, ὅδ᾽ ἐκ δόμων.
Ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι
Θυμῷ ῥέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Π. Ὤ, μοι ἐγώ.
Πᾷ βῶ; πᾷ ςῶ; πᾷ κέλσω,
Τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεςέρυ
Τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος,
Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,
Τὰς ἀνδροφόνυς μάρψαι χρήζων
Ἰλιάδας, αἵ με διώλεσαν;
Τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·
Ἰὼ, ἰώ· κατάρατοι, ποῖ καί με φυγᾷ
Πτώσσουσι μυχῶν;
Εἴθέ μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
Ἀκέσαι', ἀκέσαιο, τυφλὸν, ἄλιε
Φέγγος ἀπαλλάξας.
Ἆ, ἆ· σίγα, σίγα· κρυπτὰν
Βάσιν αἰσθάνομαι τᾶνδε γυναικῶν.
Πᾷ πόδ' ἐπαΐξας, σαρκῶν
Ὀςέων τ' ἐμπλησθῶ, θοίναν
Ἀγρίων θηρῶν τιθέμενος, ἀρνύμενος λώβαν,
Λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τάλας,
Ποῖ, πᾷ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν
Βάκχαις ᾅδυ διαμοιράσαι,
Σφακτὰν κυσί τε φονίαν

MONOSTROPHICA.

P. O mihi ego?

Quo vado? ubi ſto? quo appellam

Quadrupedis gradum ferae montanae

Figens ſuper manus ſecundum *Troadum* veſtigia;

Qualem *viam*, aut hanc, aut illam mutabo,

Homicidas prehendere cupiens

Iliadas, quae me perdiderunt?

Sceleſtae, ſceleſtae puellae Phrygum,

Io, Io ſceleratae, ubi mo fuga

Fugiunt in angulis?

Utinam mihi oculorum cruentam palpebram

Medearis, medearis, caecam, o Sol,

Nubem adimens.

At, at, tace, tace, occultum gradum ſentio

Harum mulierum.

Ubi pedem ſaltu immittens carnibus oſſibus-

que ſatier, coenam ſylveſtrium ferarum

Inſtruens, comans reponere injuriam

Pro mutilatione mea talionem? Io miſer:

Ubi, quo feror, liberos deſertos relinquens,

Satellitibus Plutonis ad diſcerpendum,

Mactatas tanquam canibus cruentas

Dapes immanes, montanamque abjectionem?
Ubi conſiſtam? quo flectam? quo vadam?
Navis quemadmodum marinis funibus
Lineum velum adminiſtrans,
Ad hoc properans,
Liberorum meorum cuſtos,
Exitiale cubile.

IAMBI.

C. O infelix, quam tibi intolerabilia facta ſunt mala!
Facienti vero turpia ſaevas poenas
Deus dedit, quicunque eſt tibi infenſus.

MONOSTROPHICA.

P. Ah, ah, Io Thraciae
Haſtifera, armata,
Equeſtris, Marte inſpirata gens,
Io Achaei, Io Atridae.
Clamorem, clamorem, clamo, clamorem.
Ite, ite, venite per deos.
Audit quis? an nemo opem feret? quid
Cunctamini? mulieres perdiderunt me
Mulieres captivi.
Gravia, gravia paſſi ſumus.
O mihi ob meum exitium.

Δαῖτ' ἀνήμερον, ὑβρείαν τ' ἐκβολάν;
Πᾷ στῶ; πᾷ κάμψω; πᾷ βῶ;
Ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι
Λινόκροκον φάρος στέλλων,
'Επὶ τάνδ' ἐσσυθεὶς
Τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
'Ολέθριον κοίταν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά.
Δράσαντι δ' αἰσχρὰ, δεινὰ τἀπιτίμια
Δαίμων δέδωκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Π. Αἶ, αἶ, ἰὼ Θρήκης
Λογχοφόρον, ἔνοπλον,
Εὔιππον, 'Αρεϊκάτοχον γένος.
'Ιὼ 'Αχαιοὶ, ἰὼ 'Ατρεῖδαι.
Βοὰν, βοὰν ἀϋτῶ, βοάν.
Ἴτε, ἴτε, μόλετε πρὸς θεῶν.
Κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;
Γυναῖκες ὤλεσάν με,
Γυναῖκες αἰχμαλώτιδες,
Δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.
Ὤ, μοι ἐμᾶς λώβας.

Ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
Αἰθέρ' ἀμπτάμενος ὐράνιον,
Ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον,
Ὠρίων, ἢ Σείριος
Ἔνθα πυρὸς φλογέας
Ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς;
Ἢ τὸν ἐς ἀΐδα μελανοχρῶτα
Πορθμὸν ἀΐξω τάλας;

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Σύγγνωθ', ὅταν τις κρείσσον', ἢ φέρειν, κακὰ
Πάθη, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζωῆς.
Α. Κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· ὐ γὰρ ἥσυχος
Πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
Ἀχὼ διδῦσα. θόρυβον· εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
Πύργους πεσόντας ἤσμεν Ἑλλάνων δορὶ,
Φόβον παρέσχεν ὐ μέσως ὅδε κτύπος.
Π. Ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γάρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
Φωνῆς ἀκούσας· εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν;
Α. Ἔα, Πολυμῆστορ ὦ δύστανε, τίς σ' ἀπώλεσε;
Τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν, αἱμάξας κόρας,
Παῖδάς τε τῶσδ' ἔκτεινεν; ἢ μέγαν χόλον

Quo vertar? quo ibo?
Aërem pervolans coeleſtem
Altam in domum,
Orion aut Sirius
Ubi ignis flammeos
Jacit ab oculis radios?
Aut ad Plutonis atrum
Littus ruam miſer?

IAMBI.

C. Ignoſcendum, quando quis majora, quam ferre
Poſſit mala, patitur, miſera effugere e vita.
A. Clamore audito veni: non enim tranquilla
Rupis montanae filia inſonuit per exercitum
Echo praebens tumultum. Si vero non Phrygum
Turres cecidiſſe ſciviſſemus Graecorum haſta,
Terrorem praebuiſſet non mediocriter hic ſonus.
P. O chariſſime, ſenſi enim, o Agamemnon, tuam
Eſſe vocem, ut audivi, vides quae patimur?
A. Age, Polymeſtor o infelix, quis te perdidit?
Quis oculum fecit coecum, cruentans pupulas,
Filioſque hos interfecit? certe magnam iram

Adverſum te et filios habuit, quicunque fuerit ſane.
P. Hecuba me cum mulieribus captivis
Perdidit: non perdidit; ſed amplius.
A. Quid dicis? Tu hoc opus feciſti, ut dicit?
Tu audaciam, o Hecuba, hanc ſuſcepiſti
Immenſam? P. Hei mihi, quid dicis; anne prope
Eſt alicubi? ſignifica: dic ubi eſt? ut rapiens
Manibus diſcerpam, et cruentem corpus.
A. Heus quid pateris? P. Per Deum te precor
Sine me immittere huic furentem manum.
A. Contine te: ejiciens porro e corde barbariem,
Dic, ut audiens et te et hanc per vices,
Dijudicem juſte, pro quo pateris haec.
P. Dicam ſane. Erat quiſpiam Priamidarum
Minimus Polydorus Hecubae filius, quem ex Troja
Mihi pater dat Priamus in domibus nutriendum,
Jam ſuſpicans de Trojae excidio.
Hunc interfeci: quamobrem autem interfeci ipſum,
Audi, quam bene et ſapienti providentia.
Metui ne tibi hoſtis relictus hic puer
Trojam colligeret et habitaret olim: reſciſcentes
Vero Graeci vivere Priamidarum aliquem

Σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.
Π. Ἑκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
Ἀπώλεσ᾽· οὐκ ἀπώλεσ᾽, ἀλλὰ μειζόνως.
Α. Τί φής; σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ᾽, ὡς λέγει;
Σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ᾽ ἔτλης ἀμήχανον;
Π. Ὤ, μοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
Σήμηνον· εἰπὲ ποῦ ᾽σθ᾽, ἵν᾽ ἁρπάσας χεροῖν
Διασπάσωμαι, καὶ καθαιμάξω χρόα.
Α. Οὗτος, τί πάσχεις; Π. Πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
Μέθες μ᾽ ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.
Α. Ἴσχ᾽· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον,
Λέγ᾽, ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδε τ᾽ ἐν μέρει,
Κρίνω δικαίως ἀνθ᾽ ὅτου πάσχεις τάδε.
Π. Λέγοιμ᾽ ἄν. Ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
Πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
Ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως.
Τοῦτον κατέκτειν᾽· ἀνθ᾽ ὅτου δ᾽ ἔκτεινά νιν,
Ἄκουσον, ὡς εὖ, καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
Ἔδεισα μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν.
Γνόντες δ᾽ Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,

Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἴροιεν στόλον,
Κἄπειτα Θρήκης πεδία τρίβοιεν τάδε,
Λεηλατοῦντες· γείτοσι δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
Δόλῳ με τοιῷδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
Θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ
Χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει
Δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
Ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ.
Πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
Αἳ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
Θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς,
Ἤνουν θ' ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέ-
πλους.
Ἄλλαι δὲ κάμακα Θρηϊκίαν θεώμεναι,
Γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.
Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς
Γένοιντο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
Κᾆτ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμά-
των
Εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν,

Phrygum ad terram rurſus ducerent expeditionem.
Et deinde Thracios campos vaſtarent hos
Populantes: vicinis vero eſſet malum
Trojanorum cauſa, propter quod nunc, o rex,
Laboravimus. Hecuba vero filii quum cognoviſſet
Lethale fatum, dolo me hujuſmodi duxit, tanquam
Occultos theſauros dictura Priamidum ſub Ilio
Auri. Solum vero cum liberis me inducit
In domos, ut ne quis alius ſciret haec.
Sedeo vero culcitra in media curvans genu: multae
Vero, manum hac quidem ad ſiniſtram, illac vero
Inde, utpote apud amicum, Trojanorum puellae
Sedebant, fundentes radiis Edonis praeconium,
Laudabantque ad lucem haſce ſpectantes,
vestes.
Aliae haſtile Threicium ſpectantes,
Nudum me fecerunt duplici geſtamine.
Quae vero matres erant, quaſi admirantes
Liberos in manibus quatiebant, ut procul a patre
Fierent, ſucceſſionibus mutantes manuum:
Et deinde ex blandis, quomodo cenſes? collo-
quiis
Statim corripientes enſes ex veſtibus alicunde,

Confodiunt pueros: aliae vero hoſtium inſtar
Corripientes meas tenebant manus,
Et pedes. Filiis vero opem ferre volens meis,
Si quidem faciem erigerem meam,
Capillo retinebant: ſi vero moverem manus,
Prae multitudine mulierum nihil efficiebam miſer
Quod vero erat ſuprema noxa, ultra noxam,
Perpetraverunt atrocia: meorum enim oculorum,
Fibulas quum corripuiſſent, infelices pupulas
Fodiunt, cruentant: deinde per tectum
Fugaces abierunt. Exiliens vero ego,
Fera quaſi, proſequor cruentas canes,
Omnem ſcrutans parietem, quaſi venator,
Dejiciens, frangens. Talia dum ſtudeo tibi
Gratificari, paſſus ſum, hoſtem tuum interficiens,
O Agamemnon. Ut vero non longos extendam
Sermones, ſi quis priorum mulieribus dixit male,
Aut nunc dicens eſt quis, aut dicturus eſt,
Omnia haec in compendium ego dicam:
Genus enim neque pontus neque terra nutrit
Tale: ille vero ſemper qui una verſatur, novit.
C. Ne inſoleſcas audacius, neque tuis malis
Muliebre eſtimans ſic omne reprehendas genus.

Κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ πολεμίων δίκην
Ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
Καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρήζων ἐμοῖς,
Εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν,
Κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
Πλήθει γυναικῶν ὐδὲν ἤνυον τάλας.
Τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα πήματος πλέον,
Ἐξειργάσαντο δείν'· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
Πόρπας λαβῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
Κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· εἶτ' ἀνὰ στέγας
Φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ
Θὴρ' ὡς, διώκω τὰς μιαιφόνυς κύνας,
Ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
Βάλλων, ἀράσσων· τοιάδε σπεύδων χάριν
Πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν,
Ἀγάμεμνον· ὡς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
Εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς,
Ἢ νῦν λέγων ἔστιν τις, ἢ μέλλει λέγειν,
Ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω·
Γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
Τοιόνδ'· ὃ δ' αἰεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται.
Χ. Μηδὲν θρασύνυ, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς
Τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.

Πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἰσ' ἐπίφθονοι,
Αἳ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
Ε. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτὲ
Τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
Ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν·
Εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς,
Καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
Σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
Ἀλλ' οὐ δύνανται διὰ τέλους εἶναι σοφοὶ,
Κακῶς δ' ἀπώλοντ', οὔτις ἐξήλυξέ πω.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν, ὧδε φροιμίοις ἔχει.
Πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.
Πῶς φῄς, Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν,
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν;
Ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον, οὔ ποτ' ἂν φίλον
Τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησι γένος,
Οὔτ' ἂν δύναιτο· τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
Πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινὰ,
Ἢ συγγενὴς ὤν; ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
Ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
Πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
Ὁ χρυσὸς, εἰ βούλοιο τἀληθῆ λέγειν,

Multae enim ex nobis haberi ſunt invidendae:
Aliae vero in numero malorum ſumus.
H. Agamemnon, hominibus non conveniebat
Unquam quam ipſas res linguam poſſe plus.
Sed ſive bona egit, bona oportebat dicere:
Sive viciſſim mala, ſermones eſſe putidos,
Et non poſſe injuſta bene eloqui unquam.
Sapientes quidem igitur ſunt qui haec exacte
Calluerunt: at non poſſunt ad extremum uſque
Eſſe ſapientes: ſed perierunt: non quiſquam
Evaſit adhuc: et mihi, quod ad te, ſic in prooemiis
Habet. Ad hunc vero venio, et verbis reſpondebo.
Quomodo ais te, Graecorum laborem levantem
duplicem,
Agamemnoniſque ſtudio, filium meum interfeciſſe?
Sed, o peſſime, primum, nunquam amicum
Barbarum fiet Graecis genus,
Nec unquam poſſit. Quam vero captans gratiam
Tam promptus eras? utrum juncturus affinitatem
Aliquam, aut cognatus exiſtens? Aut quamnam
Cauſam habens? Aut tuae erant terrae exciſuri
Germina, claſſe reverſi. Cui putas perſuaſurum
Eſſe haec: aurum, ſi velis vera dicere,

Interfecit meum filium, et lucra tua.
Quandoquidem doce *me* hoc, quare, quum erat
Felix Troja, et circumcirca murus habebat adhuc
Urbem, vivebatque Priamus, Hectoriſque florebat
Haſta, quare non tum, ſi quidem huic voluiſti
Gratiam praeſtare, nutriens filium et in domo
Habens interfeciſti, aut viventem veniſti ad
Graecos ducens? ſed quando nos non amplius
Eramus in luce, fumuſque ſignificabat urbem eſſe
Sub hoſtibus, hoſpitem interfeciſti, tuum
Accedentem ad focum? adhaec nunc audi, ut
Appareas ſceleratus. Opportebat te, ſi quidem eras
Graecis amicus, aurum, quod fateris non tuum,
Sed hujus, habere, dare afferentem egentibuſque,
Et per tempus multum a patria terra procul
Peregrinantibus. Tu vero ne nunc quidem tuis
Dimittere manibus ſuſtines; ſed tenere perſerveras
Adhuc in domo. Atqui nutriens quidem, ut te
Filium decebat nutrire, ſervanſque meum,
Habuiſſes praeclaram gloriam. In adverſis enim
Boni ſunt certiſſimi amici: res ſecundae vero ultro
Habent amicos. Si vero indiguiſſes pecuniis, hic
Vero floruiſſet, Theſaurus tibi filius potuiſſet eſſe

Ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
Ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ᾽ ηὐτύχει
Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ᾽ ἔτι πτόλιν,
Ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορός τ᾽ ἤνθει δόρυ,
Τίδ᾽ οὐ τότ᾽, εἴπερ τῷδ᾽ ἐϐουλήθης χάριν
Θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, κἀν δόμοις ἔχων,
Ἔκτεινας, ἢ ζῶντ᾽ ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
Ἀλλ᾽ ἡνίχ᾽ ἡμεῖς οὐκέτ᾽ ἦμεν ἐν φάει,
Καπνὸς δ᾽ ἐσήμαιν᾽ ἄϛυ πολεμίων ὕπο,
Ξένον κατέκτας σὴν μολόντ᾽ ἐφ᾽ ἑϛίαν;
Πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὡς φανῇς κακός.
Χρῆν σ᾽, εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσι φίλος,
Τὸν χρυσὸν, ὃν φῂς οὐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδ᾽, ἔχειν,
Δοῦναι φέροντα πενομένοις τε, καὶ χρόνον
Πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις.
Σὺ δ᾽ οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
Τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ᾽ ἐν δόμοις.
Καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ᾽ ἐχρῆν τρέφειν,
Σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ ἀγαθοὶ σαφέϛατοι
Φίλοι· τὰ χρηϛὰ δ᾽ αὔθ᾽ ἕκαϛ᾽ ἔχει φίλους.
Εἰ δ᾽ ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ᾽ ηὐτύχει,
Θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ᾽ οὑμὸς μέγας.

Νῦν δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
Χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδές τε σοί,
Αὐτός τε πράσσεις ὧδε· σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανῇ.
Οὔτ' εὐσεβῆ γάρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
Οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον.
Αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν,
Τοιοῦτον ὄντα, δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.
Χ. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
Χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.
Α. Ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά,
Ὅμως δ' ἀνάγκη· καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
Πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.
Ἐμοὶ δ', ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
Οὔτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
Ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς.
Λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὤν.
Τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν,
Ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησι τόδε.
Πῶς οὖν, σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν, φύγω ψόγον;
Οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
Πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.

Meus magnus. Nunc vero neque illum virum habes
Tibi amicum, aurique fructus perit, filiique tui,
Ipſeque agis iſto modo. Tibi vero ego dico,
Agamemnon, ſi huic opem tuleris, malus apparebis.
Neque pio enim, neque fideli, quibus decebat,
Neque ſancto, neque juſto benefacies hoſpiti:
Sed ipſum gaudere malis te dicemus talem
Exiſtentem. Dominis vero non facio convitium.
C. Papae, hominibus ut bona
causa
Bonorum occaſiones praebet ſemper ſermonum?
A. Moleſtum quidem eſt mihi aliena judicare mala:
Tamen neceſſe: etenim dedecus affert, negotium
In manus quum *ſemel* acceperim, rejicere hoc
Mihi vero, ut ſcias, neque meam videris ob gratiam,
Neque etiam Achaeorum, virum interfeciſſe
Hoſpitem; ſed ut haberes aurum in aedibus tuis.
Loqueris vero tibi ipſi conferentia, in malis
Exiſtens. Forſan igitur apud vos facile eſt trucidare
Hoſpitem, nobis vero Graecis turpe hoc *habetur*.
Quomodo ergo, te abſolvens, effugiam vituperium?
Non certe poſſem. Sed poſtquam quae honeſta
Non ſunt facere auſus es, ſuſtine etiam quae

Non grata ſunt. P. Hei mihi, a muliere, ut videtur,
Victus ſerva, dabo deterioribus poenam.
H. Annon juſte? ſiquidem perpetraſti mala.
P. Hei mihi propter liberos, hoſque oculos meos,
miſero.
H. Doles? quid vero me? propter filium non
dolere putas?
P. Gaudes inſultans mihi, o malitioſa tu?
H. Non enim me gaudere oportet, te quae ulta
Sum? P. Sed non ſtatim, quando te marina
Humiditas—— H. Utrum navi ducet me
Terrae in fines Graecanicae? P. Occultabit quidem
Delapſam ex antennis. H. A quo violentos nactam
Saltus? P. Ipſa ad malum *navis* aſcendes pede.
H. Alatis tergis aut quonam modo?
P. Canis fies, ignotos habens aſpectus.
H. Quomodo vero noſti formae meae
Tranſmutationem? P. Apud Thraces vates dixit
Dionyſus haec. H. Tibi vero non vaticinatus eſt
Quicquam de malis quae habes? P. Non enim
Unquam tu me cepiſſes ſic cum inſidiis. H. Mortuane
An viva hic implebo ſortem? P. Mortua. Tumulo
vero nomen tuo dabitur.

Π. Ὄι μοι, γυναικὸς, ὡς ἔοιχ', ἡσσώμενος
Δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην.
Α. Οὔκουν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά.
Π. Οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν, τάλας.
Ε. Ἀλγεῖς; τί δαί με; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;
Π. Χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὦ πανοῦργε σύ;
Ε. Οὐ γάρ με χαίρειν χρή, σε τιμωρουμένην;
Π. Ἀλλ' οὐ τάχ', ἡνίκ' ἄν σε ποντία νοτὶς--
Ε. Μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλλανίδος;
Π. Κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
Ε. Πρὸς τοῦ; βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;
Π. Αὐτὴ πρὸς ἱςὸν ναὸς ἀμβήσῃ ποδί.
Ε. Ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
Π. Κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
Ε. Πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;
Π. Ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.
Ε. Σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν ὧν ἔχεις κακῶν;
Π. Οὐ γάρ ποτ' ἄν σύ μ' εἷλες ὧδε συν δόλῳ.
Ε. Θανοῦσα δ', ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;
Π. Θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται.----

Ε. Μορφῆς ἐπῳδὸν, ἢ τί τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;
Π. Κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.
Ε. Οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.
Π. Καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν
θανεῖν.
Ε. Ἀπέπτυσ' αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.
Π. Κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.
Ε. Μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς.
Π. Κἀυτὸν τε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.
Ε. Οὗτος, σὺ μαίνῃ, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν;
Π. Κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ' ἀ-
ναμένει.
Α. Οὐχ' ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;
Π. Ἀλγεῖς ἀκούων; Α. οὐκ ἐφέξετε στόμα;
Π. Ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ. Α. οὐχ' ὅσον
τάχος
Νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι,
Ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἑκάβη, σύ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς
Στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεὼν
Σκηναῖς πελάζειν, Τρῳάδες· καὶ γὰρ πνοὰς
Πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ·
Εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν· εὖ δὲ τἀν δόμοις

H. Formae conſentiens meae, aut quid dicis?
P. Canis miſerae ſepulchrum, nautis ſignum.
H. Nihil curae eſt mihi, quum tu mihi dederis
Poenam. P. Et tuam neceſſe eſt filiam Caſſandram
Mori. H. Abominabor: ipſi haec tibi tribuo
Habere. P. Interficiet ipſam hujus conjux domus
Cuſtos acerba. H. Ne unquam inſaniat uſque adeo
Tyndarei filia. P. Ipſumque hunc, ſecurim tollens
Surſum. A. Heus tu, inſanis et mala appetis
Conſequi? P. Interfice, quoniam Argis homicidalia
Lavacra te manent. A. non trahetis ipſum famuli
Ex conſpectu per vim? P. Doles audiens? A. Non
Cohibebitis os? P. Concludite: dictum eſt enim.
A. Annon quam celerrime inſularum deſertarum
Ipſum abjicietis aliquo, quoniam ſic et nimium
Licentia oris abutitur? Hecuba, tu vero miſera
Geminos mortuos vadens ſepelito. Dominorum
Vero vos opportet tentoria accedere, Troades:
Etenim flatus domum verſus jam hoſce ſecundos
Sentio. Bene vero *utinam* in patriam navigemus;

Bene etiam, quae domi, habentia ſe videamus, ab
his liberati laboribus!

ANAPAESTI.

C. Ite ad portus, et tentoria, o amicae,
Heriles experturae
Labores: dura enim neceſſitas *urget*.

FINIS.

Ἐχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πό-
γων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Ἴτε πρὸς λιμένας, σκηνάς τε, φίλαι,
Τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
Μόχθων· Στεῤῥὰ γὰρ ἀνάγκη.

ΤΕΛΟΣ.

ʽΟ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὰ τῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἙΛΕΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΡΥΞ.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ἙΡΜΙΟΝΗ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἠλέκτρα.

O R E S T E S.

E L E C T R A.

IAMBI.

NULLUM eſt adeo terribile dictu malum,
Neque calamitas, neque afflictio divinitus veniens,
Cujus pondus, non patiatur genus humanum.
Nam ille beatus, neque amplifico ejus fortunam,
Ex Jove natus, ut dicunt, Tantalus,
Timens ſaxum, quod ſupra caput ejus imminet'
Pendet in aëre, et luit hanc poenam,
Sicut dicunt, quod cum eſſet homo cum Diis
Habens aequalem dignitatem communis menſae,
Habuit effrenem linguam, turpiſſimum morbum.
Iſte genuit Pelopem, ex hoc Atreus natus eſt:
Cui lanam carminans, deſtinavit Dea i. e. *Clotho*
Diſcordiam, ut bellum adverſus Thyeſten fratrem
Faceret: quid opus eſt enumerare infanda?
Ejus igitur liberos interficiens Atreus excepit eum
Convivio. Atrei autem, nam intermedias fortunas
Taceo, ille inclytus, ſiquidem inclytus, Agamemnon

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΥΚ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος,
Ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
Ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον
Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην·
Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος ὢν,
Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦδ' Ἀτρεὺς ἔφυ·
Ὧι στέμματα ξήνασ', ἐπέκλωσεν θεὰ
Ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ,
Θέσθαι· τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
Ἔδαισε δ' οὖν νιν τέκν' ἀποκτείνας Ἀτρεύς.
Ἀτρέως δὲ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ,

Μενέλεώς τε, Κρήσσης ματρὸς, Ἀερόπης ἄπο.
Γαμεῖ δ᾽ ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην
Μενέλαος Ἑλένην· ὁ δὲ, Κλυταιμνήστρας λέχος,
Ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας, Ἀγαμέμνων ἄναξ·
Ὧ, παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ᾽, Ἠλέκτρα τ᾽ ἐγώ,
Ἄρσην τ᾽ Ὀρέστης, ματρὸς ἀνοσιωτάτας,
Ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ᾽ ὑφάσματι,
Ἔκτεινεν· ὧν δ᾽ ἕκατι, παρθένον λέγειν
Οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ᾽ ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβου δ᾽ ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
Πείθει δ᾽ Ὀρέστην μητέρ᾽, ἥ σφ᾽ ἐγείνατο,
Κτεῖναι, πρὸς οὐχ᾽ ἅπαντας εὔκλειαν φέρον.
Ὅμως δ᾽ ἀπέκτειν᾽, οὐκ ἀπειθήσας θεῷ.
Κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνὴ, φόνου,
Πυλάδης θ᾽, ὃς ἡμῖν συγκατείργασται τάδε.
Ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ συντακεὶς νόσῳ, νοσεῖ
Τλήμων Ὀρέστης· ὅδε, πεσὼν ἐν δεμνίοις,
Κεῖται· τὸ ματρὸς δ᾽ αἷμά νιν τροχηλατεῖ
Μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ᾽ ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
Ἕκτον δὲ δὴ τόδ᾽ ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς

Erat *filius*, et Menelaus ex Aërope Cretenſi matre.
Ducit autem inviſam diis Helenam Menelaus.
Iſte autem Clytaemneſtrae conjugium,
init,
Clarum apud Graecos Agamemnon rex:
Cui ex una *ea* tres puellae natae ſumus,
Chryſothemis, Iphigenia, et ego Electra:
Et maſculus Oreſtes ex matre ſceleratiſſima,
Quae maritum circumdans inextricabili veſtimento
Interfecit; propter quae, id virginem dicere
Non eſt honeſtum; omitto hoc obſcurum
Communiter conſiderandum. Sed Phoebi injuſtitiam
Quid opus eſt accuſare? perſuadet Oreſti, matrem,
Quae eum genuit, occidere, rem non apud omnes
Honeſtam. Tamen is eam occidit, non inobediens
Deo: et ego eram particeps caedis, ut poteſt
Mulier, et Pylades, qui nobiſcum haec patravit.
Inde tabeſcens ſaevo morbo languet
Afflictus Oreſtes, neque cadens in lecto
Jacet, ſanguis enim maternus exagitat eum
Furoribus: vereor enim nominare deas
Eumenidas, quae eum certatim perterrent,
Sextus hic dies eſt, ex quo caede

Moriens mater, purificata eſt corpus igne :
Intra quem neque cibum per collum accepit,
Neque lavacrum dedit corpori, ſed intra veſtem
Occultatus, quando corpus levatum eſt morbo,
Sana mente plorat : aliquando ex lecto,
Exilit velox, ſicut equus a jugo.
Decretum autem factum eſt hic Argis, neque nos
Tecto, neque igni, recipere : et ne quis alloquatur
Matricidas. Haec dies autem eſt conſtituta,
In qua ferent ſententiam Argivi :
An oporteat nos mori lapidante ſaxo,
An enſem acuentes collo incutere,
Habemus autem quandam ſpem, quod non ſimus
Morituri. Venit enim in patriam Menelaus ex
Troja, trajiciens vero portum Nauplicum remigio,
Appellit ad littus, longo tempore e Troja
Vagatus errationibus : et lugubrem
Helenam, obſervans noctem, ne quis videns
Venientem interdiu, eorum quorum ad Ilion
Filii perierunt, veniat ad jactus lapidum,
Praemiſit in noſtram domum : eſt autem intus,
Plorans ſororem, et calamitatem domus.
Habet tamen aliquod ſolatium dolorum ;

Θανοῦσα μάτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας·
Ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
Οὐ λοῦτρ' ἔδωκε χρωτί· χλανιδίων δ' ἔσω
Κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,
Ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
Πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
Ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε, μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
Μὴ πυρὶ, δέχεσθαι, μήτε προσφονεῖν τινὰ
Ματροκτονοῦντας· κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
Εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι,
Ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
Ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.
Ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
Λιμένα δε Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,
Ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
Ἄλαισι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
Μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
Παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πετρῶν ἔλθῃ βολὰς,
Προὔπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἐστὶ δ' ἔσω
Κλαίουσ' ἀδελφὴν, συμφοράν τε δωμάτων.
Ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν.

Ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει,
Παρθένον, ἐμῇ τε ματρὶ παρέδωκε τρέφειν
Μενέλαος ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
Ταύτῃ γέγηθε, κἀπιλήθεται κακῶν.
Βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, ποτ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκονθ'· ὡς τάγ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
Ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα
Σωθῶμεν· ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.
Ε. Ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε, κ' Ἀγαμέμνονος,
Παρθένε, μακρὸν δὴ μῆκος, Ἠλέκτρα, χρόνου,
Πῶς, ὦ τάλαινα σύ τε, κασίγνητός τε σὸς,
Τλήμων Ὀρέστης, ματρὸς ὅδε φονεὺς, ἔφυ;
Προσφθέγμασι γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
Εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
Καί τοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
Ἐμῆς ἀδελφῆς ἣν ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
Ἔπλευσ', ὅπως δ' ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,
Οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ', αἰάζω, τύχας.
Η. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν, ἅγε παροῦσ' ὁρᾷς
Ἐν συμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;
Ἐγὼ μὲν ἄϋπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
Νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
Θάσσω· τὰ τούτου δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά.

Quam enim reliquit domi, quando ad Trojam
Navigabat, virginem matrique meae poſtea alendam
Tradidit Menelaus ducens Hermionem ex Sparta;
Hac laetatur, et oblivifcitur malorum.
Circumſpicio autem omnem introitum, ecquando
Cernam Menelaum venientem: quia in reliquis
Exigua ope vehimur, niſi ab illo
Servemur. Miſera res eſt domus afflicta.
H. O filia Clytaemneſtrae et Agamemnonis,
Electra, virgo longo adulta tempore,
Quomodo, o miſera, tu, et frater tuus,
Miſer iſte Oreſtes, ille homicida matris, valet?
Non enim poluor tuo alloquio,
In Phoebum transferens crimen.
Atqui lugeo Clytaemneſtrae fatum
Meae ſororis: quam, poſtquam ad Ilion
Navigavi, quocunque modo navigavi oeſtro fatali,
Non vidi, ſed privata ea, lugeo calamitatem.
E. Helena, quid tibi dicam, quae praeſens vides
In calamitatibus eſſe prolem Agamemnonis?
Ego quidem inſomnis, aſſidens miſero mortuo!
Eſt enim iſte mortuus, propter frigidum halitum,
Aſſideo: mala autem ejus non amplifico.

At tu, beata utique, et tuus maritus beatus,
Veniſtis ad nos miſerrimos.
H. Quam longum tempus jacet iſte in lecto?
E. Ex quo confecit maternam caedem.
H. O miſer, et mater, quomodo periit!
E. Sic habet res, ut deſperaverim in
malis.
H. Per deos, o virgo, obtemperesne mihi in aliqua
Re? E. Atqui ſum occupata aſſidendo fratri.
H. Vis mihi accedere ad ſepulchrum ſororis?
E. Meae matris dicis? quam ob cauſam?
H. Ferens primitias comae meae, et meas inferias.
E. An tibi non eſt fas ire ad cognatae
ſepulchrum?
H. Erubeſco oſtendere corpus Argivis.
E. Sero recte ſapis, cum tunc inhoneſte reliqueris
domum.
H. Recte arguens mihi non amica dicis. E. Quis
Pudor habet te inter Mycenaeos? H. Metuo patres
Illorum qui mortui ſunt ad ilium. E. Dirà nempe
Res eſt; et inclamaris per omnium ora Argis.
H. Tu nunc ſolvens metum, praeſtes mihi hoc
Officium. E. Non poſſum intueri matris ſepulchrum.

Σύ δ', ἢ μακαρία, μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις,
Ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.
Ε. Πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;
Η. Ἐξ ὅπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν.
Ε. Ὦ μέλεος· ἡ τεκῦσά θ', ὡς διώλετο.
Η. Οὕτως ἔχει τάδ', ὥς τ' ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς.
Ε. Πρὸς θεῶν, πιθοῖ' ἂν δῆτά μοι τι, παρθένε;
Η. Ὡς ἄσχολός γε συγγόνε προσεδρία.
Ε. Βύλη τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
Η. Ματρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν;
Ε. Κόμης ἀπαρχὰς, καὶ χοὰς φέρυσ' ἐμάς.
Η. Σοὶ δ' ὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλον στείχειν τάφον;
Ε. Δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.
Η. Ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιπῦσ' αἰσχρῶς δόμυς.
Ε. Ὀρθῶς ἔλεξας, ὐ φίλως δέ μοι λέγεις.
Η. Αἰδὼς δὲ δή τις ἐς Μυκηναίυς ἔχει;
Ε. Δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
Η. Δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
Ε. Σὺ νῦν χάριν μοι τὸν φόβον λύσασα δός.
Η. Οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον.

Ε. Αἰσχρὸν γε μέν τοι πρόσπολον φέρειν τάδε.
Η. Τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
Ε. Εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
Η. Καὶ μὴν τίνοιγ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
Ε. Ὀρθῶς ἔλεξας· πείθομαι τέ σοι, κόρη,
Καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
Ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
Καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·
Ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην,
Καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος, λέξον τάδε.
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
Φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν, ταρβοῦσά τε
Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν,
Ἐμοί τε, καὶ σοὶ καὶ πόσει γνώμην ἔχειν,
Τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσε θεός.
Ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὴν,
Ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα.
Ἴθ', ὦ τέκνον μοι, σπεῦδε, καὶ χοὰς τάφῳ
Δοῦσ', ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.

H. Turpe eſt ancillam ferre haec.
E. Cur non mittis filiam Hermio-
nem?
H. Non eſt honeſtum virginibus venire in publicum.
E. Atqui ſolverit gratiam pro nutricatione mortuae.
H. Recte dixiſti, obtempero tibi, puella,
Et mittam filiam: recte enim ſic di-
cis.
O filia Hermione, exi ante aedes,
Et cape in manus has inferias, et meas comas;
Et veniens Clytemneſtrae ad ſepulchrum,
Dimitte ibi mel cum lacte mixtum, et vini
rorem,
Et ſtans in ſummo tumulo dicas iſta;
Helena ſoror donat te his inferiis.
Cum non auſit ad tuum monumentum accedere,
Metuens Argivam turbam; et jube ipſam propitiam
Mentem habere mihi, et tibi et marito,
Et iſtis duobus miſeris, quos perdidit Deus:
Et quae oportet me facere erga ſororem mortuam,
Omnia promitte dona inferorum.
Abi, o filia, propera, et inferiis ſepulchro
Datis, quam celerrime memineris reditus.

E. O Natura, quam magnum es malum inter
Homines, et res quam ſalutaris iis, qui bene te
Poſſident. Videte quomodo ad apices praecidit
Capillos, ſervans formae venuſtatem, et eſt tamen
Eadem, ut prius. Dii te perdant, ut perdidiſti me,
Et hunc et totam Graeciam. O miſera ego.
Iterum vero accedunt meis lamentis
Charae ſociae. Fortaſſis excitabunt ex ſomno
Iſtum quieſcentem: et tabefacient meum oculum
Lacrymis, quando video inſanientem fratrem.
O chariſſimae mulieres, tacito pede
Accedite, ne ſtrepite, neque ſit fragor:
Tua enim benevolentia eſt mihi quidem grata, ſed
Mihi erit calamitas excitari iſtum.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Tacite, tacite, ſubtile veſtigium ſoleae
Ponite, ne ſtrepite, neque ſit fragor.
E. Procul abite illuc,
Procul mihi a lecto.
C. Ecce obtempero. E. Hei, hei, ſibilatio,
Velut ſpiritus
Tenuis calami, o chara vocum mihi.

Η. Ὦ φύσις ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
Σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
Εἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τρίχας,
Σώζουσα κάλλος· ἔστιν ἡ πάλαι γυνή.
Θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας,
Καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'· ὢ τάλαιν' ἐγώ.
Αἵδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
Φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
Τόνδ' ἡσυχάζοντ'· ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
Δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα.
Ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
Χωρεῖτε τε, μὴ ψοφεῖτε, μήδ' ἔστω κλύπος·
Φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενὴς μὲν, ἀλλ' ἐμοὶ,
Τόνδ' ἐξεγεῖραι, συμφορὰ γενήσεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τιθεῖτε· μὴ κτυπεῖτε, μήδ' ἔστω κτύπος.
Η. Ἀπὸ πρόβατ' ἐκεῖ-
σ', ἀπὸ πρό μοι κοίτας.
Χ. Ἰδοὺ, πείθομαι.
Η. Ἆ, ἆ, σύριγγος ὅπως πνοὰ
Λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι.

Χ. Ἴδ', ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
Φέρω βοάν. Η. Ναί οὕτω
Κάταγε, κάταγε· πρόσιθ' ἀρτέμας.
Ἀτρέμας ἴθι, λόγον ἀπόδος ἐφ' ὅ, τι
Χρέος ἐμόλετέ ποτε.
Χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Πῶς ἔχει; λόγου μετάδος, ὦ φίλα.
Η. Τίνα τύχαν εἴπω; τίνα δὲ συμφοράν;
Ἔτι μὲν ἐμπνέει,
Βραχὺ δ' ἀναςένει.
Χ. Τί φής; ὦ τάλας.
Η. Ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις
Ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χαράν.
Χ. Μέλεος, ἐχθίςων θεόθεν ἐργ-
μάτων· τάλας· φεῦ μόχθων.
Η. Ἆ, ἆ· ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν,
Ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας.
Η. Σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα,

C. Vide ut ſubmiſſam ſomniferam

Profero vocem. E. Recte ita.

Demitte, Demitte. Adito tacite,

Tacite ito. Dicas propter quam

Cauſam veniſtis.

Diu enim jacens iſte dormit.

ANTISROPHE I.

C. Quomodo habet? ſermonem imperti, o chara.

E. Quam fortunam dicam, quam nunc

Calamitatem? adhuc quidem ſpirat,

Sed aliquantulum anhelat.

Quid dicis? O miſer. E. Perdes *eum* ſi pal-

pebras movebis

Potienti dulcſſimas delicias ſomni.

C. O miſer, propter infanda quae divini-

tus acciderunt facta. O miſer, heu! labores.

E. Heu, heu! injuſtus injuſta tunc ergo dixit,

Dixit, quando abominandam in tripode

Themidis pronunciavit

Apollo caedem meae matris.

STROPHE 2.

C. Vides? movet corpus in veſtibus.

E. Tu eum, o miſera,

Vociferans cuſſiſti e ſomno.

C. Putabam eum quidem dormire.

E. Non a nobis diſcedis, non ab aedibus
Rurſus tuum pedem flectes,
Omittens ſtrepitum ?

C. Dormit. E. Recte dicis.

STROPHE 3.

C. O veneranda, veneranda Nox,
Dans ſomnos
Laborioſis hominibus,
Veni ex Erebo: veni,
Veni alata
In domum Agamemnonis:
Nam propter dolores
Et calamitates
Perimus, perimus.

E. Facitis ſtrepitum. C. Nonne
Tacite, tacite amovens oris
Sonitum, a lecto,
Exhibetis quietum gaudium ſomni, o chara ?

ANTISTROPHE 2.

C. Dic, quis erit finis malorum ?

E. Mors. Quid enim aliud dicam ?

Θωΰξασ', ἔϐαλες ἐξ ὕπνȣ.
Χ. Εὕδειν μὲν οὖν ἔδοξα.
Η. Οὐκ ἀφ' ἡμῶν; ȣ̓κ ἀπ' οἴκων
Πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἱλίξεις
Μεθεμένα κτύπου;
Χ. Ὑπνώσσει· Η. Λέγεις εὖ.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Χ. Πότνια, πότνια νὺξ,
Ὑπνοδότειρα τῶν
Πολυπόνων βροτῶν,
Ἐρεϐόθεν ἴθι· μόλε,
Μόλε κατάπτερος
Τὸν Ἀγαμεμνόνειον ἐπὶ δόμον.
Ὑπὸ γὰρ ἀλγέων,
Ὑπό τε συμφορᾶς,
Διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.
Η. Κτύπον ἠγάγετ'. Χ. Οὐχί.
Η. Σίγα, φυλασσομένα ϛόματος
Ἀνακέλαδον ἄπο λέχεος,
Ἥσυχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις, φίλα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Χ. Θρόει, τίς κακῶν τελευτὰ μένει;
Η. Θανεῖν· τί δ' ἄλλό γ' εἴπω;

Οὐδὲ γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.
Χ. Πρόδηλος ἄρ' ὁ πότμος.
Η. Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
Μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
Πατροφόνȣ ματέρος·
Χ. Δίκαν μὲν, καλῶς δ' οὔ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Η. Ἔκανες, ἔθανες, ὦ
Τεκομένα με
Μᾶτερ, ἀπὸ δ' ὤλεσας
Πατέρα, τέκνα τε τάδε
Σέθεν ἀφ' αἵματος.
Ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσονέκυες.
Σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς·
Τὸ, τ' ἐμὸν οἴχεται
Βίȣ τὸ πλέον μέρος ἐν
Στοναχῆσί τε καὶ γόοις,
Δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος,
Ἔπιδ', ἄτεκνος ἅτε βίοτον
Ἁ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Ὅρα, παροῦσα παρθέν', Ἠλέκτρα, πέλας,

Non enim habet deſiderium cibi.
C. Manifeſta igitur eſt mors.
E. Perdidit nos Phoebus
Dans miſerum ſanginem vetitum
Patricidae matris.
C. Juſte quidem factum, ſed non pulchre.

ANTISTROPHE 3.

E. Necaſti, necata es, o
Quae peperiſti me
Mater, perdidiſti vero
Patrem et liberos iſtos
A tuo ſanguine. [ſc. *cretos.*]
Periimus, periimus ſimiles mortuis:
Tu enim es mortua;
Et abit mea
Pars vitae major in
Gemitibus et luctibus,
Et lacrymis nocturnis: caelebs,
Vide, ſine liberis quae vitam
Miſera in perpetuum traho.

IAMBI.

C. Virgo Electra, accedens prope,
vide

Ne tuus frater mortuus fallat te :
Non enim placet mihi nimia remiſſione.
O. O dulce lenimen ſomne remedium morbi,
Quam ſuavis mihi adveniſti opportuno tempore !
O veneranda oblivio malorum, quam es ſapiens,
Et optanda dea calamitoſis !
Undenam veni huc ? quomodo adveni ?
Sum enim oblitus, utpote priori *super* privatus
Mente. E. O chariſſime, quam exhilaraſti me, cum
Obdormiſſes ! vis ut contrectem te, et erigam
Corpus ? O. Attingas, attingas ſane, et abſterge
A miſero ore et oculis meis ſpumam concretam.
E. Ecce ſuave officium, et non recuſo
Fraterna membra curare ſororia manu.
O. Subjice lateribus latera, et ſqualidam comam
Aufer a facie : obſcure enim video oculis.
E. O miſerum caput, ſordidum cincinnis,
Quam es horridum, quia diu non es lotum.
O. Iterum reclines me in lectum : quando me
Dimittit morbus inſaniae ſum debilis, et languent
Membra. E. Ecce, lectulus eſt charus aegrotanti ;

Μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε,
Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.
Ο. Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου,
Ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.
Ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.
Πόθεν, πότ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
Ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν, ἀπολειφθεὶς φρενῶν.
Η. Ὦ φίλταθ', ὥς μ' ηὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
Βούλει θίγω σου, κἀνακουφίσω δέμας;
Ο. Λαβοῦ, λαβοῦ δῆτ'· ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
Στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
Η. Ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, κοὐκ ἀναίνομαι
Ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
Ο. Ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ, καὶ αὐχμώδη κόμην
Ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.
Η. Ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,
Ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.
Ο. Κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν μ' ἀνῇ νόσος
Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη.
Η. Ἰδοὺ, φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον·

Ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
Ο. Αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας.
Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, ἀπορίας ὕπο.
Η. Ἦ κἀπὶ γαίης ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
Χρόνιον ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
Ο. Μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγείας ἔχει.
Κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
Η. Ἄκουε δὴ νῦν, ὦ κασίγνητον κάρα,
Ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐριννύες.
Ο. Λέξεις τί καινόν, κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
Εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἄλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.
Η. Μενέλαος ἥκει, σοῦ κασίγνητος πατρός·
Ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.
Ο. Πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κα-
κοῖς;
Ἀνὴρ ὁμογενής, καὶ χάριτας ἔχων πατρός;
Η. Ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων.
Ο. Εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν·
Εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.
Η. Ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
Γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἀν' Ἑλλάδα·
Ο. Σὺ νῦν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·

Moleſta poſſeſſio, ſed tamen neceſſaria.
O. Iterum erigas me, et extendas corpus.
Aegroti ſunt impatientes propter perturbationem.
E. Vis componere pedes in terra,
Ponens veſtigium ex longo intervallo? Viciſſitudo
Omnium rerum grata eſt. O. Maxime: hoc enim
Habet ſpeciem ſanitatis. Praeſtat autem videri,
Etiamſi revera non ita ſit. E. Audi nunc, o
Fraternum caput, donec ſinunt te ſapere Erinyes.
O. Quid dices novi? ſi quidem bonum eſt, gratum
Erit; ſin malum, ſatis jam nunc habeo malorum.
E. Menelaus venit tui patris frater:
Tabulae vero navium ſtant in portu Nauplio.
O. Quid dicis, venit lumen meis et tuis malis,
Vir cognatus, et habens beneficia a patre?
E. Venit; accipe hoc argumentum meae orationis:
Ducens Helenam ex Trojana urbe. O. Si ſolus
Eſſet ſervatus, eſſet felicior: ſi autem ducit
Uxorem, venit ſecum trahens ingens malum.
E. Tyndarus genuit inſigne ad vituperationem
Genus filiarum, et infame per Graeciam.
O. Tu ergo eſto diſſimilis malarum mulierum:

Licet enim: et non dicas tantum, ſed et iſta ſenti.
E. Heu mihi, o frater, oculus tuus turbatur,
Cito mutatus es in rabiem, modo ſanus.
O. O mater, precor te, ne concites in me
Puellas cruentas, et anguicomas:
Iſtae enim, iſtae ſaliunt prope me.
E. Mane, o miſer, quietus in tuo lecto,
Nihil enim vides eorum, quae putas te clare videre.
O. O Phoebe, occident me habentes caninam
Speciem, torvum tuentes, inferorum ſacrificulae,
Atroces Deae. E. Non dimittam te, implicans
Vero meam manum, prohibebo te ſaltare infelices
Saltus. O. Dimitte tu, una exiſtens ex meis furiis,
Mediam me tenes, ut abjicias in Tartarum.
E. O miſera ego, quod auxilium adſciſcam.
Poſtquam habemus numen inimicum?
O. Da mihi arcum corneum, dona Apollinis,
Quibus me juſſit Apollo depellere deas
Si me perterrefacerent inſana rabie.
E. An ſauciabitur aliqua dearum mortali manu?
O. Si non diſcedet ab oculis meis.
Non auditis? non videtis eminus-ferientium

Καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
Η. Οἴ μοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
Ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.
Ο. Ὦ μᾶτερ, ἱκετεύω σὲ μὴ 'πισειέ μοι
Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
Αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.
Η. Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν
δεμνίοις,
Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.
Ο. Ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες
Γοργῶπες, ἐνέρων ἱέρειαι, δειναὶ θεαί.
Η. Οὔ τοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν,
Σχήσω σε πηδᾷν δυστυχῆ πηδήματα.
Ο. Μέθες, μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐριννύων
Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον.
Η. Οἲ ἐγὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
Ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
Ο. Δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, δῶρα Λοξίου,
Οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεὰς,
Εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.
Η. Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησία χερί;
Ο. Εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
Οὐκ εἰσακούετ'; οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων

Τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;
Ἆ, ἆ· τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα
Πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα·
Ἔα· τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων;
Ποῖ, ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;
Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.
Σύγγονε, τί κλαίεις κρᾶτα θεῖσ' εἴσω πέπλων;
Αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν,
Ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
Μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν.
Σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', εἴργασται δ' ἐμοὶ
Ματρῷον αἷμα· Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
Ὅστις μ' ἐπάρας εἰς ἔργον ἀνοσιώτατον,
Τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
Οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα
Ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρὴ,
Πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,
Μήπω τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος,
Εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,
Ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.
Καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον, κάρα,
Ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως

Arcuum alatas crenas evolantes?
Ah, ah, quid cunctamini? aſcendite in aetherem
Alis, et accuſate oracula Phoebi.
Eja, quare deficio animo, emittens ſpiritum ex
pulmone?
Quo, quonam ſalivimus e lecto?
Ex fluctibus rurſus tranquillitatem video.
Soror, quid ploras caput ponens intra veſtem?
Pudeſio tibi communicans meos labores,
Et praebens moleſtiam tibi virgini meo morbo.
Ne contabeſcas propter mea mala.
Nam tu quidem approbaſti haec, ſed mihi patrata
Eſt materna caedes: accuſo autem Apollinem
Qui me incitans in opus impiiſſimum,
Verbis quidem me conſolatus eſt, non autem re.
Puto autem ſi patrem meum coram
Ipſum interrogaſſem, an eſſet interficienda mater,
Extenſurum fuiſſe multas preces ad has genas,
Ne adigerem unquam gladium in jugulum matris:
Si quidem neque ipſi eſſet recepturus vitam,
Et ego miſer perfuncturus eram tantis malis.
Nunc itaque retege *teipſam*, o ſoror,
Et abi a lacrymis, quanquam admodum miſere

Sumus affecti. Et quando vides me deficere animo;
Tu horridum meum et corruptum ſenſum
Coërce et conſolare: quando vero et tu ploras
Nos praeſentes oportet te blande admonere:
Iſta enim mutua officia decent amicos.
Sed, o miſera, vadens intra domum
Porrecta da ſomno jam diu inſomnes palpebras,
Et ſume cibum, et lavacra injice corpori:
Si enim deſeres me, aut propter aſſidutatem
Morbum tibi conciliabis, periimus: te enim ſolam
Habeo auxiliatricem, ab aliis, ut vides, deſertus.
E. Non ita erit: tecum volo mori,
Et vivere: idem enim eſt; ſi tu moriaris,
Quid faciam mulier? quomodo ſola ſervabor?
Sine fratre, ſine patre, ſine amicis. Sed ſi tibi
Videtur, oportet iſta facere. Sed reclina corpus in
Lectum, et non terrorem, et id quod te exterret
Ex lecto, facile admittas, mane autem in lecto:
Etiamſi enim non aegrotes, ſed exiſtimes te
Aegrotare, labor mortalibus et imbilliatas efficitur

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Hei, hei,

Ἔχομεν· ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
Σύ μοι τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
Ἴσχανε, παραμυθοῦ θ'· ὅταν δὲ σὺ στένῃς,
Ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα·
Ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
Ἀλλ', ὦ τάλαινα βᾶσα δωμάτων ἔσω,
Ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δὸς,
Σῖτόν τ' ὄρεξαι, λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε.
Εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον
Κτήσῃ τίν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
Ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.
Η. Οὐκ ἔστι· σύν σοι κατθανεῖν αἱρήσομαι,
Καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταυτόν· ἢν σὺ κατθάνῃς,
Γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
Ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
Δρᾷν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας,
Καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν, κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων,
Ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
Κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
Κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίνεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Αἶ, αἶ.

Δρομάδες ὦ πτεροφόροι
Ποτνιάδες θεαὶ,
'Αϐάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν
Δάκρυσι, καὶ γόοις,
Μελαγχρῶτες 'Ευμενίδες, αἵ τε τὸν
Ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ', αἵματος
Τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
Καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
Τὸν 'Αγαμέμνονος γόνον ἐάσατ' ἐκ-
λαθέσθαι λύσσας μανιάδος
Φοιταλέȣ· φεῦ μόχθων,
Οἵων, ὦ τάλας, ὀρεχθεὶς, ἔῤῥεις,
Τρίποδος ἀπὸ φάτιν, ἃν ὁ Φοῖϐος
Ἔλακε, δεξάμενος ἀνὰ δάπεδον,
Ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

'Ιὼ Ζεῦ,
Τίς ἔλεος; τίς ὅδ' ἀγὼν
Φόνιος ἔρχεται,
Θοάζων σὲ τὸν μέλεον; ᾧ δάκρυα
Δάκρυσι συμϐάλλει
Πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαςόρων
Ματέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναϐακχεύει.

O celeres alatae
Furioſae deae,
Quae nactae eſtis feſtum diſſimile Bacchico,
In lacrymis et luctibus
Atrae Eumenides, et
Per latum aërem volatis, ſanguinis
Ulciſcentes poenam, ulciſcentes caedem,
Supplico, ſupplico,
Sinite filium Agamemnonis ob-
liviſci rabiem inſanam,
Furioſam: heu laborum,
Qualibus miſer pulſatus peris:
Oraculum ex tripode, quod Phoebus
Dixit, dixit, accipiens in ſolo,
Ubi dicitur eſſe umbilicale adytum.

ANTISTROPHE.

Hei Jupiter,
Quae miſericordia? quale hoc certamen
De caede venit,
Exercens te miſerum, cui lacrymas
Lacrymis addit
Aliquis malus genius, ducens in domum
Sanguinem matris tuae, qui te exagitat.

Lamentor, lamentor.
Magna fortuna non eſt ſtabilis inter homines.
Et ſicut velum naviculae celeris
Concutiens Deus, demergit,
Ingentium aerumnarum, tanquam ponti,
In vehementibus exitialibus undis.
Quam enim hactenus familiam aliam
Diverſam, quam hanc a divinis nuptiis
A Tantalo ortam oportet me colere?

ANAPAESTI.

Atqui rex huc venit
Menelaus dominus: valde ex luxu
Manifeſtus dignoſci
Quod ſit ex familia Tantalidum.
O qui concitaſti exercitum mille navium
In Aſiam,
Salve: ſecunda autem fortuna ultro uteris
Cum divinitus effeceris quae optaſti.

IAMBI.

M. O domus, partim libenter te aſpicio,
Veniens ex Troja, partim videns gemo.
Nam in orbem circumdatam miſerandis malis
Nunquam vidi magis aliam domum.

Κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι.
Ὁ μέγας ὄλβος ὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.
Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε
Δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
Λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.
Τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
Ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων,
Τὸν ἀπὸ Ταντάλυ, σέβεσθαί με χρή;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ ςείχει
Μενέλαος ἄναξ· πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ
Δῆλος ὁρᾶσθαι,
Τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
Ὦ χιλιόναυν ςρατὸν ὁρμήσας
Εἰς γῆν Ἀσίαν,
Χαῖρ'· εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
Θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχυ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. Ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι,
Τροίαθεν ἐλθών, τῇ δ' ἰδὼν καταςένω.
Κύκλῳ γὰρ εἱλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς,
Οὐ πώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑςίαν.

X

Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιςάμην,
Καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο,
Μαλέᾳ προσίσχων πρῶραν· ἐκ δὲ κυμάτων
Ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεὸς,
Ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παραςαθείς·
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανὼν,
Λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυςάτοις.
Δακρύων τ' ἔπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμοὺς
Πολλῶν· ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονὸς,
Ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
Δοκῶν Ὀρέςην, παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος,
Φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν, καὶ μητέρα,
Ὡς εὐτυχοῦντας, ἔκλυον ἁλιτύπων τινὸς
Τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον.
Καὶ νῦν ὅπου 'ςιν, εἴπατ', ὦ νεανίδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δείν' ἔτλη κακά.
Βρέφος γὰρ ἦν τοτ' ἐν Κλυταιμνήςρας χεροῖν,
Ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰὼν,
Ὥςτ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
Ο. Ὅδ' εἰμ' Ὀρέςης, Μενέλεως, ὃν ἱςορεῖς,
Ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ σημανῶ κακά.
Τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω

Etenim Agamemnonis fortunam cognovi,
Et mortem, qua ab uxore periit
Ad Maleam admovens navem: ex fluctibus vero
Nautarum vates dixit mihi
Nerei propheta Glaucus, verax Deus,
Qui mihi haec dixit aſtans clare:
Menelae, jacet tuus frater mortuus
Incidens in ultima balnea uxoris:
Et implevit me et nautas meos lacrymis
Multis: poſtquam autem attigi terram Naupliam,
Ibi jam huc tendente mea conjuge,
Cum ſperarem Oreſtem filium Agamemnonis,
Et matrem charis complecti brachiis,
Tanquam florentes, audivi ex quodam piſcatore,
Caedem impiam filiae Tyndari,
Et nunc, o juvenculae, dicite, ubi eſt
Agamemnonis filius, qui ſuſtinuit patrare iſta magna
Mala? erat enim infans tunc in manibus
Clytaemneſtrae; cum reliqui domum, vadens ad
Trojam: quare haud *nunc* noſſem eum, licet
Aſpicerem. O. Ille ſum, Menelae, Oreſtes, de quo
Tu quaeris, volens dicam tibi mea mala,
Tua autem genua attingo princeps

Supplex, appendens preces oris ſine-ramis:
Serva me, adveniſti ipſe in ipſo articulo malorum.
M. O dei, quid video, quem mortuorum video?
O. Recte dixiſti: non enim vivo prae malis,
Quanquam video lucem. M. Quam es horridus
Squalidam comam, o miſer! O. Non ſpecies,
ſed facta me cruciant.
M. Horribiliter tueris ſiccis pupillis oculorum.
O. Corpus evanidum eſt, ſed nomen non reliquit
me.
M. O deformitas apparens mihi praeter opinionem!
O. Ille ego ſum; matris meae miſerae homicida.
M. Audivi, parce autem. Raro dicendum eſt mala.
O. Parco: daemon autem eſt dives malis adverſus
me.
M. Quid tibi accidit? quis morbus te per-
dit?
O. Conſcientia, quod ſum mihi conſcius feciſſe
Atrocia. M. Quomodo ais? Sapiens utique eſt,
quod clare dicitur, non quod obſcure.
O. Triſtitia maxime conſumit me.
M. Eſt ſaeva Dea, ſed tamen placabilis.
O. Etiam furores, qui ulciſcuntur matris caedem.

Ἱκέτης, ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς.
Σῶσόν μ'· ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
Μ. Ὦ θεοὶ, τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων;
Ο. Εὖ γ' εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ' ὁρῶ.
Μ. Ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν, τάλας.
Ο. Οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ', αἰκίζεται.
Μ Δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.
Ο. Τὸ σῶμα φροῦδον, τό δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ μοι.
Μ. Ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.
Ο. Ὅδ' εἰμὶ ματρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.
Μ. Ἤκουσα· φείδου δ', ὀλιγάκις λέγειν κακά.
Ο. Φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.
Μ. Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
Ο. Ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος·
Μ. Πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφὲς, οὐ τὸ μὴ σαφές.
Ο. Λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθείρουσά με.
Μ. Δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.
Ο. Μανίαι τε, ματρός θ' αἵματος τιμωρίαι.

Μ. Ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν;
Ο. Ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ.
Μ. Πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;
Ο. Νυκτὸς, φυλάσσων ὀϛέων ἀναίρεσιν.
Μ. Παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;
Ο. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ ματρὸς φόνον.
Μ. Φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;
Ο. Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.
Μ. Οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.
Ο. Σεμναὶ γάρ· ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου
λέγειν.
Μ. Αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;
Ο. Οἴμοι διωγμῶν, οἷς γ' ἐλαύνομαι τάλας.
Μ. Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.
Ο. Ἀλλ' ἔϛιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς.
Μ. Μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.
Ο. Φοῖβος, κελεύσας ματρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.
Μ. Ἀμαθέϛερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
Ο. Δουλεύομεν θεοῖς, ὅ, τι ποτ' εἰσὶ θεοί.
Μ. Κᾆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
Ο. Μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐϛὶ τοιοῦτον φύσει.
Μ. Πόσον χρόνον δὲ ματρὸς οἴχονται πνοαί;
Ο. Ἕκτον τόδ' ἦμαρ, ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.

M. Quando incepiſti furere; quae dies tum erat?

O. Qua die miſeram matrem oneravi tumulo.

M. An domi, an aſſidens ad rogum?

O. Noctu cuſtodiens collectionem oſſium.

M. Aderat aliquis, qui erigebat tuum corpus?

O. Pylades, qui ſimul patravit caedem matris.

M. A quibus ſpectris ſic affectus es?

O. Viſus ſum tres puellas videre nocti ſimiles.

M. Novi quas dixiſti: nuncupare autem nolo.

O. Atroces enim ſunt: ſapienter autem dicere vitas.

M. Ipſae te ob matris caedem exagitant?

O. Hei perſecutionem, qua miſer exagitor.

M. Non grave eſt, gravia pati, *gravia* qui fecerunt.

O. Sed eſt nobis excuſatio caſus.

M. Non dicas juſtum fuiſſe: hoc enim non eſt Sapiens. O. Phoebus jubens perficere matris caedem.

M. Paullo imperitior honeſti et aequi.

O. Servimus Diis, quicquid ſunt Dii.

M. Non ergo juvat Apollo te in his malis?

O. Cunctatur: Dii autem ſunt tales natura.

M. Quam diu eſt, quod mater extincta eſt?

O. Sextus hic dies eſt, rogus adhuc calet ſepulchri.

M. Quam cito a te Eumenides repoſcunt ſanguinem Matris? O. Haud ſapiens *es*; ſed veridicus es in Amici malis. M. Quid tibi vindicta patris prodeſt? O. Nondum: id quod cunctatur, eſt ſimile inutili. M. Quomodo civitas eſt erga te affecta, cum haec Feceris? O. Sic ſum in odio, ut nemo me alloquatur. M. Non purgaſti caedem tuam a manibus juxta Leges? O. Excludor ex omnibus domibus quo Vado: M. Qui cives certant te ejicere ex terra? O. Oeax, imputans patri ſcelus ad Trojam.

M. Intelligo. Ulciſcitur te ob necem Palamedis.

O. Non tamen eram ejus particeps: ex rumoribus autem pereo.

M. Quis eſt alius? an aliquis ex Aegiſthi amicis?

O. Iſti me perſequuntur, quos nunc audit civitas.

M. Sinit te civitas habere ſceptra Agamemnonis?

O. Quomodo, qui non ſinunt me amplius vivere?

M. Quid facientes, quod certo dicere mihi queas?

O. Calculus feretur contra nos hoc die.

M. An ut concedas in exilium, vel interficiaris, vel Non? O. Ut interficiar a civibus lapidatione.

Μ. Ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα ματέρος θεαί;
Ο. Οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυς κακός.
Μ. Πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;
Ο. Οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω.
Μ. Τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;
Ο. Μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσεννέπειν.
Μ. Οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν;
Ο. Ἐκκλήομαι γὰρ δωμάτων, ὅποι μολῶ.
Μ. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;
Ο. Οἴαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.
Μ. Συνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου.
Ο. Οὔκουν μετῆν μοι, διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.
Μ. Τίς δ' ἄλλος; ἤπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
Ο. Οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει.
Μ. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
Ο. Πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
Μ. Τί δρῶντες, ὅ, τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;
Ο. Ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.
Μ. Φεύγειν πόλιν τήνδ'; ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
Ο. Θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.

Μ. Κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
Ο. Κύκλῳ γὰρ εἰλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.
Μ. Ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χθονός;
Ο. Πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.
Μ. Ὦ μέλεος, ἥκεις συμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.
Ο. Εἰς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.
Ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν,
Μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
Καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
Χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὓς σε δεῖ.
Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ, ἔχουσιν οἱ φίλοι,
Οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
Χ. Καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ
Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως, μελάμπεπλος,
Κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεχαρμένος.
Ο. Ἀπωλόμην, Μενέλαε, Τυνδάρεως ὅδε
Στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
Εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν, τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
Καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα, πολλὰ δὲ
Φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος

M. At cur non fugis ultra terminos terrae?
O. Circumdamur enim undique aeneis armis.
M. Privatim ab hoſtibus, an ab civitate Argiva?
O. Ab omnibus civibus, ut *nempe* moriar: brevis
Dictu res. M. O miſer, venis in extremam
Calamitatem. O. Mea ſpes habet refugium malorum
In te. Sed veniens fortunatus miſeris,
Amicis imperti de tua felicitate:
Et non ſolus teneto, cum acceperis beneficium,
Sed ſuſcipe et labores per vices,
Perſolvens paternum beneficium illis quibus oportet.
Nomen, non rem habent amici,
Qui in calamitatibus non ſunt amici.
C. Atqui huc contendit ſenili pede
Spartiates Tyndarus in nigra veſte,
Raſus lugubri modo propter filiam.
O. Perii, Menelae, Tyndarus iſte
Accedit nos, cujus maxime vereor
In conſpectum venire propter haec facta.
Nam me aluit parvulum, et multa
Oſcula implevit, Agamemnonis

Filium ulnis geſtans, et Leda ſimul,
Honorantes me non minus quam Jovis filios.
Quibus, o infelix cor et anima mea,
Reddidi non bonam gratiam: quam caliginem
Accipiam vultui? quam nebulam ante me
Ponam, fugiens pupillas oculorum ſenis?
T. Ubi, ubi videam maritum meae filiae
Menelaum? nam ad Clytemneſtrae ſepulchrum
Inferias fundens audivi, quod Naupliam
Venit cum uxore ſervatus poſt multos annos.
Ducite me: nam volo ad dextram ipſius
Stans ſalutare amicum videns ex longo intervallo.
M. O ſenex, ſalve, habens eandem conjugem cum
Jove. T. O ſalve et tu Menelae, meus affinis.
Heu, quam malum eſt neſcire futura!
Iſte matricida draco ante aedes
Vibrat fulgura morboſa, inviſus mihi.
Menelae, alloqueris eum pollutum?
M. Quid ni? eſt filius mei fratris.
T. An cum talis ſit, ex illo natus eſt? M. Natus
Eſt: ſi autem eſt in calamitate, tamen in honore
Habendus eſt. T. Factus es barbarus, diu degens
Inter barbaros. M. Imo hoc eſt Graecum, honorare

Παῖδ' ἀΓκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα,
Τιμῶντέ μ' ἐδὲν ἧσσον, ἢ Διοσκόρω·
Οἷς, ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
'Απέδωκ' ἀμοιβὰς ἐ καλάς· τίνα σκότον
Λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
Θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;
Τ. Ποῦ, πῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; ἐπὶ Γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ
Χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν
Ἥκοι σὺν ἀλόχῳ πολυετὴς σεσωσμένος.
Ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτῦ θέλω
Στὰς, ἀσπάσασθαι χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
Μ. Ὦ πρέσβυ, χαῖρε, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.
Τ. Ὦ χαῖρε, καὶ σὺ Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.
Ἔα. Τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
Ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
Στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς, στύγημ' ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγγῃ νίν, ἀνόσιον κάρα;
Μ. Τί γάρ; φίλε μοι μητρός ἐστιν ἔγγονος.
Τ. Κείνε γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;
Μ. Πέφυκεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.
Τ. Βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
Μ. Ἑλληνικόν τι, τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.

Τ. Καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
Μ. Πᾶν τοὐξ ἀνάγκης, δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.
Τ. Κέκτησο νῦν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
Μ. Ὀργὴ γὰρ ἅμα σου, καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν.
Τ. Πρὸς τόνδ' ἀγών τίς σοφίας ἥκει πέρι;
Εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλά,
Τούτου τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος;
Ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
Οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
Πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὕπερ κάρα,
Αἴσχιστον ἔργον, οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ·
Χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
Ὁσίαν, διώκειν τ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
Ματέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς συμφορᾶς,
Καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἴχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
Νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε ματέρι,
Κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
Αὐτὸς κακίων ἐγένετο, ματέρα κτανών.
Ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τοσόνδε σε.
Εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνή,
Χ' ὦ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,

Cognatum ſemper. T. Et illud, non velle eſſe
Superiorem legibus. M. Omne neceſſarium ſervit
Inter ſapientes. T. Habeas tu hanc opinionem, ego
Non habebo. M. Ira enim et ſenectus, ſimul tecum
Verſantia, rectum diſcernere nequeunt. T. Nunquid
Cum eo certamen eſt de ſapientia? Si recta ſunt
Omnibus manifeſta, etiam non recta. Quis
Homo eſt iſto ſtultior, qui non conſideravit jus?
Neque ſecutus eſt legem communem Graecorum?
Poſtquam enim Agamemnon expiravit vitam,
Percuſſus in capite a mea filia
Turpiſſimum facinus, nunquam enim in laudabo,
Oportebat Oreſtem impingere ei dicam *profuſi*
Sanguinis juſtam, et accuſare et ejicere ex aedibus
Matrem: accepiſſet enim laudem modeſ-
tiae in
Calamitate, et legem ſervaſſet, et eſſet pius.
Nunc autem venit in eandem infelicitatem ſicut
Mater. Nam jure exiſtimans illam eſſe malam,
Ipſe factus eſt deterior, interficiens matrem.
Interrogabo te hoc tantillum, Menelae:
Si interficeret aliquem ſua conjux,
Et illius filius rurſus interficiat matrem,

Et natus ex interfectore illo, caedem caede
Solvat, finis malorum quouſque procedet ?
Recte ſanxerunt majores olim haec,
Non ſinebant in conſpectum venire,
Neque in occurſum, quiſquis forte reus eſſet
Sanguinis : ſed purum reddere exilio, non autem
Viciſſim occidere. Semper enim unus caedi foret
Obnoxius extremam contaminationem accipiens
Manibus. Ego vero utique odi impias mulieres,
Et primum filiam, quae occidit maritum,
Et Helenam tuam conjugem nunquam laudabo,
Neque alloquar, neque te laudo malae
Mulieris gratia profectum ad Trojam.
Defendam autem quantum poſſum legem,
Beſtialem hunc et homicidialem morem
Tollens, qui ſemper perdit terras et urbes.
Nam, quo animo eras, o miſer, tunc,
Quando exeruit ubera ſupplicaes tibi
Mater ? ego qui non vidi illa mala,
Tabefacio miſer ſenilem oculum lacrymis.
Unum ergo confirmat meam ſententiam :
Inviſus es diis, et matri das poenam,
Errans furore et terroribus. Quid teſtes

Κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
Λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται;
Καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι,
Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν,
Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ·
Φυγαῖσι δ' ὡσίουν, ἀνταποκτεῖναι δὲ μή.
Αἰεὶ γὰρ εἷς ἔμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ,
Τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν.
Ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
Πρώτην δὲ θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν·
Ἑλένην δὲ τὴν σὴν ἄλοχον οὔ ποτ' αἰνέσω,
Οὐδ' ἂν προσείποιμ', οὐδὲ σὲ ζηλῶ, κακῆς
Γυναικὸς ἐλθόντ' οὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον.
Ἀμυνῶ δ', ὅσόν περ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
Τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
Παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
Ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε,
Ὅτ' ἐξέβαλε τὸν μαστὸν ἱκετεύουσά σε
Μάτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακά,
Δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
Ἓν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοῤῥοθεῖ,
Μισῇ γε πρὸς θεῶν, καὶ τίνεις ματρὸς δίκας,
Μανίαις ἀλαίνων, καὶ φόβοις· τί μαρτύρων

Ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ', ἄγ' εἰσορᾷν πάρα;
Ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσι θεοῖς
Μὴ πράσσ' ἐναντί, ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
Ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
Ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
Θυγάτηρ δ' ἐμὴ, θανοῦσ', ἔπραξεν ἔνδικα·
Ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
Ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ,
Πλὴν εἰς θυγατέρας, τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
Χ. Ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
Καὶ μὴ 'πισήμους συμφορὰς ἐκτήσατο.
Ο. Ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
Ὅπου σὲ μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα.
Ἐγὼ δ' ἀνόσιός εἰμι, ματέρα κτανὼν,
Ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί.
Ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
Τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
Καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
Τί χρῆν με δρᾶσαι; δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν.
Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέ με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα·
Ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη πότ' ἄν.
Ἐλογισάμην οὖν, τῷ γένους ἀρχηγέτῃ

Alios me audire opus eſt de rebus,quas poſſumus
Videre? ut ergo ſcias, Menelae, Deos
Contra ne facias, volens juvare iſtum:
Et ſinas a civibus interfici ſaxis,
Aut non accede in Spartanam terram.
Mea filia mortua, *paſſa eſt* juſta:
Sed non erat conveniens interfici eam ab iſto.
Ego autem in aliis rebus ſatis felix fui,
Praeter filias: in hoc autem non ſum felix.
C. Invidendus *is*, qui felix eſt quoad liberos:
Nec inſignes *aliquas* calamitatas eos nactus eſt.
O. O ſenex, ego vereor dicere adverſus te,
Ubi dolore aliquo affecturus ſum animum tuum.
Ego quidem ſum pollutus, quatenus interfeci
Matrem: impollutus autem alio nomine,quod ultus
Sum patrem. Abeat igitur longius ab iſto ſermone
Tua ſenectus, quae interturbat me dicentem,
Et redeo in viam: nunc vero vereor tuam
Canitiem, quid oportebat me facere? oppone enim
Duo duobus. Pater quidem me genuit, tua vero
Filia peperit, tanquam ager accipiens ſemen ab
Alio: ſine patre autem non poteſt gigni proles.
Cogitabam ergo generis-autori

Magis me debere opitulari, quam illi quae exhibuit
Nutricationem Sed filia tua, vereor enim vocare
Matrem, proprio hymenaeo et non modeſto
Venit in concubitum; mihi, ſi dico
Illi, male dico, et tamen dicam.
Aegiſthus erat abditus in domo maritus:
Hunc interfeci, et poſt *illum*, matrem mactavi:
Irreligioſa quidem faciens, ſed ulciſcens patrem.
Quod autem minaris me debere lapidari:
Audi, ut profuerim toti Graeciae.
Si enim mulieres veniant ad hanc audaciam,
Ut interficiant viros, facientes refugium
Ad liberos, venantes miſericordiam uberibus:
Pro nihilo iis fuerit interficere viros,
Habentibus quidlibet quod objiciant: ego poſtquam
Feci illa atrocia, quae tu dicis, compeſcui
iſtam
Legem: et odio habens matrem juſte, perdidi,
Quae virum abſentem ex aedibus cum exercitu
Ducem pro tota Graecia
Prodidit, et non ſervavit incontaminatum lectum:
At cum ſciret ſe peccaſſe, non ſibi poenam
Inflixit, ſed ut non daret poenam marito,

Μᾶλλόν μ' ἀμῦναι, τῆς ὑποστάτης τροφῆς.
Ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, ματέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
Ἰδίοισιν ὑμεναίοισι κοὐχὶ σώφροσιν,
Εἰς ἀνδρὸς ᾔει λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ἢν λέγω
Κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις·
Τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα ματέρα,
Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
Ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς ὡς πετρωθῆναί με χρὴ,
Ἄκουσον, ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.
Εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσι θράσους,
Ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
Εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
Παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
Ἐπίκλημ' ἐχούσαις, ὅ, τι τύχοι· δράσας δ' ἐγὼ
Δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον.
Μισῶν δὲ ματέρ', ἐνδίκως ἀπώλεσα,
Ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων,
Πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην,
Προὔδωκε, κοὐκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος.
Ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην
Ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,

Ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
Πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
Φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ ματέρος
Σιγῶν ἐπήνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
Οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐριννύσιν;
Ἢ ματρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαὶ,
Τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
Σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν,
Ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ κείνης θρασὸς,
Πατρὸς στερηθεὶς, ἐγενόμην ματροκτόνος.
Ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος, οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
Μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.
Ὁρᾷς δ'; Ἀπόλλων, ὃς μεσομφάλους ἕδρας
Ναίων βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει,
Ὧ, πειθόμεσθ' ἅπανθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ·
Τούτῳ πιθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκταιον.
Ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετε.
Ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾶν;
Ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
Μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
Εἰ μὴ ὁ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
Ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασται τάδε,

Mulctavit et interfecit meum patrem.
Per Deos *audias*, facio mentionem Deorum
Incommode dicens cauſam de caede, ſi matris factum
Tacens laudarem, quid feciſſet mihi mortuus?
Nonne odio habens me exagitaſſet Erinnibus?
An matri quidem adſunt auxiliatrices deae,
Iſti autem non adſunt, majori injuria affecto?
Tu, o ſenex, qui genuiſti malam filiam,
Es mihi exitio; nam propter ejus malitiam
Patre orbatus, factus ſum matricida.
Vides? Ulyſſis conjugem non interfecit
Telemachus: non enim ſuperinduxit marito
Maritum, ſed manet domi impollutum conjugium.
Vides Apollinem, qui ſedem media *in terra*
Inhabitans, tribuit hominibus certiſſima oracula,
Cui paremus in omnibus, quae jubet?
Huic parens interfeci matrem,
Ducite illum pollutum, te interficite:
Ille pecavit: non ego: quid oportebat me facere?
An non ſufficit Deus, mihi conferenti cauſum in
Eum ad culpam ſolvendam? quo tandem fugiat
Aliquis, ſi non autor liberat me, ne interficiar.
Sed non dicas, quod haec non ſint recte facta,

Sed quod nobis, qui haec fecimus, infeliciter *ſint*
Facta Conjugia quibus mortalium ſunt felicia.
Illis eſt beata vita: quibus autem non recte cadunt,
Ii ſunt miſeri intus et foris.
C. Mulieres ſemper impedimento fortunis
Sunt virorum ad infelicitatem.
T. Quandoquidem es ferocior, et non cedis
Oratione, et ſic reſpondes mihi, dolorem adferas;
Magis me incendes procedere ad tuam necem.
Faciam hoc pulchrum additamentum meorum
Laborum, quorum cauſa veni ornaturus.
Sepulchrum filiae. Nam veniens ad convocatam
Multudinem Argivorum concitabo urbem volentem,
Nec invitam, in te et tuam ſororem, ut detis
Lapidatu poenam: et illa magis eſt digna perire
Quam tu, quae irritavit te adverſus matrem, ſemper
In aurem mittens ſermones in pejorem partem
Nuncians ſomnia de Agamemnone,
Et hoc, quod oderint concubitum Aegiſthi
Dii inferi: quippe in hoc poſita erat ei acerbitas:
Donec incendit domum igne non Vulcanio.
Menelae, tibi hoc dico, et praeterea fatiam etiam:
Si curas meam inimicitiam et affinitatem,

Ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
Γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσι βροτῶν,
Μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
Τά τ' ἔνδον εἰσὶ, τά τε θύραζε, δυστυχεῖς.
Χ. Αἰεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς συμφοραῖς
Ἔφυσαν ἀνδρῶν, πρὸς τὸ δυστυχέστερον.
Τ. Ἐπεὶ θρασύνῃ, κοὐχ ὑποστέλλῃ λόγῳ,
Οὕτω δ' ἀμείβῃ μ', ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένας,
Μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον.
Καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων,
Ὧν οὕνεκ' ἦλθον θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
Μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
Ἑκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν, ἐπισείσω πόλιν,
Σοί σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.
Μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἀξία,
Ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς οὓς ἀεὶ
Πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
Ὀνείρατ' ἀγγέλλουσά τ' Ἀγαμέμνονος,
Καὶ τοῦθ', ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
Οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν·
Ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.
Εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμῇ, κῆδός τ' ἐμὸν,

Μὴ τῷδε ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς·
Ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
Ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
Τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι· μὴ δὲ δυσσεβεῖς
Ἕλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.
Ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.
Ο. Στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος
Πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
Διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς;
Μ. Ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος,
Ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ.
Ο. Μὴ νῦν πέραινε τὴν δόκησιν· ἀλλ' ἐμοὺς
Λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.
Μ. Λέγ', εὖ γὰρ εἶπας· ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
Κρείσσων γένοιτ' ἄν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.
Ο. Λέγοιμ' ἂν ἤδη· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
Ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
Ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου,
Ἃ δ' ἔλαβες ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.
Οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ἢν ψυχὴν ἐμὴν
Σώσῃς, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.

Non depellas iſti necem contra deos:
Sed ſine a civibus interfici ſaxis,
Aut non venias amplius in Spartanam terram.
Haec memineris te audiviſſe: neque impios
Elige amicos, repudians pios.
Vos, miniſtri, ducite me ab iſta domo.
O Vade, ut ſequens oratio tranquille nobis
Ad hunc eat, ſenectam effugiens tuam.
Menelae, quo moves pedem ad cogitationem,
Ingrediens vias duplices duplicis curae?
M. Sine: mecum cogitans nonnihil,
Quonam me in hoc caſu vertam dubito.
O. Ne nunc perficias cogitationem, ſed meam
Orationem audiens prius, tunc delibera.
M. Dic, recte enim dixiſti. Eſt ubi ſilentium
Orationi praeſtat, eſt et ubi oratio ſilentio.
O. Dicam ergo. Longa oratio bre-
viori
Eſt potior, et magis plana auditu.
Mihi tu, Menelae, tuarum rerum nihil dederis:
Sed quae accepiſti redde, cum acceperis a meo patre;
Non dico pecunias: pecuniae, ſi animam meam
Servaveris, quae res mihi eſt inter meas chariſſima.

Injuſte ago? Decet certe me accipere aliquid contra
Hanc calamitatem injuſtum a te: et-
enim
Agamemnon pater injuſte congregans Graeciam,
Venit ad Ilion, ipſe non peccans, ſed peccatum
Uxoris tuae et improbitatem reſarciens,
Unum hoc oportet te mihi dare pro uno:
Et expoſuit, ut convenit amicos amicis.
Corpus revera pro te, in acie laborans,
Ut tuam tu reciperes conjugem.
Redde mihi hoc, cum illud ibi acceperis,
Laborans unum diem pro nobis
Protector ſtans, non implens decem annos.
Aulis autem quam acepit mactationem meae ſororis,
Sino te hanc habere, *Hermionem* tu ne occide.
Oportet te enim me, cum ſim ita calamitoſus,
Plus habere, et me ignoſcere.
Sed meam vitam da miſero patri,
Et meae ſororis, quae eſt virgo longo *jam* tempore:
Nam mortuus relinquam orbam domum patris.
Dices, impoſſibile eſt. Hoc ipſum, amicos
Oportet opem ferre amicis in adverſis.
Quando autem Deus bene dederit, quid opus eſt

Ἀδικῶ; λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
Ἄδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰρ Ἀγαμέμνων
πατὴρ,
Ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' εἰς Ἴλιον,
Οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
Τῆς σῆς γυναικὸς, ἀδικίαν τ', ἰώμενος.
Ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή.
Ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
Τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοι, παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
Ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβῃς ξυνάορον.
Ἀπότισον οὖν μοι ταὐτὸ, τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
Μίαν πονήσας ἁμέραν ἡμῶν ὕπερ,
Σωτήριος στὰς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη.
Ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου,
Ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖνε σύ.
Δεῖ γάρ σ', ἐμοῦ πράσσοντος ὡς πράσσω τανῦν,
Πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν.
Ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
Κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὸν χρόνον·
Θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.
Ἐρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο, τοὺς φίλους
Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;

Ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
Φιλεῖν δ' ἅμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς·
Κοὐχ' ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω·
Ταύτης ἱκνοῦμαί σ'· ὦ μέλεος ἐμῶν κακῶν,
Εἰς οἷον ἥκω; τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;
Ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
Ὦ πατρὸς ὅμαιμε, θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
Θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει, ποτωμένην
Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, καὶ λέγειν ἃ 'γὼ λέγω.
Ταῦτ' εἴς τε δάκρυα, καὶ γόους, καὶ συμφορὰς
Εἴρηκα, κἀπήτηκα τὴν σωτηρίαν,
Θηρῶν, ὃ πάντες, κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
Χ. Κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως,
Τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.
Μ. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδοῦμαι κάρα,
Καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι.
Καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
Συνεκκομίζειν, δύναμιν ἢν διδῷ θεὸς,
Θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους.
Τὸ δ' αὖ δύνασθαι, πρὸς θεῶν χρῄζω τυχεῖν·
Ἥκω γὰρ ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ
Ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
Σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.

Amicis? ſatis enim eſt ipſe Deus volens juvare.
Videris omnibus Graecis amare conjugem;
Non dico autem adulatione tibi ſubrepens;
Per hanc ſupplico tibi. O miſer propter mea mala,
Ad quae venio? quid oportet me laborare?
Supplico enim nunc pro tota domo.
O patrue patris frater, illum ſub terra
Mortuum audire haec putes, volantem
Animam ſuper te, et dicere quae ego dico.
Haec inter lacrymas et luctum et calamitates
Dixi, et repoſco, ſalutem
Quaerens, quod omnes quaerunt, et non ego ſolus.
C. Et ego tibi ſupplico, quanquam mulier ſim,
Ut juves auxilio egentes: nam potes.
M. Oreſtes, ego revereor tuum caput,
Et volo te juvare in malis iſtis,
Et enim oportet ſic cognatorum mala
Simul procurare, ſi Deus det vires,
Etiam morientem et necantem adverſarios;
Ut poſſim autem, id peto conſequi a diis.
Venio enim ſceptrum ſociis viduum
Habens, errans a multis laboribus,
Cum exiguis copiis reliquorum adhuc amicorum.

Pugnando autem non poſſum ſuperare
Pelaſgum Argos: ſed ut mollibus verbis
Poſſimus, eo ſpei venio.
Nam quomodo vincat aliquis magna parvis
Facultatibus? ſtultum eſt hoc velle.
Quando enim turget populus incidens in iram,
Perinde non poteſt extingui ut vehemens ignis:
Si autem molliter aliquis ultro ei incenſo
Laxans cedit, obſervans tempus,
Fortaſſis halitum omnem effuderit: tum quando
Remiſerit ſpiritum, poſſis eo uti quantum velis.
Eſt enim in eo miſeratio, eſt et magna iracundia,
Optima res obſervanti tempora.
Vadens itaque Tyndaro conabor
Et multitudini perſuadere, ut impetum moderentur.
Nam et navis intento violenter clavo
Mergitur: manet rurſus, ſi relaxet clavum.
Odit Deus nimium vehementes impetus,
Et oderunt cives: oportet me, non aliter dico,
Servare te prudentia, non ingratiis potentiorum.
Pugnando te non, ut tu fortaſſe putas,
Servarim: non eſt facile una haſta
Erigere trophaea de malis, quae tibi adſunt.

Μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ' ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
Δυναίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν.
Σμικροῖσι γὰρ τὰ μεγάλα πῶς ἕλοι τὶς ἂν
Πόνοισιν; ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τάδε.
Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος, εἰς ὀργὴν πεσὼν,
Ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.
Εἰ δ' ἡσύχως τὶς αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν
Χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
Ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
Τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥαδίως ὅσον θέλεις·
Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
Καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
Ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεων τέ σοι πειράσομαι,
Πόλιν τε πεῖσαι, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
Ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
Μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
Μισοῦσι δ' ἀστοί· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,
Σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
Ἀλκῇ δὲ σ' οὐκ ἂν, ᾗ σὺ δοξάζεις ἴσως,
Σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
Στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα.

Οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν
Προσηγόμεσθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
Δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.
Ο. Ὦ, πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν,
Τ' ἄλλ' οὐδέν· ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,
Φεύγεις ἀποστραφείς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος
Φροῦδ'; ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.
Οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες
Ὅπῃ τραπόμενος θάνατον Ἀργείων φύγω;
Οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν
Πυλάδην, δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
Ἡδεῖαν ὄψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνήρ,
Κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Π. Θᾶσσον ἤ μ' ἐχρῆν προβαίνων, ἱκόμην δι' ἄστεος,
Σύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς,
Ἐπὶ σὲ, σύγγονόν τε τὴν σὴν, ὡς κτενοῦντας αὐτίκα.

Nunquam enim alias Argivos placide
Compellaſſemus: nunc autem neceſſe eſt
Sapientibus, eſſe ſervis fortunae.
O. O praeterquam ad militandum faeminae cauſa
Ad alia homo nihili, o ignaviſſime ad vindicandos
Amicos. Fugiſne adverſatus me? Et *num*
Agamemnonis beneficia ſunt irrita? O pater, fuiſti
ſine amicis in tuis calamitatibus.
Hei proditus ſum, nec amplius ſunt ſpes,
Quo converſus effugiam ſupplicium Argivorum:
Iſte enim erat mihi refugium ſalutis.
Sed video hunc amiciſſimum hominum
Pyladem, venientem curſu ex Phocenſibus,
Jucundum ſpectaculum: fidus amicus in adverſis
Rebus jucundior eſt viſu, quam nautis tranquillitas.

TROCHAEI.

P. Citius, quam me oportebat, accedens veni per
urbem
Audiens comitia civitatis, et eadem ipſe clare vi-
dens,
Adverſus te et tuam ſororem, tanquam ſtatim ſint
interfecturi.

Quid hoc? quomodo habes? quid agis, chariſſime meorum aequalium,

Et amicorum et cognatorum? tu enim mihi es iſta omnia.

O. Perimus, ut breviter exponam tibi mea mala.

P. Simul funditus everteris nos: communes ſunt enim res amicorum.

O. Menelaus nequiſſimus eſt in me et meam ſororem.

P. Convenienter ſe habet virum malae mulieris fieri malum.

O. Perinde mihi profuit, ac ſi non veniſſet,

P. An vere venit in hanc terram?

O. Tarde *venit*, ſed celerrime deprehenſus eſt infidus amicis.

P. Et venit adducens navi peſſimam conjugem?

O. Non illam ille, ſed illa illum huc adduxit.

Τί τάδε; πῶς ἔχεις; τί πράσσεις, φίλταθ' ἡλίκων ἐμοὶ,
Καὶ φίλων, καὶ συγγενείας; πάντα γάρ τάδ' εἶ σύ μοι.

Ο. Οἰχόμεσθ', ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.

Π. Συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

Ο. Μενέλεως κάκιστος ἐς ἐμὲ καὶ κασιγνήτην ἐμήν.

Π. Εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίνεσθαι κακόν.

Ο. Ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολών.

Π. Ἦ γάρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;

Ο. Χρόνιος, ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις.

Π. Καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;

Ο. Οὐκ ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν.

Π. Ποῦ·στιν ἣ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;

Ο. Ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τοῦσδ' ἐμοὺς καλεῖν χρεών.

Π. Σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός;

Ο. Μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀστῶν, καὶ κασιγνήτην ἐμήν.

Π. Πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ' εἶπε; τόδε γὰρ εἰδέναι θέλω.

Ο. Εὐλαβεῖθ'· οὗ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.

Π. Σκῆψιν ἐς ποίαν προβαίνων; τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών.

Ο. Οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ.

Π. Τυνδάρεων λέγεις; ἴσως σοὶ θυγατέρος θυμούμενος.

Ο. Αἰσθάνῃ· τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ', ἢ πατρός.

Π. Κοὐκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;

P. Ubi eſt mulier, quae una perdidit plurimos filios Argivorum?

O. In meis aedibus: ſi licet iſtas vocare meas.

P. Quid dixiſti tui patris fratri.

O. Ne cerneret, i. e. *pateretur* me et ſororem interfici a civibus.

P. Per deos, quid ad haec dixit? cupio enim ſcire.

O. Caute ſe geſſit, ut amicis facere ſolent infidi amici.

P. Ad qualem excuſationem accedens? Haec edoctus, omnia habeo.

O. Ille pater venit qui genuit optimas filias.

P. Tyndarum dicis? fortaſſe tibi propter filiam iratus.

O. Intelligis: hujus affinitatem magis elegit quam patris.

P. Non eſt auſus laboribus tuis opitulari praeſens?

O. Non enim eſt bellator, ſed inter mulieres ſtrenuus.

P. Es ergo in maximis malis, et neceſſe eſt te mori.

O. Suffragia de nobis cives ad homicidium ferre oportet.

P. Quae quam rem ſtatuent? dic: ſum enim in metu.

O. Utrum moriamur, aut vivam: non eſt longa oratio de rebus maximis.

P. Fuge relinquens domum cum ſorore tua?

O. Non vides? cuſtodimur praeſidiis undique.

P. Vide plateas urbis ſeptas armis.

O. Clauſi tenemur corpora, ſicut urbs obſeſſa ab hoſtibus.

P. Et me nunc interroga, quo in loco ſim; tamen ego quoque perii.

O. A quo? hoc malum acceſſerit ad mala mea.

P. Strophius pater expulit me iratus ex aedibus.

Ο. Οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.

Π. Ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' αναγκαῖον θανεῖν.

Ο. Ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών.

Π. Ἢ κρινεῖ τί πρᾶγμα; λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

Ο. Ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι

Π. Φεῦγέ νυν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.

Ο. Οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχοῦ.

Π. Εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσι πεφραγμένας.

Ο. Ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρούμεθα.

Π. Κἀμὲ νῦν ἔρου τί πάσχω· καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι.

Ο. Πρὸς τίνος; τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.

Π. Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ.

Ο. Ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;

Π. Ὅτι συνηράμην φόνον σοι ματρὸς, ἀνόσιον λέγων.

Ο. Ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.

Π. Οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.

Ο. Οὐ φοβῇ, μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἄμ', ἀποκτεῖναι θέλῃ;

Π. Οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῆ.

Ο. Δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας.

Π. Ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.

Ο. Εἶεν· εἰς κοινὸν λέγειν χρή. Π. Τίνος ἀναγκαίου πέρι;

Ο. Εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθών.—Π. Ὡς ἔδρασας ἔνδικα;

Ο. Πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ. Π. Μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι.

O. Objiciens crimen privatum aut publicum?

P. Quod patrarim tecum caedem matris, pollutum *me eſſe* dicens.

O. O miſer: videntur mea mala et tibi detrimento fore.

P. Non utimur moribus Menelai: ferenda ſunt haec.

O. Non times, ne Argos velit et te, ſicut me, interficere?

P. Non ſub horum ditione cado puniri, ſed terrae Phocenſium.

O. Multitudo eſt atrox, quando habet improbos praeſides.

P. Sed quando nanciſcitur bonos, bona decernunt ſemper.

O. Eſto: in commune dicere oportet. P. De qua re neceſſaria?

O. Si dicam veniens ad cives. P. Quod juſta feceris?

O. Ulciſcens necem patris. P. *Vide* ne te comprehendant laeti.

O. An perculſus metu tacite moriar? P. Hoc eſt timidi.

O. Quid ergo faciam? P. Habes aliquam ſalutem, ſi maneas?

O. Non habeo. P. Sed eunti eſt ſpes a malis ſervari?

O. Si contingat, poſſet fieri. P. Ergo hoc melius eſt quam manere.

O. An igitur ibo? P. Etiamſi moriaris, honeſtius ſic morieris.

O. Et juſta mihi eſt cauſa. P. Opta modo ut ita videatur.

O. Recte dicis, effugiam ſic opinionem timiditatis. P. Magis quam manens.

O. Aliquis fortaſſe miſerebitur mei.—P. Magna enim res eſt nobilitas tua.

O. Aegre ferens paternam mortem. P. Illa omnia in Diis ſita ſunt

O. Eundum eſt: quia non eſt virile, mori inhoneſte, P. Laudo iſta.

O. An dicamus iſta meae ſorori? P. Non per Deos.

Ο. Ἀλλ' ὑποπτήξας, σιωπῇ κατθάνω;
 Π. Δειλὸν τόδε.
Ο. Πῶς ἂν οὖν δρῴην; Π. Ἔχεις τίν', ἢν μένῃς, σωτηρίαν;
Ο. Οὐκ ἔχω. Π. Μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν;
Ο. Εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν. Π. Οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον ἢ μένειν.
Ο. Ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; Π. Θανὼν γοῦν, ὧδε κάλλιον θανῇ.
Ο. Καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι. Π. Τὸ δὲ δοκεῖν, εὔχου μόνον.
Ο. Εὖ λέγεις· φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. Π. Μᾶλλον, ἢ μένων.
Ο. Καὶ τίς ἄν γέ μ' οἰκτίσειε—Π. Μέγα γὰρ ἡ εὐγένειά σου.
Ο. Θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. Π. Πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.
Ο. Ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν. Π. Αἰνῶ τάδε.
Ο. Ἦ λέγω μὲν οὖν ἀδελφῇ τοῦτ' ἐμῇ; Π. Μὴ πρὸς θεῶν.

Ο. Δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν. Π. Οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας.

Ο. Δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον. Π. Τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.

Ο. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. Π. Τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις;

Ο. Μὴ θεαί μ' οἴστρῳ κατάσχωσιν. Π. Ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.

Ο. Δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. Π. οὐκ ἔμοι γέ σου.

Ο. Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. Π. Τόδ' οὖν ἴτω.

Ο. Οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; Π. Ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

Ο. Ἕρπε νῦν, οἴαξ ποδός μοι. Π. Φίλα γ' ἔχων κηδεύματα.

Ο. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. Π. Ὡς τί δὴ τόδε;

Ο. Ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. Π. Τό γε δίκαιον ὧδ' ἔχει.

Ο. Ματέρος δὲ μήτ' ἴδοιμι μνῆμα. Π. Πολεμία γὰρ ἦν.

O. Fierent lacrymae. P. Magnum ergo hoc omen.

O. Ergo melius tacere. P. Temporis lucrum facies.

O. Illud eſt mihi contrarium. P. Quid hoc? aliquid novi dicis.

O. Ne deae me apprehendant oeſtro. P. At ego curabo te.

O. Difficile eſt tangere hominem aegrotum. P. Non mihi te.

O. Cave fieri particeps mei furoris. P. Hoc valeat.

O. Non cunctaberis? P. Cunctatio inter amicos magnum *eſt* malum.

O. Vade, o gubernaculum mei pedis. P. Tenens curam dignam amico.

O. Ducas ad ſepulchrum patris. P. Ad quid hoc?

O. Ut ſupplicem ipſi ut ſervet me. P. Ita ſane aequum eſt.

O. At matris ne videam ſepulchrum. P. Erat enim hoſtis.

Sed propera, ne te prius damnet calculus Argivorum,
Jungens meis lateribus latus imbecillum morbo:
Nam ego te per urbem, nihil curans populum,
Non pudore deterritus, veham. Ubi enim oſtendam eſſe amicum,
Si non juvem te exiſtentem in atroci calamitate?
O. Hoc eſt habere amicos, non tantum cognatos; adeo vir
Quanquam alienus qui conglutinatus eſt moribus,
Magis utilis eſt haberi amicus, quam multi cognati.

EPODICA.

STROPHE.

C. Magna potentia et dignitas,
Superbiens per Graeciam et
Ad Simoentis rivos,
Retro verſa eſt ex felicitate Atridis,
Jam olim ab antiqua calamitate familiae;
Quando ex lite de aureo Agno
Venerunt Tantalidis
Miſerrimae epulae, et

Ἀλλ' ἕπειγ', ὡς μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀρ-
    γείων ἕλῃ,
Περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ
    νόσῳ·
Ὡς ἐγὼ δι' ἄστεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
Οὐδὲν αἰσχυνθεὶς, ὀχήσω· ποῦ γὰρ ὢν δεί-
    ξω φίλος,
Εἴ σε μὴ δεινοῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;
Ο. Τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγ-
    γενὲς μόνον·
Ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὢν,
Μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι
    φίλος.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ὁ μέγας ὄλβος, ἅτ' ἀρετὰ
Μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα, καὶ
Παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς,
Πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις,
Πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
Ὁπότε χρυσέας ἔρις ἀρνὸς
Ἤλυθε Τανταλίδαις,
Οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-

για γενναίων τέκνων·
Ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβων,
Δι' αἵματος οὐ προλείπει
Δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τὸ καλὸν, οὐ καλὸν, τοκέων
Πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ
Χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
Ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
Τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
Κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
Θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ
Τυνδαρὶς ἰάχησε τάλαινα·
Τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια,
Κτείνων γε ματέρα, μὴ, πατρῴαν
Τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ
Δύσκλειαν ἐς αἰεί.

ΕΠΩΔΟΣ.

Τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυ', ἢ τὶς ἔλεος
Μείζων κατὰ γᾶν,
Ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;
Οἷον, οἷον ἔργον τελέσας
Βεβάκχευται μανίαις,

Neces nobilium liberorum: unde
Caedes caedem excipiens,
Per proſapiam non deſinit
Binis Atridis.

ANTISTROPHE 3.

Honeſtum quod vocant, non eſt honeſtum;
Parentum ſecare inſtrumento igne nato
Corpus, et caede nigrum
Enſem oſtendere in lumen Solis.
Contra autem, reſidem eſſe impietatem auget
Et ſceleſtorum hominum amentiam.
Nam in metu mortis
Tyndaris miſera clamavit:
O fili, non facis pia,
Occidens matrem: vide ne, paternam
Colens gratiam, contrahas
Infamiam perpetuam.

EPODUS.

Quis morbus, aut quae lacrymae,
Aut quae miſeria major in terris
Quam matris caedem manu patrare?
Quali, quali re confecta
Agitatur inſania,

Furiis propter caedem praeda
Velocibus, circumferens oculos
Filius Agamemnonis.
O miſer, quando matris
Ex auratis veſtibus
Videns mammam exertam,
Interfecit matrem,
In ultionem paterni caſus.

IAMBI.

E. Mulieres, an aliquo abiit ab his aedibus
Miſer Oreſtes, victus divinitus immiſſa rabie?
C. Non, ſed vadit ad populum Argivum,
De vita propoſitum tamen
Obiturus, in quo oportet vos mori, aut vivere.
E. Hei mihi, quid fecit, quis perſuaſit eum?
C. Pylades: ſed videtur iſte nuncius cito
Dicturus, quid ſit ibi factum de tuo fratre.
N. O miſera, o infelix ducis.
Agamemnonis filia, veneranda Electra, ſermones
Audi, quos infelices tibi ferens advenio.
E. Hei, hei: perimus: ne parcito, oratione.
Nam ut videtur, venis nuncius malorum.
N. Calculo Argivorum, ut interficiatur tuus frater,

Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ,
Δρομάσι δινεύων βλεφάροις
Ἀγαμεμνόνειος παῖς;
Ὦ μέλεος, ματρὸς ὅτε
Χρυσεοπηνήτων φαρέων
Μαςὸν ὑπερτέλλοντ᾽ ἐσιδὼν,
Σφάγιον ἔθετο ματέρα,
Πατρῴων πα[illegible]έων ἀμοιβάν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Η. Γυναῖκες, ἦ που τῶνδ᾽ ἀφώρμηται δόμων
Τλήμων Ὀρέςης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς;
Χ. Ἥκιςα· πρός δ᾽ Ἀργεῖον οἴχεται λεὼν,
Ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
Δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.
Η. Οἴμοι· τί χρῆμ᾽ ἔδρασε; τίς δ᾽ ἔπεισέ νιν;
Χ. Πυλάδης· ἔοικε δ᾽ ἐ μακρὰν ὅδ᾽ ἄγγελος
Λέξειν τὰ κεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.
Α. Ὦ τλῆμον, ὦ δύςανε τοῦ ςρατηλάτου
Ἀγαμέμνονος παῖ, πότνι᾽ Ἠλέκτρα, λόγους
Ἄκουσον, οὓς σοι δυςυχεῖς ἥκω φέρων.
Η. Αἶ, αἶ· διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ.
Κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.
Α. Ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν,

Καί σ', ὦ τάλαιν', ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
Η. Οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.
Ἀτὰρ τίς ἀγὼν, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
Καθεῖλον ἡμᾶς. κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
Λέγ', ὦ γεραιὲ, πότερα λευσίμῳ χερὶ,
Ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ,
Κοινὰς ἀδελφῷ συμφορὰς κεκτημένην;
Α. Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
Βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ,
Τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
Ἀεί ποτ' εἶχον· καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος
Πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις.
Ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ θάσσοντ' ἄκραν,
Οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν, Αἰγύπτῳ δίκας
Διδόντ', ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας.
Ἀστῶν δὲ δή τιν ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδών·
Τί καινὸν Ἄργει, μῶν τι πολεμίων πάρα
Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
Ὁ δ' εἶπ'· Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
Στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
Ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μή ποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν σύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ,

Et tu, o miſera, ſtatutum eſt hodie.
E. Hei mihi, venit ſpes, quam metuens
Olim, propter futura contabeſcebam luctu.
Sed quod certamen, quae orationes inter Argivos
Damnaverunt nos, et ſanciverunt mori?
Dic, o ſenex, utrum lapidante manu,
An per ferrum opportet me abrumpere ſpiritum,
Habentem calamitates cum fratre communes?
N. Eram forte ex agro intra portas
Vadens, volens audire quae ad te attinebant
Et Oreſtem? nam erga tuum patrem
Benevolentiam ſemper habui, et me aluit tua familia,
Pauperem quidem, ſed erga amicos generoſum.
Video populum euntem, et inſidentem tumulo.
Ubi dicunt primum Danaum, Aegypto in lite
Reſpondentem, congregaſſe populum conſeſſus.
Videns congregationem, interrogavi aliquem ex
Civibus. Quid novum Argis, num quod ab hoſtibus
Nuncium excitavit urbem Danaidum?
Ille dixit, non vides illum Oreſtem prope
Euntem, qui curret letale certamen?
Video inſperatum ſpectaculum, quod utinam non
Vidiſſem, Pyladen et tuum fratrem euntes ſimul:

Sed propera, ne te prius damnet calculus Argivorum,
Jungens meis lateribus latus imbecillum morbo:
Nam ego te per urbem, nihil curans populum,
Non pudore deterritus, veham. Ubi enim oſtendam eſſe amicum,
Si non juvem te exiſtentem in atroci calamitate?
O. Hoc eſt habere amicos, non tantum cognatos; adeo vir
Quanquam alienus qui conglutinatus eſt moribus,
Magis utilis eſt haberi amicus, quam multi cognati.

EPODICA.

STROPHE.

C. Magna potentia et dignitas,
Superbiens per Graeciam et
Ad Simoentis rivos,
Retro verſa eſt ex felicitate Atridis,
Jam olim ab antiqua calamitate familiae;
Quando ex lite de aureo Agno
Venerunt Tantalidis
Miſerrimae epulae, et

Ἀλλ' ἕπειγ', ὡς μή σε πρόσθεν ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
Περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ·
Ὡς ἐγὼ δι' ἄστεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
Οὐδὲν αἰσχυνθεὶς, ὀχήσω· ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος,
Εἴ σε μὴ δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;
Ο. Τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
Ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὢν,
Μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ὁ μέγας ὄλβος, ἅτ' ἀρετὰ
Μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα, καὶ
Παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς,
Πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις,
Πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
Ὁπότε χρυσέας ἔρις ἀρνὸς
Ἤλυθε Ταντα λίδαις,
Οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-

Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος
Θορύβῳ τε πίσυνος, κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ.
Πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
Ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
Πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.
Ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
Κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι
Πόλει· θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
Ἰδόνθ'· ὁμοῖον γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται
Τῷ τοὺς λόγους λέγοντι, καὶ τιμωμένῳ.
Ὃς εἶπ', Ὀρέστην καί σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
Βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
Τῷ σφὼ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.
Ἄλλος δ' ἀναστὰς, ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,
Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,
Αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν,
Ξυνετὸς δὲ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
Ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·
Ὅσγ' εἶπ', Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
Στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
Κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανὼν,
Ἣ κεῖν' ἀφῄρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,

Argivus non Argivus, cubitos protendens
Fidens tumultu, et ſtulta audacia,
Valens perſuadendo conjicere eos in aliquod
Maſum, nam quando facundus oratione aliquis, male
Animatus, perſuadet vulgo, eſt magnum malum urbi.
Quicunque autem prudenter recta conſulunt
Semper, etiamſi non ſtatim, tamen poſtea ſunt
Utiles urbi. Principem autem oportet contemplari,
Sic intuentem. Nam ſimilis eſt conditio
Dicentis orationes, et medentis manu,
Qui dixit Oreſtem et te occidi lapidibus debere
Conjectis: ſubornavit autem Tyndarus ſermones
Tales dicere illi, qui vos occidere ſtudebat.
Alius ſurgens dixit huic contraria;
Non venuſtus ſpecie, ſed vir fortis,
Raro polluens civitatem, et circulum fori,
Operarius, qui ſoli civitatem ſalvam praeſtant:
Sed acutus, cominus ire diſputando ſtudens,
Simplex, qui vixerat vitam non reprehendendam:
Is cenſuit Oreſtem filium Agamemnonis
Coronandum, qui voluit ulciſci patrem,
Interficiens malam mulierem et impiam,
Quae quidem ceſſare fecit, ut nemo *jam* velit

Manum amare, neque militare relicta domo,
Si relicti domus adminiſtrationem
Corrumpunt, virorum uxoribus ſtuprum inferentes:
Et videbatur bonis recte dicere.
Neque ullus amplius dixit, ſed acceſſit tuus frater,
Et dixit, o incolentes terram Inachi,
Olim Pelaſgi, poſtea autem Danaidae,
Vos ulciſcens, non minus quam patrem,
Interfeci matrem. Nam ſi necare viros
Erit fas mulieribus, illico oppetetis
Mortem, vel uxoribus neceſſe erit ſervire:
Et contrarium facietis, quam oportet facere.
Nunc enim quae prodidit lectum mei patris,
Eſt interfecta: ſi autem occidetis me,
Lex diſſolvetur, nec mortem quiſquam effugiet,
Quia hujus audaciae non ſiet raritas.
Sed non perſuaſit turbae, cum quidem videretur
Recte dicere. Et vincit ille malus dicens in
Multitudine. Qui auctor fuit interficiendum eſſe te
Et fratrem. Vix autem perſuaſit, ne moriamini
Lapidati, miſer Oreſtes: et ſua-manu-facta nece
Promiſit ſe relicturum vitam hoc die
Tecum: ducit autem eum ex concione

Μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
Εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμένοι
Φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι·
Καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο,
Κοὐδεὶς ἔτ' εἶπε· σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
Ἔλεξε δ', ὦ γῆν Ἰάχου κεκτημένοι,
Πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον,
Ὑμῖν ἀμύνων οὐδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ,
Ἔκτεινα μητέρ'· εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
Ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
Θνήσκοντες· ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.
Τοὐναντίον δὲ δράσετ', ἢ δρᾶσαι χρεών.
Νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς,
Τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με,
Ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τὶς ἂν,
Ὡς τῆσγε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
Ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.
Νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
Ὃς ἠγόρευε, σύγγονον, σέ τε κτανεῖν.
Μόλις δ' ἔπεισε, μὴ πετρουμένους θανεῖν
Τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
Ὑπέσχετο ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
Σὺν σοί· πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο

Πυλάδης δακρύων· σὺν δ' ὁμαρτῶσιν φίλοι,
Κλαίοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι
Πικρὸν θέαμα, καὶ πρόσοψις ἀθλία.
Ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν', ἢ βρόχον δέρῃ,
Ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· ηὐγένεια δὲ
Οὐδέν σ' ἐπωφέλησεν, οὐδ' ὁ Πύθιος
Τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.
Χ. Ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
Πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ', ἄφθογγος εἶ,
Ὡς εἰς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Η. Αἶ αἶ κατάρχομαι στεναγμὸν, ὦ Πελασγία,
Τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων
Αἱματηρὸν ἄταν·
Κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἁ κατὰ χθονὸς
Νερτέρων Περσέφασσα, καλλίπαις θεά.
Ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπεία,
Σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα
Κούριμον τῶν Ἀτρειδῶν πήματ' οἴκων.
Ἔλεος, ἔλεος ὅδ' ἔρχεται
Τῶν θανουμένων ὕπερ,
Στρατηλατῶν Ἑλλάδος πότ' ὄντων.

Pylades lachrymans, et comitantur amici
Plorantes, miſerentes: venit tibi
Acerbum ſpectaculum et miſer aſpectus.
Sed praepara gladios, aut laqueum collo,
Quia oportet te relinquere lucem, et nobilitas
Nihil tibi profuit: neque Pythius
Phoebus ſedens in Tripode, ſed perdidit.
C. O miſera virgo, ut obductum
Vultum in terram demittens, muta es,
Tanquam curſura in querelas et luctus!

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

E. Ah, ah, inchoo luctus, o Pelaſgia,
Mittens album unguem in genas,
Cruentam noxam,
Et fragorem capitis, quem nacta eſt ſub terra
Inferorum formoſa juvenilis Dea.
Ululet autem terra Cyclopea,
Ferrum ſupra caput ponens [Atridarum]
Tonſorium propter mala domus.
Illa miſeratio, miſeratio tibi convenit
Ob occiſos,
Qui aliquando fuerunt duces Graeciae.

ANTISTROPHE.

Abiit enim, abiit, periit liberorum
Pelopis totum genus, et ſuperis
Invidia quondam Domus.
Livor invaſit eam divinitus, et infenſum
Sanguinolentum ſuffragium in urbe.
Heu, heu hominum, plenae lacrymarum
Gentes laborioſae videte quomodo praeter
Spem fatum venit.
Alia vero poſt alia ſuccedunt
Mala in longo tempore;
Tota autem vita hominum eſt inſtabilis.

MONOSTROPHICA.

Utinam vadem ad coelum inter et terram
Appenſam elevationibus
Petram catenis aureis, circumactam
Vorticibus, glebam ab Olympo,
Ut inter lamenta exclamem
Seni patri Tantalo,
Qui peperit, peperit parentes
Meae familiae,
Quae vidit mala,
Celerem curſum equarum,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Βέβακε γὰρ βέβακεν, οἴχεται τέκνων
Πρόπασα γέννα Πέλοπος ὅ, τ' ἐπὶ μακαρίοις
Ζηλωτὸς ὢν ποτ' οἶκος·
Φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, ἅτε δυσμενὴς
Φονία ψῆφος ἐν πολίταις.
" Ἰὼ, ἰὼ, πανδάκρυτ' ἐφαμέρων
" Ἔθνη πολύπονα, λεύσεσθ' ὡς παρ'
" Ἐλπίδας μοῖρα βαίνει.
" Ἕτερα δ' ἑτέροις ἀμείβεται
Πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΆ

Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέ-
σον καὶ χθονὸς τεταμέναν
Αἰωρήμασι πέτραν
Ἀλύσεσι χρυσέαις φερομέναν
Δίναισι, βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
Ἵν' ἐν θρήνοις ἀναβοάσω,
Γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ·
Ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας
Ἐμέθεν δόμων,
Οἳ κατεῖδον ἄτας,

Τὸ πτανὸν μὲν δίωγμα πώλων,
Τεθριπποβάμονι ϛόλῳ,
Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι
Διεδίῤῥευσε, Μυρτίλυ φόνον
Δικὼν ἐς οἶδμα πόντυ,
Λευκοκύμασι πρὸς Γεραιϛίαις,
Ποντίων σάλων
Ἠϊόσιν ἁρματεύσας·
Ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
Ἦλθ' ἀρα πολύϛονος,
Λόχευμα ποιμνίοισι Μαιάδος τόκου,
Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότε
Γένετο, τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
Ἀτρέως ἱπποβότα,
Ὅθεν ἔρις τὸ πτερωτὸν ἡελίυ
Μετέβαλεν ἅρμα, τὰν πρὸς ἕσπερον
Κέλευθον ὐρανῦ προσαρμόσασα
Μονόπωλον ἐς ἀῶ,
Ἑπταπόρου τε δρομήματα πλειάδος
Εἰς ὁδὸν ἄλλων ζεὺς μεταβάλλει·
Τῶν δὲ τ' ἀμείβει θανάτυς θανάτων
Τάτ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέϛου,
Λέκτρα τε Κρήσσας

Quadrijugo curru
Pelops quando in mari
Supervectus eſt myrtili caedem
Abjiciens in gurgitem maris,
Juxta albam Geraeſtiam
Marinorum fluctuum
In littore aurigans:
Unde familiae noſtrae
Venit luctuoſa execratio;
Maia nati,
Agni aureo-vellere-ornati quando
Naſcebatur portentum; exitialis, exitialis
Faetura inter greges
Atrei equos alentis;
Unde Diſcordia alatum Currum ſolis
Mutavit, ut occidentalem
Viam coeli accommodaret
Verſus auroram quae vehitur uno equo;
Et ſeptem Pleiadum curſus,
In aliam viam Jupiter vertit:
Ei autem alternat neces necibus;
Et caena nomen referens Thyeſtae,
Et lectus Creſſae

Aëropes doloſae, doloſis nuptiis
Ultimo, ecce, in me et fratrem
Meum venerunt,
Aerumnoſo domus fato.

ANAPAESTI.

C. Atqui frater tuus accedit
Capitali ſententia damnatus,
Et fideliſſimus omnium Pylades,
Vir par fratri,
Gubernans languidum pedem Amici,
Junctus greſſu officioſo.

IAMBI.

E. Hei mihi, videns te ante mortem gemo,
Frater, et ante rogum inferorum.
Heu mihi rurſus, quam videns oculis
Ultimum aſpectum, animi impos facta ſum.
O. Non tacite, omiſſis muliebribus lamentationibus,
Boni conſules, quae ordinantur? Sunt quidem iſta miſerabilia, ſed tamen
Oportet te ferre praeſentes fortunas.
E. Et quomodo tacebo? Intueri lumen Dei
Quando non amplius licet nobis miſeris.
O. Ne tu me occidas: ſatis ab Argiva manu mortuus

Αερόπας δολίας, δολίοισι γάμοις.
Τὰ πανύςατα δ' εἰς ἐμὲ δὲ γενέται
Ἐμὸν ἤλυθε, δόμων
Πολυπόνοις ἀνάγκαις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Καὶ μὴν ὅδε σὸς σύγγονος ἕρπει,
Ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς,
Ὅ, τε πιςότατος πάντων Πυλάδης,
Ἰσάδελφος ἀνὴρ,
Ἰθύνων νοσερὸν κῶλον Ὀρέςου,
Ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος.

ΙΑΜΒΟΙ.

Η. Οἴ ἐγὼ· πρὸ τύμβυ γὰρ σ' ὁρῶσ' ἀναςένω,
Ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νερτέρων πυρᾶς.
Οἴ ἐγὼ μάλ' αὖθις, ὡς ἰδοῦσα σ' ὄμμασι
Πανυςάτην πρόσοψιν, ἐξέςην φρενῶν.
Ο. Οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τὺς γυναικείυς γόυς,
Στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ, ἀλλ' ὅμως
Φέρειν σ' ἀνάγκη τὰς παρεςώσας τύχας.
Η. Καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ
Τόδ' ὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.
Ο. Σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς

Τέθνηχ' ὁ τλάμων· τὰ δὲ παρόντ' ἐκ κακά.
Η. Ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου,
Θανάτου τ' ἀώρου· ζῆν ἐχρῆν σ' ὅτ' οὐκέτ' εἶ.
Ο. Μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,
Εἰς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν.
Η. Θανούμεθ'· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά.
Πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.
Ο. Τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον, δεῖ δ' ἢ βρόχους
Ἅπτειν κρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.
Η. Σὺ νῦν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
Ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
Ο. Ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω, σὲ δ' οὐ κτενῶ,
Ἀλλ' αὐτόχειρι θνῆσχ', ὅτῳ βούλει, τρόπῳ.
Η. Ἔσται τάδ'· οὐδέν σου ξίφους λελείψομαι,
Ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.
Ο. Τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
Θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.
Η. Ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν, ἥδιστόν τ' ἔχων
Τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα, καὶ ψυχὴν μίαν.
Ο. Ἔκ τοι με τήξεις· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω
Φιλότητι χερῶν· τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;
Ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμὸν,

Sum miſer: ſine praeſentia mala. E. O miſer
Oreſtes, propter tuam adoleſcentiam et fatum et
Mortem intempeſtivam! Oportebat te vivere,
Quando non amplius es. O. Ne per Deos injicias,
Mihi molliciem, in lacrymas traducens,
Commemorationem malorum. E. Moriemur: non
Eſt poſſibile non deplorare mala: omnibus hominibus
Defleri ſolet chara vita. O. Haecce dies eſt nobis
Conſtituta: oportet autem vel laqueos penſiles
Suſpendere, vel acuere manu gladium. E Tu nunc
me, frater, *occide*, ne quis Argivorum
Occidat, contumelia afficiens genus Agamemnonis.
O. Satis eſt ſanguis matris, te non interficiam ego
Quidem: ſed moriaris tui ipſius manibus, quocunque
Modo vis. E. Fiet: non vincar a tuo gladio
Sed volo brachia circumdare tuo collo
O. Delecteris inani voluptate, ſiquidem hoc
Delectabile, circumdare brachia, ad mortem
Accedentibus. E. O chariſſime, o habens
Deſiderabile et dulciſſimum nomen tuae ſororis et
Unam animam. O. Liquefacies me, volo tibi
Reſpondere officio brachiorum: quid enim miſer
Erubeſcam? o pectus ſororis, o charus amplexus

Mihi. Haec pro filiorum oſculis et conjugali lecto
Alloquia adſunt inter miſeros utrinque.
E. Heu, quomodo idem gladius nos interficiet, ſi fas ſit?
Et accipiet unum ſepulchrum, opus cedri?
O. Suaviſſimum eſſet hoc: ſed vides, amicis
Quomodo caremus, ut conjungamur ſepulchro.
E. Nihilne dixit pro te, operam navans ne moreris,
Menelaus ille parvus, proditor mei patris?
O. Ne oſtendit quidem oculum; ſed habens
Sceptrorum ſpem, veritus eſt ſervare amicos.
Sed eja, ut generoſa et Agamemnone
Facientes digniſſima moriamur.
Et ego quidem generoſitatem oſtendam urbi,
Feriens gladio hepar: te autem oportet
Similia facere meis auſis.
Pylades. tu eſto nobis occiſionis arbiter,
Et mortuorum bene componas corpora,
Et ſepeli ſimul, ferens ad patris tumulum
Et vale: vado enim ad opus, ut vides.
P. Mane: hoc enim primum te culpo,
Si ſperaſti, me velle vivere te mortuo.

Ταδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
Προσφθέγμαθ' ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις πάρα.
Η. Φεῦ· πῶς ἂν ξίφος νῷν ταυτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι,
Καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἕν, κέδρου τεχνάσματα;
Ο. Ἥδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
Ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν τάφου;
Η. Οὐδ' εἶφ' ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τοὐμοῦ πατρός;
Ο. Οὐδ' ὄμμ' ἔδειξεν, ἀλλ' ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
Τὴν ἐλπίδ', ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
Ἀλλ' εἶ', ὅπως γενναῖα, κἀγαμέμνονος
Δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιώτατα.
Κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει,
Παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ· σὲ δ' αὖ χρεὼν
Ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς,
Καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
Θάψον τε κοινῇ, πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
Καὶ χαῖρ'· ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
Π. Ἐπίσχες· ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
Εἰ ζῆν με χρήζειν σοῦ θανόντος ἤλπισας.

Ο. Τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ' ἐμοῦ μέτα;
Π. Ἤρου; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρίας ἄτερ;
Ο. Οὐκ ἔκτανες σὴν ματέρ', ὡς ἐγὼ τάλας.
Π. Σὺν σοί γε, κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ.
Ο. Ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ σύνθνησκέ μοι·
Σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δή,
Καὶ δῶμα πατρὸς, καὶ μέγας πλούτου λιμήν.
Γάμου δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
Ἣν σοι κατηγγύησ' ἑταιρίαν σέβων.
Σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβὼν,
Κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' ἐστὶ δή.
Ἀλλ', ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,
Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν.
Οἱ γὰρ θανόντες, χαρμάτων τητώμεθα.
Π. Ἦ που λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων;
Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε,
Ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.
Καὶ συγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
Καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας.
Καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ὁμοῦ.
Ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, ἧς λέχος γ' ἐπῄνεσα,
Κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε

O. Quorſum enim attinet te mecum mori?
P. Interrogaſti? quorſum vero vivere, ſine tua amicitia?
O. Non *tu* interfeciſti tuam matrem, ſicut ego miſer.
P. *At* tecum: *quare* ſimul et haec me pati oportet.
O. Redde tuum corpus patri; non moriaris mecum:
Tibi enim eſt civitas, mihi autem non jam,
Et domus patris, et magnus portus divitiarum.
Nuptiis autem hujus miſerae fruſtratus es,
Quam deſpondi tibi, amicitiam reveritus;
Tu autem accipias aliam conjugem ad procreandum;
Affinitas enim mea et tua non amplius eſt.
Sed, o deſiderabile nomen meae amicitiae.
Vale; non enim hoc licet nobis, tibi tamen *licebit*;
Nam mortui privamur gaudio.
P. Multum ſane abeſt ut aſſequaris meum conſilium
Neque ſanguinem meum accipiat ferax terra,
Neque ſplendidus aether, ſi ego te unquam prodens,
Et liberans meum corpus, deſeram!
Nam et ſimul interfeci illam; non negabo:
Et omnia ſuaſi ob quae tu tunc das poenas.
Ergo et ſimul mori me oportet tecum et cum hac.
Meam enim illam, cui ſpoſpondi nuptias,
Judico conjugem. Nam quid unquam honeſtum

Dicam, veniens in Delphidem, arcem Phocenſium?
Qui priuſquam effectis miſeri, affui amicus,
Nunc non ſum amicus tibi infelici?
Non eſt, *quod excuſer*, ſed haec et mihi ſunt curae.
Sed poſtquam ſumus morituri, una rationem
Ineamus, quomodo Menelaus ſimul contriſtetur.
O. O chariſſime, utinam videns hoc moriar.
P. Obſequere igitur, ſed differ ſectionem enſis.
O. Differam, ſi poſſim ulciſci inimicum.
P. Tace nunc, quia parum credo mulieribus.
O. Ne timeas has, nam adſunt nobis amicae.
P. Helenam interficiemus; Menelao magnum
Dolorem. O. Quomodo? Eſt enim alacritas mihi,
Siquidem poterit bene fieri. P. Jugulantes: latet
Enim in domo tua. O. Maxime, et jam omnia
Obſignat. P. Sed non amplius, nacta Plutonem
Sponſum. O. Quomodo? Habet enim barbaros
Comites. P Quos *autem?* Neminem enim Phrygum
Metuerim. O. Quales *decet* eſſe curatores
Speculorum et unguentorum. P. Venit ergo huc
Habens delicias Trojanas? O. Ita, ut Graecia ſit
Ei parva domuncula. P. Nihil eſt ſervile genus
Ad non ſervile comparatum. O. Sane hoc ſi fecero,

Γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν;
Ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
Νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει.
Ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', εἰς κοινοὺς λόγους
Ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως συνδυστυχῇ.
Ο. Ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.
Π. Πιθοῦ νῦν, ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς.
Ο. Μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι.
Π. Σίγα νῦν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.
Ο. Μηδὲν τρέσῃς τάσδ', ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι.
Π. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.
Ο. Πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴγ' ἔσται καλῶς.
Π Σφάξαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν.
Ο. Μάλιστα, καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.
Π. Ἀλλ' οὐκέθ', ᾅδην νυμφίον κεκτημένη.
Ο. Καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.
Π. Τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.
Ο. Οἵους, ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας.
Π. Τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς;
Ο. Ὥσθ' Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.
Π. Οὐδὲν τὸ δοῦλον, πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.
Ο. Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.

Π. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν, σοί γε τιμωρούμενος.
Ο. Τὸ πρᾶγμα δήλου, καὶ πέραιν', ὅπως λέγεις.
Π. Εἴσιμεν εἰς οἴκους δῆθεν, ὡς θανούμενοι.
Ο. Ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.
Π. Γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν.
Ο. Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην.
Π. Καὶ νῷν παρέσται ταῦτ', ἅπερ κείνῃ τότε.
Ο. Ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
Π. Κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοῖσδ' ἕξομεν ξίφη.
Ο. Πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
Π. Ἐκκλήσομεν σφᾶς, ἄλλον ἄλλοσε στέγης.
Ο. Καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεών.
Π. Εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον, ᾗ τείνειν χρεών.
Ο. Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
Π. Ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι.
Εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
Ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος·
Νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
Ὧν πατέρας ἔκτειν', ὧν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
Νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων.
Ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
Σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
Κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.

Bis mori non refugio. P. Sed neque ego: modo
Tibi opem feram. O. Oſtende rem, et perfice, ſicut
Dicis. P. Intremus in domum, tanquam morituri.
O. Habeo hoc, reliqua non habeo.
P. Lamentabimur ad ipſam de his quae patimur.
O. Ut exterius ploret, in animo gaudens.
P. Et nobis aderunt eadem quae illi, tunc.
O. Deinde quomodo hoc certamine fungemur?
P. Occultos habebimus gladios ſub his veſtibus.
O. Sed prius an caedes aliqua famulorum fiet?
P Excludemus eos, alium alio in domibus.
O. Et eum qui non tacuerit, interficere oportet.
P. Deinde ipſa res docebit, ad quae oporteat
Tendere. O. Interficere Helenam, agnoſco
Symbolum. P. Tenes: audi nunc quam pulchre
Conſulo: ſi enim in mulierem honeſtam
Mitteremus gladium, eſſe ignominioſa caedes:
Nunc vero dabit poenas toti Graeciae;
Et illis, quorum parentes occidit, et quorum
Liberos perdidit, et ſponſas fecit orbatas maritis,
Erit jubilatio, et accendent ignem diis,
Precantes tibi et mihi multa glorioſa obtingere,
Eo quod fecimus caedem malae mulieris.

Sed nec vocaberis matricida, ſi hanc interfeceris:
Sed relinquens hoc, nomen habebis melius,
Dictus interfector Helenes, quae multos interfecit.
Non oportet ſane, non oportet Menelaum eſſe felicem,
Tuum vero patrem et te et ſororem mori,
Et matrem, mitto autem hoc, non enim eſt
Decorum dicere. Et domum tuam poſſidere, per
Agamemnonis militarem operam recepta conjuge.
Non amplius vivam, ſi non adverſus illam ſtrinxero
Atrum enſem. At ſi non potiemur caede Helenae,
Incendentes hanc domum, moriemur.
Alterutro enim non deſtituti, habebimus gloriam
Honeſte morientes, aut pulchre ſervati.
C. Digna eſt quae odio habeatur ab omnibus
Mulieribus puella Tyndaris, quae dedecore affecit
Sexum. O. Ah nihil eſt praeſtantius, quam certus
Amicus, non opes, non regnum: eſt vero quid
Nullius pretii multitudo, cum generoſo amico
Commutari. Nam tu et mala contra Aegiſthum
Inveniſti, et prope aderas mihi in periculis,
Et nunc rurſus das mihi ultionem hoſtium,
Et non abes———deſinam te laudare; quia
Etiam hoc eſt moleſtum, nimium laudari.

Ὁ μητροφόντης δ' ȣ̓ καλῆ, ταύτην κτανών,
Ἀλλ' ἀπολιπὼν τȣ̃τ', ἐπὶ τὸ βέλτιον πέσῃ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνȣ φονεύς.
Οὐ δεῖ ποτ', ȣ̓ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
Τὸν σὸν δὲ πατέρα, καὶ σὲ, κἀδελφὴν θανεῖν,
Ματέρα τ', ἐῶ τȣ̃τ', ȣ̓ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν,
Δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
Λαβόντα νύμφην· μὴ γὰρ ȣ̓̃ν ζώην ἔτι,
Εἰ μὴ 'πὶ κείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
Ἢν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
Πρήσαντες οἴκους τȣ́σδε, κατθανȣ́μεθα.
Ἑνὸς γὰρ ȣ̓ σφαλέντες, ἕξομεν κλέος
Καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.
Χ. Πάσαις γυναιξὶν ἀξία ςυγεῖν ἔφυ
Ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατήσχυνε γένος.
Ο. Φεῦ· ȣ̓κ ἔςιν ȣ̓δὲν κρεῖσσον ἢ φίλος, σαφής,
Οὐ πλȣ̃τος, ȣ̓ τυραννίς· ἀλόγιςον δέ τι
Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίȣ φίλȣ.
Σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακὰ,
Καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοί.
Νῦν δ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
Κȣ̓κ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαί σ' αἰνῶν· ἐπεὶ
Βάρος τι κἀν τῷδ' ἐςὶν, αἰνεῖσθει λίαν.

Ἐγὼ δὲ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
Δράσας τι χρήζω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν·
Ἵν' ἀνταναλώσωμεν, οἵ με προὔδοσαν,
Στένωσι δ' οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυκ', ὃς Ἑλλάδος
Ἦρξ' ἀξιωθεὶς· οὐ τύραννος, ἀλλ' ὅμως
Ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχ'· ὃν οὐ καταισχυνῶ,
Δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
Ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι.
Ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν·
Κ' εἴ πόθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία,
Κτανοῦσιν, οὐ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
Ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ, καὶ διὰ στόμα
Πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένας.
Η. Ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ
Σωτηρίαν σοὶ, τῷδέ τ', ἐκ τρίτου τ' ἐμοί.
Ο. Θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
Ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
Η. Ἄκουε δὴ νῦν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.
Ο. Λέγ'· ὡς τὸ μέλλειν ἀγάθ', ἔχει τιν' ἡδονήν.
Η. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.
Ο. Οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μάτηρ ἐμή.
Η. Αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.

Ego autem omnino efflans meam animam,
Volo aliquid faciens inimicis meis mori:
Ut viciſſim perdamus illos, qui me prodiderunt:
Et gemant, qui me miſerum fecerunt.
Agamemnonis filius ſum, qui Graeciae
Imperavit, dignus judicatus, non tyrannus, ſed
Tamen habuit Dei fere potentiam; quem non
Afficiam dedecore, oppetens ſervilem mortem, ſed
Libere vitam amittam, et Menelaum ulciſcar.
Eſſemus enim felices, ſi unum adhuc poſſemus
Adipiſci, ſi alicunde inſperata ſalus accideret
Necantibus, non morientibus: opto haec.
Nam *rei* quam cupio ſuave eſt etiam per os
Volucri ſermone ſine ſumptu delectare animum.
E. Ego frater, exiſtimo hoc ipſum me habere
Salutem tibi et huic, et tertio mihi.
O. Dicis Dei ſapientiam; ſed ubi hoc eſt?
Quia ſcio prudentiam adeſſe tuae animae.
E. Audi nunc *Oreſta*, et tu *Pylade*, huc adverte
Animum. O. Dic, quia bonum vel cogitare habet
Aliquam voluptatem. E. Noviſti filiam Helenae?
Scientem interrogo. O. Novi Hermionem, quam
Educavit mater mea. E. Illa abiit ad ſepulchrum

Clytemneſtrae. O. Quid factura? ſuggeris aliquam
Spem. E. Libatura inferias ad ſepulchrum, vice
Matris. O. Eſto: quid dicis mihi hoc ad ſalutem
Conferens? E. Capite hanc obſidem, quando redierit.
O. Cujus rei dicis hoc eſſe remedium nobis tribus
Amicis? E. Interfecta Helena, ſi quid Menelaus
Contra te vellet agere, aut hunc, et me, quia omne
Hoc amicitia junctum, unum eſt, dic quod ſis
Interfecturus Hermionem, et oportet te gladium
Strictum habere ad ipſum collum virginis: ſi te
Servarit, petens ne interficiatur filia, Menelaus, videns
Corpus Helenae in ſanguine; ſine patrem poſſidere
Puellae corpus: ſi autem impotens vehementis animi
Volet te interficere, et tu ferito collum virginis.
Et ipſum exiſtimo, etiamſi primum aderit vehemens,
Deinde mollitur um animum: non enim audax
Neque fortis eſt. Hoc habeo nobis
Propugnaculum ſalutis: dicta eſt oratio.
O. O habens virilem animum,
Et corpus inter mulieres decorum,
Quam digna es magis vivere quam mori.
Pylades, igitur fruſtraberis miſer tali
Muliere, quacum vivens haberes felix conjugium.

Ο. Τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτίθης τιν' ἐλπίδα.
Η. Χοὰς κατασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφου.
Ο. Καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;
Η. Συλλάβεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν στείχῃ πάλιν.
Ο. Τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;
Η. Ἑλένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεώς σε δρᾷ,
Ἢ τόνδε, κἀμὲ, πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε,
Λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
Δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.
Κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην,
Μενέλαος, Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
Μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας.
Ἢν δ', ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος,
Κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην.
Καί νιν δοκῶ, τοπρῶτον ἢν πολὺς παρῇ,
Χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· οὔτε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε· τήνδ' ἡμῖν ἔχω
Σωτηρίας ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.
Ο. Ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
Τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
Ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσῃ τάλας
Γυναικός· ἢ ζῶν, μακάριον κτήσῃ λέχος.

Π. Εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν
Καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.
Ο. Ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;
Ὡς τἆλλά γ' εἶπας, εἰ τάδ' εὐτυχήσομεν,
Κάλλισθ', ἑλόντες σκύμνιον ἀνοσίου πατρός.
Η. Καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ,
Καὶ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.
Ο. Καλῶς· σὺ μὲν δή, σύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
Πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα.
Φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος
Ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρός,
Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνε δ' εἰς δόμους,
Ἢ σανίδα παίσασ', ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω.
Ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔσχατον
Ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας,
Πυλάδη, σὺ γὰρ δὴ συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
Ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
Καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς, ἐπίκουρον μολεῖν
Τοῖς δεομένοισι, διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας
Ἀδίκως, προδέδομαί τ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
Δίκαια πράξας· οὗ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν
Κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ.
Η. Ὦ πάτερ, ἱκοῦ δῆτ', εἰ κλύεις εἴσω χθονός.

P. Utinam vero fiat, et veniat ad urbem Phocenſem
Pulchris nuptiis honorata.
O. Quando veniet ad domum Hermione?
Quia reliqua dixiſti, ſi hoc ſucceſſerit,
Optima, capientibus catulum impii patris.
E. Puto vero jam eam eſſe prope domum,
Etenim ipſa temporis longitudo quadrat.
O. Recte, tu quidem, ſoror Electra, domum
Ante manens, expecta pedem virginis,
Et obſerva, ſi quis, priuſquam fiat caedes,
Aut ſocius, aut frater patris,
Antevertat veniens in domum, clamita vero *tu* in
Domum, aut valvas pulſans, aut mittens ſermonem
Intro. Nos vero intrantes, ad poſtremum
Certamen armemus manum enſe,
Pylades, tu enim juvas me in laboribus.
O pater, habitans domum atrae noctis,
Invocat te Oreſtes filius tuus, ut venias auxiliator
Precantibus. Nam propter te iſta patior miſer
Injuſte, et proditus ſum, a tuo fratre,
Cum juſtâ fecerim, cujus volo uxorem captam
Interficere: tu vero eſto adjutor nobis in hac re.
E. O pater, veni igitur, ſiquidem audis ſub terra,

Vocantes liberos, qui tua cauſa moriuntur.

P. O cognate mei patris, etiam meas preces,
Agamemnon, exaudi: ſerva liberos.
O. Interfeci matrem. P. Et ego tunc tractavi gladium.
E. Ego vero et hortata ſum, et liberavi a metu.
O. Te, pater, ulciſcens. E. Neque ego te prodidi.
P. Ergo exprobrationes haſce audiens libera natos.
O. Libo tibi lacrymis. E. Et ego lamentationibus.
P. Deſinite, et pergamus ad opus.
Siquidem enim ſub terram preces penetrant, audit.
Tu vero, o Jupiter, proave, et numen Juſtitiae,
Date ſucceſſum in hac re iſti, mihi, et huic:
Tribus enim amicis unum certamen, unum jus
Debetur, aut *ſimul* vivere, aut mori.

PERICOMMATA.

STROPHE I.

E. O charae Mycenides,
Quae eſtis primariae in Pelaſgo ſolo Argivorum.
C Quam vocem ſonas, o veneranda?
Manet etenim adhuc tibi hoc in

Τέκνων καλούντων, οἵ σέθεν θνήσκουσ᾽ ὕπερ.
Π. Ὦ συγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, κἀμὰς λιτὰς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
Ο. Ἔκτεινα ματέρ᾽. Π. Ἡψάμην δ᾽ ἐγὼ
ξίφους.
Η. Ἐγὼ δ᾽ ἐπεγκέλευσα, κἀπέλυσ᾽ ὄκνου.
Ο. Σοὶ, πάτερ, ἀρήγων. Η. Οὐδ᾽ ἐγὼ
προὔδωκά σε.
Π. Οὔκουν ὀνείδη τάδε κλύων ῥῦσαι τέκνα.
Ο. Δακρύοις κατασπένδω σ᾽. Η. Ἐγὼ δ᾽
οἴκτοισί γε.
Π. Παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα·
Εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ᾽ ἀραὶ,
Κλύει· σὺ δ᾽, ὦ Ζεῦ πρόγονε, καὶ δίκης σέβας,
Δότ᾽ εὐτυχῆσαι τῷδ᾽. ἐμοί τε, τῇδέ τε,
Τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία,
Ἢ ζῆν ἅπασιν ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Η. Μυκηνίδες ὦ φίλαι,
Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων.
Χ. Τίνα θροεῖς αὐδὰν, πότνια;
Παραμένει γὰρ ἔτι σοι τόδ᾽ ἐν

Δαναϊδῶν πόλει.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α'.

Η. Στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν, τήνδ' ἀμαξήρη τρίβον
Αἳ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις;
Ἔννεπέ μοι, φίλα.
Η. Φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι
Σταθεὶς ἐπὶ φόνιον αἷμα
Πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.

ΣΥΣΤΗΜΑ Β'.

Η. Χωρεῖτ', ἐπειγώμεσθ'· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
Τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.
Η. Καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἢ πρὸς ἑσπέραν φέρει.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Η. Δόχμια νῦν κόρας
Διάφερ' ὀμμάτων
Ἐκεῖθεν, ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ'
Ἄλλην σκοπιάν.
Ϲ. Ἔχομεν ὡς θροεῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Η. Ἑλίσσετε νῦν βλέφαρον,
Κόραισι δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντῃ.

Urbe Danaidum.

SYSTEMA 1.

E. State aliae veſtrum in hac via publica,
Aliae hic in alia via ad obſervandam domum.

STROPHE 2.

C. Propter quam cauſam hoc me jubes?
Dic mihi, o chara.
E. Metuo, ne quis ad domum
Stans adhuc ſanguinolentum conſilium,
Mala in malis, deprehendat.

SYSTEMA 2.

S. Eamus, feſtinemus, ego ſemitam
Hanc obſervabo, ad ſolis ortum.
S. Et ego iſtam, quae fert ad occaſum.

STROPHE 3.

E. Oblique nunc pupillas
Oculorum differ,
Iſtinc, huc, deinde ad
Aliam ſpeculam.
C. Conſiſtimus ut jubes.

ANTISTROPHE. I.

E. Circumferte nunc palpebram,
Mittite pupillas undique per capillos.

S. Hic quis in via accedit:
Quis hic verſatur circa domum
Tuam ruſticus vir?

ANTISYSTEMA I.

E. Periimus, o amicae, abſconditas
Indagines armatas ſi ſtatim indicet hoſtibus.

ANTISTROPHE 2.

S. Sis ſine metu: nam inanis eſt, o chara,
Via, quam non putas.
E. Quid vero, tua *ſtatio* an manet mihi adhuc tuta?
Da mihi aliquem bonum nuncium,
An locus ante aulam ſit vacuus.

ANTISYSTEMA 2.

S. Hic res bene habent, ſed tu tuam ſtationem
Conſidera: quia nemo civium accedit ad nos.
S. Venis eodem, neque enim hic turba eſt.

ANTISTROPHE 3.

E. Age quidem in por-
tis ſonitum mittam;
Quid cunctamini in aedibus,
Quandiu tranquillitas eſt,
Mactare hoſtiam?

Η. Ὃ δέ τις ἐν τρίβῳ προσέρχεται.
Τίς ὅδ᾽ ἆρ᾽ ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ
Σὸν ἀγρότας ἀνήρ;

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Α΄.

Η. Ἀπωλόμεσθ᾽ ἄρ᾽, ὦ φίλαι, κεκρυμένους
Θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ᾽ ἐχθροῖς ἢν φανῇ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Η. Ἄφοβος ἔχε· κεῖνος γὰρ, ὦ φίλα,
Στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.
Η. Τί δὲ, τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
Δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν᾽,
Εἰ τάδ᾽ ἔρημα τὰ πρόσθ᾽ αὐλᾶν.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Β΄.

Η. Καλῶς τἀγ᾽ ἔνθεν, ἀλλὰ τοὐπίσω σκόπει,
Ὡς οὔτις ἡμῖν Δαναΐδῶν πελάζεται.
Η. Εἰς ταὐτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ᾽ ὄχλος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Η. Φέρε νῦν ἐν πύλαι-
σιν ἀκοὰν βάλω,
Τί μέλλεθ᾽, οἱ κατ᾽ οἶκον,
Ἐν ἡσυχίᾳ
Σφάγια φοινίσσειν;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Οὐκ εἰσακούουσ'· ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν.
Ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Τάχα τις Ἀργείων
Ἔνοπλος ὁρμήσας,
Ποδὶ βοηδρόμῳ
Μέλαθρα προσμίξει.
Σκέψασθε νῦν ἄμεινον· οὐχ' ἕδρας ἀγών.
Ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Ἀμείβομεν κέλευθον
Σκοποῦσαι πάντη.
Ε. Ἰὼ πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.
Η. Ἠκούσατ'; ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Η. Ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέναον κράτος,
Ἔλθ' ἐπίκουρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.
Ε. Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠ-
φελεῖς.

ANTISYSTEMA 3.

Non audiunt, o miſera ego propter mala!
Num propter pulchritudinem obſtupuerunt gladii?

ANOMOIOSTROPHA.

STROPHE 1.

Forte aliquis Argivus
Armatus properans,
Pede auxiliatore
Accurret ad aedes.
Spectate nunc melius, non expedit ſedere;
Sed aliae huc, aliae illuc volvatis *oculos*.

STROPHE 2.

C. Mutamus viam,
Speculantes undique.
H. O Pelaſgum Argos, pereo male.
E. Audiſtis? viri habent manus in caede:
Eſt ejulatus Helenae, ut licet conjicere.

STROPHE 3.

S. O Jovis, o Jovis immenſa potentia,
Veni auxilians meis amicis omnino.
H. Menelae, morior, tu vero praeſens me non
juvas.

MONOSTROPHICA.

E. Interficite, ferite, occidite, perdite,
Duos ancipites gladios mittite
E manu acres, illam,
Deſertricem parentum, linquentem conjugem,
Quae plurimos interfecit Graecorum
In bello, apud fluvium pereuntes,
Ubi lacrymae minime lacrymoſis
Contigerunt ferreis cohortibus
Circa Scamandri vortices.

IAMBI.

C. Tacete, tacete, audio ſtrepitum quendam
Cujuſdam in viam irruentis circa domum.
E. O chariſſimae mulieres, in meam caedem
Iſta Hermione adeſt: ceſſemus a clamore.
Nam vadit incidens in laqueos retium:
Egregia praeda erit, ſi capta fuerit.
Iterum ſtate quieto aſpectu,
Et colore non ſignificante factum.
Et ego habebo tetricas pupillas oculorum,
Tanquam utique non ſciens facta.
O virgo venis, Clytaemneſtrae ſepulchrum
Poſtquam coronaſti, et libaſti inferis inferias?

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Η. Φονεύετε, καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε.
Δίπτυχα, δίστομα φάσγανα πέμπετε,
Ἐκ χειρὸς ἱέμενοι τὰν
Λειποπάτορα, τὰν λειπόγαμον, ἃ πλείστους
Ἔκτανεν Ἑλλάνων
Δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλλυμένους,
Ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσε,
Σιδαρέοισι βέλεσιν,
Ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Σιγᾶτε, σιγᾶτ᾽· ᾐσθόμην κτύπου τινὸς
Κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.
Η. Ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
Ἥδ᾽ Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν.
Στείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
Καλὸν τὸ θήραμ᾽, ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
Πάλιν κατάστηθ᾽ ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
Χροιᾷ τ᾽ ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι,
Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας,
Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
Ὦ παρθέν᾽, ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
Στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς;

Ε. Ἥκω, λαβοῦσα πρευμένειαν· ἀλλά με
Φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις,
Τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν.
Η. Τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων;
Ε. Εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις;
Η. Θανεῖν Ὀρέστην κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.
Ε. Μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
Η. Ἄραρεν· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.
Ε. Ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
Η. Ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ.
Ε. Τίς; οὐ γὰρ οἶδα μᾶλλον ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
Η. Τλήμων Ὀρέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
Ε. Ἐπ' ἀξίοισιν ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος.
Η. Περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
Ἀλλ' ἐλθὲ, καὶ μέτασχες ἱκεσίας φίλοις,
Σῇ ματρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
Ἀλλ', ὦ τραφεῖσα ματρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
Οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκούφισον κακῶν.
Ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι,
Σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
Ε. Ἰδοὺ, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
Σώθηθ', ὅσονγε τοὐπ' ἐμοί. Η. Ὦ καλὰ στέγας

H. Venio, perfecta placatione? ſed me
Metus quidam cepit, quem in aedibus,
Procul exiſtens a domo, audio clamorem.
E. Quid? nobis digna luctu contingunt.
H. Fauſta loquere: quid novi dicis?
E. Decretum eſt huic urbi, hodie Oreſten et me
Mori. H. Abſit, cum vos ſitis mei cognati.
E. Decretum eſt: ſumus in jugo neceſſitatis.
H. An propterea eſt clamor in domo?
E. Supplex procedens ad genua Helenae clamat.
H. Quis? non ſatis ſcio, niſi tu dicas.
E. Miſer Oreſtes orat, ne occidatur, et pro me.
H. Ob idoneam ergo cauſam infauſte ſonat domus.
E. Nam de qua alia re quis magis eloquatur?
Sed veni, et ſis amicis particeps ſupplicationis,
Procidens ante tuam matrem valde beatam,
Ne Menelaus videat nos morientes.
Sed o tu, quae es educata in manibus meae matris,
Miſerere noſtri, et leva mala:
Veni huc in certamen, ego praecedam:
Sola enim habes nobis metam ſalutis. H. Ecce
Propere urgeo meum pedem in domum. Servati
Eſtote, quantum in me eſt. E. O in domo

Amici armati, non capietis praedam?

H. Hei mihi, quos hic video: O. Oportet tacere.

Venis enim nobis, non tibi, ſalus.

E. Tenete, tenete, et enſem ad collum

Admoventes, quieſcite, ut ſciat hoc

Menelaus, quod viros, non ignavos Phrygas

Inveniens, paſſus eſt ea, quae oportet pati malos.

O amicae, excitate ſtrepitum, ſtrepitum et

Clamorem ante aedes, ut facta caedes

Non incutiat Argivis vehementem terrorem,

Ut opem ferant verſus aedes tyrannicas,

Priuſquam certo videam Helenae caedem

Cruentam in domo jacentem.

Aut ſermonem cujuſdam miniſtrorum audiamus:

Nam quaſdam calamitates ſcio, quaſdam non clare.

ANOMOIOSTROPHA.

STROPHE I.

C. Juſte venit deorum

Vindicta contra Helenam:

Nam lacrymis totam Graeciam implevit

Propter Idaeum pernicioſum

Parim, qui ad Ilium Graecos adduxit.

Φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
Ε. Οἲ ἐγώ· τίνας τούσδ' εἰσορῶ; Ο. Σιγᾷν
χρεών.
Ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ, σωτηρία.
Η. Ἔχεσθ', ἔχεσθε, φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
Βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς ἴδῃ τόδε
Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακοὺς
Εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς.
Ἰὼ ἰὼ, φίλαι, κτύπον ἐγείρετε, κτύπον καὶ βοὰν
Πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος
Μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
Βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς,
Πρὶν ἂν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
Καθαιμακτὸν ἐν δόμοισι κείμενον,
Ἢ καὶ λόγον τοῦ προσπόλων πυθώμεθα·
Τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφορὰς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Διὰ δίκας ἔβα θεῶν
Νέμεσις εἰς Ἑλέναν.
Δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε,
Διὰ τὸν ὀλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.

Ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰρ κλεῖθρα βασιλείων δόμων,
Σιγήσατ', ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
Οὗ πευσόμεσθα τἀν δόμοις ὅπως ἔχει.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Φ. Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
Βαρβάροις ἐν εὐμαρίσι,
Κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα,
Δωρικάς τε τριγλύφους.
Φροῦδα φροῦδα, γᾶ γᾶ
Βαρβάροισι δρασμοῖς.
Αἶ, αἶ· πᾷ φύγω, ξέναι,
Πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος,
Ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
Ταυρόκρανος ἀγκάλαις
Ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα;
Χ. Τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κάρα;

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Φ. Ἴλιον, Ἴλιον, ὤ μοι μοι,
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον,
Ἴδας ὄρος ἱερὸν,
Ὥς σ' ὀλόμενον στένω,
Ἁρμάτειον ἁρμάτειον μέλος
Βαρβάρῳ βοᾷ,

Sed, nam crepant clauſtra regiae domus,
Tacete, egreditur enim aliquis Phrygum,
Ex quo audiemus, quid agatur in aedibus.

STROPHE 2.

P. Effugi Argivum enſem ex morte,
In barbaris ſoleis,
Supra cedrina lacunaria thalamorum,
Doricaque triglypha
Euanidum, euanidum, o terra, terra
Barbarica fuga
Heu, heu, quo effugiam, o hoſpitae,
Per canum aetherem ſublimis volans
An per pontum, quem Oceanus,
Habens taurinum caput, ulnis
Volvens amplectitur terram?
C. Quid eſt Helenae miniſter, Idaeum caput?

STROPHE 3.

P. Ilium, Ilium, heu mihi!
Phrygia urbs, habens bonam glebam,
Sacer mons Idae,
Quam doleo te periiſſe,
Lugubre, lugubre carmen
Barbarica voce,

Propter faciem Ave-creatae
Pennis Cygni parem, veneres Ledae filiae
Infelicis Helenae, pulchre-fabricatorum Murorum
Apolineorum Furiam, eheu,
Infelicium, infelicium.
O miſera Dardania Ganymedis
Ob equitationem Jovis concubini. C. Clare
Dic nobis rurſus ſingula in aedibus quomodo
Se habeant; non enim facile conjicio priora.

STROPHE 4.

P. Aelinon, Aelinon, clamorem mortis
Barbari incendunt, heu, heu,
Aſiatica voce, regi ut
Quando ſanguis effunditur in terram
Enſibus ferreis Plutonis.
Venerunt in domum, ut tibi ſingula dicam,
Duo leones Graeci, gemini:
Pater alterius vocabatur dux, *Graeciae*,
Alter filius Strophii, malorum artifex vir,
Sicut Ulyſſes, tacite doloſus,
Sed fidus amicis, et audax ad pugnam:
Peritus martis, et lethalis draco.
Pereat ob tacitam providentiam

Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθογόνου ὄμμα
Κυκνόπτερον καλλοσύνας
Λήδας σκύμνου, δυσελένας, δυσελένας, ξεστῶν
Περγάμων Ἀπολλωνίων
Ἐριννῦν· ὀττοτοῖ· ἰαλέμων, ἰαλέμων,
Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος
Ἱπποσύνα Διὸς εὐνέτα.
Χ. Σαφῶς λέγ᾽ ἡμῖν αὖθ᾽ ἕκαστα τἂν δόμοις,
Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ᾽ ἔχω.

ΣΤΡΟΦΗ Δ᾽.

Φ. Αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
Βάρβαροι λέγουσιν αἶ αἶ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
Ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν
Ξίφεσι σιδαρέοισιν ἀΐδα.
Ἦλθον εἰς δόμους, ἵν᾽ αὖθ᾽ ἕκαστά σοι λέγω,
Λέοντες Ἕλλανες δύω διδύμω·
Τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκληΐζετο,
Ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακομήτας ἀνὴρ,
Οἷος Ὀδυσσεὺς, σιγᾷ δόλιος,
Πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,
Ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε, δράκων.
Ἔρροι τᾶς ἡσύχου προνοίας

Κακοῦργος ὤν.
Οἱ δε, πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες,
Ἃς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις,
Γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις
Πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
Ἕζονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,
Ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι.
Περὶ δὲ γόνυ χεῖρας ἱκεσίους
Ἔβαλον ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω.
Ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον ἔθορον
Ἀμφίπολοι Φρύγες·
Προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον,
Πεσὼν ἐν φόβῳ,
Μή τις εἴη δόλος.
Κᾀδόκει τοῖς μὲν οὔ,
Τοῖσδ' ἐς ἀρκυστάταν
Μηχανὰν ἐμπλέκειν
Παῖδα Τυνδαρίδ' ὁ μητροφόντας δράκων.
Χ. Σὺ δ' ἦσθα ποῦ τότ', ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;

ΣΤΡΟΦΗ Ε'.

Φ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
Παρὰ βόστρυχον αὔραν αὔραν
Ἑλένας εὐπαγεῖ κύκλῳ

Cum ſit maleficus.
Illi vero intro venientes ad thronum
Ejus, quam uxorem duxit ſagittarius Paris,
Mulieris, oculos lacrymis,
Madefacti, humiles
Sederunt: alter hinc, alter illinc,
Alius aliunde cuſtodientes;
Et manus ſupplices ad genu
Helenae poſuerunt, poſuerunt ambo.
Celeres autem cucurrerunt, cucurrerunt
Miniſtri Phryges:
Allocutus eſt autem alius alium,
Incidens in metum,
Ne quis eſſet dolus:
Aliis videbatur non eſſe,
Aliis in rete
Fraudum implicare
Filiam Tyndari draco matricida.
C. Ubi tu tunc eras? an jam effugeras metu?

STROPHE 5.

P. Phrygio, phrygio more
Ad comam, auram, auram,
Helenae, circulo bene compacto

Plumatili, ad genam ciebam,
Barbaro more.
Illa vero linum in colo
Digitis torquebat,
Et filia mittebat ad ſolum,
Ex praeda Phrygia ad tumulum
Ornamenta conficere
Volens ex lino,
Purpureos amictus
Dona Clytaemneſtrae.
Allocutus autem eſt Oreſtes
Lacaenam puellam; o filia Jovis,
Pone veſtigium in ſolo huc
Abſcedens a ſella,
Ad ſedem avi Pelopis
Veteris foci,
Ut ſcias meam orationem.
Ducit autem, ducit eam: illa vero ſequebatur,
Non praeſagiens, quae cogitabat.
At ſocius improbus homicida
Phocenſis alia faciebat
Vadens: quid? annon abitis,o ſemper mali Phryges,
Et concluſit alium alio

Πτερίνῳ πρὸ παρηΐδος ἀΐσσων,
Βαρβάροισι νόμοισιν.
Ἁ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
Δακτύλοις ἕλισσεν,
Νήματα δ' ἵετο πέδῳ,
Σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον
Ἀγάλματα συστολίσαι
Χρῄζουσα λίνῳ
Φάρεα πορφύρεα,
Δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
Προσεῖπε δ' Ὀρέστας
Λάκαιναν κόραν· ὦ Διὸς παῖ,
Θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ'
Ἀποστάσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος ἕδραν
Παλαιᾶς ἑστίας,
Ἵν εἰδῇς λόγους ἐμούς.
Ἄγει δ', ἄγει νιν· ἃ δ' ἐφείπετο,
Οὐ πρόμαντις ὧν ἔμελλεν.
Ὁ δὲ συνεργὸς, ἀλλ' ἔπρασσ'
Ἰὼν, κακὸς Φωκεύς.
Οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ Φρύγες;
Ἐκλήϊσε δ' ἄλλον ἄλλοσε

Στέγης· τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν
Ἱππικοῖς, τοὺς δ᾽ ἐν ἐξέδραισι,
Τοὺς δ᾽ ἐκεῖσε κεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
Διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας.
Χ. Τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίνετο;

ΣΤΡΟΦΗ ϛ΄.

Φ Ἰδαία μᾶτερ, μᾶτερ
Ὀβρίμα, ὀβρίμα, αἶ αἶ
Φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν,
Ἅπερ ἔδρακον, ἔδρακον
Ἐν δόμοις τυράννων,
Ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
Ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν
Ἄλλος ἄλλοσε
Δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
Ὡς κάπροι δ᾽ ὀρέστεροι
Γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες,
Ἐννέπουσι, κατθανῇ, κατθανῇ,
Κακός σ᾽ ἀποκτείνει πόσις,
Τὸν κασιγνήτου προδοὺς
Ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
Ἃ δ᾽ ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὤμοι μοι.
Λευκὸν δ᾽ ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις

In domo, quoſdam in ſtabulis
Equorum, quoſdam in exhedris
Alios hinc inde, alium alio
Avellens procul a domina.
C. Quae calamitas poſtea accidit?

STROPHE 6.

P. Idaea, mater mater,
Potens, potens, heu, heu
Cruentas clades, impiaque mala,
Quae vidi, vidi
In domo regia,
Circum circa veſtium purpurearum ex caligine
Enſes extrahentes in manibus,
Alius alio
Agitavit oculos, ne quis adeſſet,
Sicut apri autem montani
Stantes contra mulierem,
Dicunt: morieris, morieris,
Maritus improbus te interficit,
Qui prodidit fratris filium
Ut moreretur Argis.
Illa vero exclamavit, clamavit hei mihi mihi.
Immittens autem candidum cubitum pectori,

Percuſſit caput triſtem plagam.
Fuga autem ſtrenua aurifoleatum
Greſſum tulit, tulit;
Sed in comam digitos
Mittens Oreſtes,
Promovens Mycenaeos calceos,
Siniſtro humero incurvans collum,
Adacturus erat
Intra guttur nigrum enſem.
C. Ubi vero erant Phryges in domo ad auxiliandum?

STROPHE 7.

P. Vociferationem, fores aedium et ſtabula,
Vectibus ejicientes, ubi manebamus,
Accurrimus alius ex alia parte domus,
Alius ſaxa, alius amenta,
Alius enſem diſtrictum, habens in manibus.
Venit autem contra nos Pylades vehemens
Qualis, qualis Hector
Phrygius, aut Ajax ornatus
Galea tres habente conos, quem vidi, vidi in portis
Priami. Conſeruimus autem mucrones enſium.
Tunc vero, tunc conſpicui
Facti ſunt Phryges, quantum in pugna Martis

Κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγάν.
Φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
Ἴχνος ἔφερεν, ἔφερεν,
Ἐς κόμας δὲ δακτύλȣς
Δικὼν Ὀρέστας
Μυκηνίδ᾽ ἀρβύλαν προβὰς,
Ὤμοις ἀριστεροῖς ἀνακλάσας δέρην,
Παίειν λαιμὸν ἔμελλεν
Ἔισω μέλαν ξίφος.
Χ. Πȣ̃ δῆτ᾽ ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;

ΣΤΡΟΦΗ ζ'.

Φ Ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμȣ̀ς
Μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ᾽ ἐμίμνομεν,
Βοηδρομȣ̃μεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης.
Ὁ μὲν πέτρȣς, ὃ δ᾽ ἀγκύλας,
Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων.
Ἔναντα δ᾽ ἦλθε Πυλάδης ἀλίαστος,
Οἷος οἷος Ἕκτωρ
Ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας,
Ὃν εἶδον εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίσι·
Φασγάνων δ᾽ ἀκμὰς συνήψαμεν.
Τότε δὴ, τότε διαπρεπεῖς
Ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν

Ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς.
Ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δὲ νέκυς ὢν,
Ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λισσόμενος,
Θανάτȣ προβολὰν,
Ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
Νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντο.
Ἔμολε δ' ἡ τάλαιν' Ἑρμιόνα δόμους
Ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ ματρὸς,
Ἅ νιν ἔτεκε τλάμων.
Ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντες Βάκχαι
Σκύμνον ἐν χεροῖν ξυνήρπασαν.
Πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν
Ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον.
Ἃ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο διὰ
Προδωμάτων ἄφαντος,
Ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ καὶ φῶς, καὶ νὺξ,
Ἤ τοι φαρμάκοισιν,
Ἢ μάγων τέχναις,
Ἢ θεῶν κλοπαῖς.
Τὰ δ' ὕστερον ȣκέτ' οἶδα,
Δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
Πολύπονα δὲ πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀναχόμενος

Nos ſimus inferiores Graeca haſta;
Alius abiens fugitivus, alius mortuus,
Alius vulnus ferens,
Alius ſupplicans,
Ad arcendam mortem,
Fugimus in tenebras.
Mortui vero ceciderunt nonnulli, alii erant caſuri,
Alii jacebant. Ingreſſa eſt autem in domum
Miſera Hermione, circa caedem Matris jam-tum
Humi caſurae, quae miſera ipſam peperit. Iſti
Vero currentes, velut Bacchae ſine thyrſis,
Rapuerunt velut catulam montanam in manibus.
Rurſus autem tendebant caedem adverſus filiam
Jovis: illa autem e thalamis evaſit
Extra domum evanida,
O Jupiter et terra et lumen et nox,
Sive veneficiis,
Sive arte magorum,
Sive furtis deorum.
Quae poſtea acciderint neſcio,
Nam fugitivum ſuſtuli pedem ex aedibus.
Multiplices autem, multiplices aerumnas
Menelaus ſuſtinens,

Inutile a Troja
Recepit conjugium Helenes.
C. Atqui ſequitur aliud novum ex novis:
Nam video tenentem gladium ante aedes
Euntem Oreſtem trepido pede.

TROCHAEI.

O. Ubi eſt iſte, qui effugit ex aedibus meum enſem?
P. Adoro te, rex, procidens barbaro more.
O. Non ſumus nunc in Ilio, ſed in Argiva terra.
P. Ubique ſapientibus eſt ſuavius vivere, quam mori.
O. Num feciſti clamorem Menelao ut opitularentur?
P. Tibi ego quidem opitulari; es enim dignior.
O. Juſtene igitur periit filia Tyndari?
P. Juſtiſſime, ſi haberet triplex guttur ad moriendum.
O. Propter metum lingua gratificaris, intus non ita ſentiens.

'Ανόνητον ἀπὸ Τροίας
"Ελαβε τὸν 'Ελένας γάμον.
Χ. Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε·
Ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
Βαίνοντ' 'Ορέστην ἐπτοημένῳ ποδί.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ο. Ποῦ 'στὶν οὗτος, ὃς πέφευγεν ἐκ δόμων τοὐμὸν ξίφος;
Φ. Προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπιτνῶν.
Ο. Οὐκ ἐν 'Ιλίῳ τάδ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐν 'Αργείᾳ χθονί.
Φ. Πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.
Ο. Οὔτι που κραυγὴν ἔθηκας Μενέλεῳ βοηδρομεῖν;
Φ. Σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ.
Ο. 'Ενδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;
Φ. 'Ενδικώτατ', εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπλόους θανεῖν.
Ο. Δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζῃ, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν.

Φ. Οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;

Ο. Ὄμοσον· εἰ δὲ μὴ, κτενῶ σε· μὴ λέγειν ἐμὴν χάριν.

Φ. Τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.

Ο. Ὧδε κἂν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβος;

Φ. Ἄπεχε φάσγανον, πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.

Ο. Μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;

Φ. Μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.

Ο. Δοῦλος ὢν φοβῇ τὸν ᾅδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

Φ. Πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.

Ο. Εὖ λέγεις· σώζει σε συνέσις· ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων.

Φ. Οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; Ο. Ἀφεῖσαι. Φ. Καλὸν ἔπος λέγεις τόδε.

P. Cur non? quae perdidit Graeciam cum ipſis Phrygibus?

O. Jura, alias te necabo, te haec non dicere in meam gratiam.

P. Per animam meam juro, quam non pejeraverim.

O. Siccine etiam ad Trojam omnibus ferrum erat Phrygibus terrori?

P. Amove enſem: nam cum prope adeſt, effulget caedem diram.

O. Metuis ne fias lapis, tanquam intuens Gorgona?

P. Imo ne moriar: haud enim novi caput Gorgonis.

O. Cum ſis ſervus, metuis mortem, quae te liberabit a malis?

P. Quilibet etiam ſervus gaudet videre lucem.

O. Recte dicis, ſervat te prudentia: ſed ingredere in domum.

P. Non igitur occides me. O. Es dimiſſus.

P. Dicis hoc pulchrum verbum.

O. Sed poterimus retractare. P. Hoc non pulchre dicis.
O. Stultus es, ſi putas me cruentaturum tuum collum: nam neque
Mulier es, neque es inter viros. Ideo autem
Egreſſus ſum ex aedibus, ne excites clamorem.
Nam Argos cum audierit clamorem, cito excitatur.
Non autem eſt mihi metus Menelaum excipere gladio:
Sed veniat ſuperbiens flavis capillis ſuper humeros.
Si enim adducet Argivos in hanc domum,
Perſequens caedem Helenae, et me non volet ſervare,
Et ſororem meam, et Pyladem, qui in his me adjuvit;
Videbit duo cadavera, uxorem et virginem.

ANOMOIOSTROPHA.

STROPHE I.

C. Heu, heu, o Fortuna,
In aliud certamen, in aliud

Ο. Ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα. Φ. Τοῦτο δ᾽ οὐ καλῶς λέγεις.

Ο. Μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην.

Οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ᾽ ἐν ἀνδράσι σύγ᾽ εἶ.
Τοῦ δὲ, μὴ στῆσαί σε κραυγὴν οὕνεκ᾽, ἐξῆλθον δόμων,
Ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται.
Μενέλεων δ᾽ οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους,
Ἀλλ᾽ ἴτω ξανθοῖς ἐπ᾽ ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος·
Εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβὼν,
Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει,
Σύγγονόν τ᾽ ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι,
Παρθένον τε, καὶ δάμαρτα, δύω νεκρὼ κατόψεται.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἰὼ ἰὼ, τύχα,
Ἕτερον εἰς ἀγῶν᾽ ἕτερον αὖ

Δόμος φοβερὸν
Ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πιτνεῖ.
Η. Τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
Ἢ σῖγ᾽ ἔχωμεν ἀσφαλέστερον, φίλαι;

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

Η. Ἴδε πρὸ δωμάτων,
Ἴδε προκηρύσσει
Θοάζων ὅδ᾽ αἰθέρος
Ἄνω καπνός.
Χ. Ἅπτουσι πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους
Τοὺς Ταντάλειους, οὐδ᾽ ἀφίσανται φόνου.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

Τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι,
Τέλος ὅπα θέλει.
Μεγάλα δέ τις δύναμις δι᾽ ἀλαστόρων
Ἔπαισ᾽, ἔπαισεν μέλαθρα
Τάδε δι᾽ αἱμάτων,
Διὰ τὸ Μυρτίλου
Πέσημ᾽ ἐκ δίφρου.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Χ. Ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων
δόμων πέλας

Iterum cadit domus.

Terribile circa Atridas.

S. Quid faciemus? nunciabimus haec in urbem?

An tacitae erimus, *quod eſt* tutius, o charae?

STROPHE 2.

S. Ecce ante aedes,

Ecce denunciat aliquid

Iſte fumus ſaliens

In aërem ſurſum.

C. Incendunt pinus, tanquam inflammaturi domum

Tantaleam, neque deſiſtunt a caede.

STROPHE 3.

Eventum dirigit Deus hominibus,

Eventum ut voluerit.

Magna quaedam vis per adverſos genios

Feriit, feriit hanc domum

Per caedes,

Propter Myrtili

Caſum ex curru.

TROCHAEI.

C. Sed video Menelaum prope do-
mum,

Citato-gradu, auditu forte edoctum fortunam,
quae nunc adeſt.
Non anteverteritis conjungentes fores vectibus,
o Atridae,
In domo. Vehemens res eſt vir in rebus ſecundis
Contra eos, qui ſunt in adverſis, ſicut tu, Oreſtes,
nunc.

IAMBI.

M. Venio audiens facinora dira et ſtrenua
Duorum leonum, non enim voco eos viros.
Nam audivi de mea uxore,
Quod non ſit interfecta, ſed evanida abierit,
Audiens inanem famam, quam metu deceptus
Quidam nunciavit mihi: ſed matricidae
Sunt hae technae, et ingens deriſio:
Aperiat aliquis domum, ſervis jubeo
Pellere iſtas fores, ut ſaltem filiam meam
Liberem ex manibus hominum impiorum,
Et Lacaenam miſeram meam uxorem
Accipiam, cum qua oportet interfici mea manu
Eos qui perdiderunt meam conjugem.
O. Heus tu, non attingas manibus iſta clauſtra.
Te Menelaum compello, qui elatus es ſuperbia,

Ὀξύπουν ἠθημένον που τὴν τύχην, ἢ ἰδὼν
πάρα.
Οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλεῖθρα συμπεραίνοντες
μοχλοῖς,
Ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι; δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
Πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα,
δυστυχεῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. Ἥκω κλύων τὰ δεινὰ, καὶ δραστήρια,
Δισσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ.
Ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
Ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται·
Κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς
Ἤγγειλέ μοί τις· ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου
Τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα, καὶ πολὺς γέλως.
Ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοις λέγω
Ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
Ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων,
Καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν
Λάβωμεν, ἢ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
Τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.
Ο. Οὗτος σὺ, κλείθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χερὶ,
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει,

Ἢ τῶδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,
Ῥήξας παλαιὰ γεῖσσα, τεκτόνων πόνον.
Μοχλοῖς δ' ἄραρε κλεῖθρα, σῆς βοηδρόμου
Σπουδῆς ἅ σ' εἴρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾷν.
Μ. Ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
Δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους,
Ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ;
Ο. Πότερον ἐρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;
Μ. Οὐδέτερον· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικέ, σου κλύειν.
Ο. Μέλλω κτανεῖν σου θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν.
Μ. Ἑλένην φονεύσας, ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον;
Ο. Εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
Μ. Ἀρνῇ καταχτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε;
Ο. Λυπράν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον.——
Μ. Τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.
Ο. Τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς ᾅδου βαλεῖν.
Μ. Ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.
Ο. Θεοὺς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτενῶ σέθεν.
Μ. Ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.
Ο. Ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.

Aut hac pinna confringam tuum caput,
Frangens veterum tectum opus artificum,
Munita eſt janua vectibus adverſus tuum offendendi
Studium, qui te arcebunt, ne intres in domum.
M. Ah, ah, unde video ſplendorem flammae,
Et in ſummis aedibus iſtos obſeſſos teneri,
Et gladium admotum collo meae filiae?
O. Utrum vis interrogare, an me audire?
M. Neutrum quidem: ſed neceſſe eſt, ut videtur, te
Audire. O. Sum occiſurus tuam filiam, ſi vis audire.
M. Interfecta Helena addes caedem caedi?
O. Utinam vero tenuiſſem, non deceptus a diis!
M. Negas cum occideris, et ad contumeliam dicis
Haec? O. Invitus nego: valde enim optem.
M. Quid feciſſe? incutis enim mihi terrorem.
O. Furiam Graeciae orco demittere.
M. Redde cadaver uxoris, ut operiam tumulo.
O. Repete a diis: ego vero interficiam tuam
Filiam. M. Matricida facit caedem ſupra caedem.
O. Defenſor patris, quem tu prodidiſti, ut moreretur.

M. Non ſuffecit tibi prior caedes patris?

O. Non defatigabor ſemper interficiendo malas.

M. Utrum et tu, Pylade, es, particeps hujus Caedis? O. Tacens affirmat: ego vero ſufficiam Dicens. M. Sed non-gaudens niſi effugeris alis.

O. Non effugiemus, ſed inflammabimus aedes igne.

M. An vero vaſtabis has aedes paternas? O. Ut Ne tu eas habeas, hanc inſuper mactante [illegible] ignem.

M. Interfice, quia interficiens dabis horum mihi poenas.

O. Sic erit. M. Heu, heu, nequaquam facias hoc.

O. Tace nunc, et ſuſtine juſte patiens calamitatem.

M. An juſtum eſt te vivere? O. Et imperare in terra.

M. Qua? O. In Argo hoc Pelaſgico.

M. Recte igitur attinges aquam luſtralem? O. Cur Non? M. Et offeres hoſtias ante pugnam? O. Tu autem honeſte?

M. Habeo enim puras manus. O. Sed non mentem.

Μ. Οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ παρὸν αἷμα ματέρος;
Ο. Οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.
Μ. Ἦ καὶ σὺ, Πυλάδη, τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;
Ο. Φησὶν σιωπῶν, ἀρκέσω δ᾽ ἐγὼ λέγων.
Μ. Ἀλλ᾽ οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.
Ο. Οὐ φευξόμεσθα, πυρὶ δ᾽ ἀνάψομεν δόμους.
Μ. Ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;
Ο. Ὡς μήτ᾽ ἔχῃς σύ, τήνδ᾽ ἐπισφάξας πυρί.
Μ. Κτεῖν᾽, ὡς κτανών γε τῶνδέ μοι δώσεις δίκην.
Ο. Ἔσται τάδ᾽. Μ. Ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσεις τάδε.
Ο. Σίγα νῦν· ἀνέχου δ᾽ ἐνδίκως πράσσων κακῶς.
Μ. Ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; Ο. Καὶ κρατεῖν γε γῆς.
Μ. Ποίας; Ο. Ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.
Μ. Εὖ γ᾽ οὖν θίγοις ἂν χερνίβων; Ο. Τί δὴ γὰρ οὔ;
Μ. Καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις; Ο. Σὺ δ᾽ ἂν καλῶς.
Μ. Ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. Ο. Ἀλλ᾽ οὐ τὰς φρένας.

Μ. Τίς δ' ἂν προσεῖποι σ'; Ο. Ὅϛίς ἐϛὶ φιλοπάτωρ.

Μ. Ὅϛις δὲ τιμᾷ μητέρ'; Ο. Εὐδαίμων ἔφυ.

Μ. Οὔκουν σύ γ'. Ο. Οὐ γὰρ ἀνδάνȣσιν αἱ κακαί.

Μ. Ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. Ο. Ψευδὴς ἔφυς.

Μ. Ἀλλὰ κτανεῖς μου θυγατέρ'; Ο. Οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶς.

Μ. Οἴμοι, τί δράσω; Ο. Πεῖθ' ἐς Ἀργείȣς μολών.

Μ. Πείθω τίν'; Ο. Ἡμᾶς μὴ κτανεῖν, αἰτȣ̃ πόλιν.

Μ. Ἢ παῖδά μου φονεύσετ'; Ο. Ὧδ' ἔχει τάδε.

Μ. Ὦ τλῆμον Ἑλένη. Ο. Τἀμὰ δ' ȣ̓χὶ τλήμονα;

Μ. Σοὶ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν. Ο. Εἰ γὰρ τόδ' ἦν.

Μ. Πόνȣς πονήσας μυρίȣς. Ο. Πλήν γ' εἰς ἐμέ.

Μ. Πέπονθα δεινά. Ο. Τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής.

M. Quis te alloquetur? O. Quicunque eſt amans patris.

M. Qui autem honorat matrem? O. Eſt felix.

M. Tu autem non. O. Quia non placent mihi malae.

M. Amove enſem a filia. O. Mendax es.

M. Interficies meam filiam? O. Jam non es mendax.

M. Hei mihi quid faciam? O. Perſuade ad Argivos proficiſcens.

M. Quam ſuadelam? O. Pete a civitate, ne nos occidat.

M. Aut filiam meam interficietis? O. Sic eſt.

M. O miſera Helena! O. An meae res non ſunt miſerae?

M. Advexi tibi victimam ex Phrygibus? O. Utinam hoc eſſet.

M. Suſtinens labores magnos. O. Non mea tamen cauſa.

M. Acerba paſſus ſum. O. Tunc enim eras inutilis.

M. Tenes me. O. Tu cepiſti teipſum, cum ſis
malus.
Sed eja, Electra, incende iſtas aedes.
Et tu, o certiſſime mihi amicorum
Pylade, incende tecta hujus parietis.
M. O terra Danaorum et incolae equeſtris Argus,
Non armato pede opem feretis?
Nam iſte vim facit toti noſtrae civitati,
Ut vivat cum fecerit abominabilem caedem matris.
A. Menelae, deſiſte ſaevos ſpiritus gerens.
Ego Phoebus Latonae filius, prope exiſtens te voco;
Et tu, qui adſides armatus iſti puellae,
Oreſtes, ut ſcias, quam orationem afferam.
Helena quidem, quam tu, cupiens perdere,
Fruſtratus es, iratus Menelao,
Haec eſt, quam videtis in ſinubus aëris,
Servata et non interfecta a te.
Ego ipſam ſervavi, et ab enſe
Tuo rapui, juſſus a Jove patre,
Nam, ut filiam Jovis, oportet vivere immortalem;
Caſtorique, et Polluci in ſinubus aëris
Aſſidebit, nautis ſalutaris:
Tu autem accipias aliam uxorem in domum,

Μ. Ἔχεις με. Ο. Σαυτὸν σύγ' ἔλαβες
κακὸς γεγώς.
Ἀλλ' εἶ, ὕφαπτε δώματ'. Ἠλέκτρα, τάδε.
Συ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέςατε
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσσα τειχέων τάδε.
Μ. Ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται,
Οὔκουν ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;
Πᾶσαν γὰρ ἡμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
Ζῆν, αἷμα ματρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.
Α. Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον·
Φοῖβος σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ·
Συ θ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρη,
Ὀρέσθ'. ἵν' εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένα μὲν, ἣν συ διολέσαι πρόθυμος ὢν
Ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεω ποιούμενος,
Ἥδ' ἐςὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
Σεσωσμένη τε, κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
Ἐγώ νιν ἐξέσωσα. κἀπὸ φασγάνου
Τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός.
Ζηνὸς γὰρ οὖσαν, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεὼν,
Κάςορί τε, Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
Σύνθακος ἔςαι, ναυτίλοις σωτήριος.
Ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβὼν,

Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιςεύματι
Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας συνήγαγον,
Θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
Ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.
Τὰ μὲν καθ' Ἑλένην ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεὼν,
Ὀρέςα, γαίας τῆσδ' ὑπερβαλόνθ' ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον, ἐνιαυτοῦ κύκλον.
Κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ' Ὀρέςειον καλεῖν,
Ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,
Δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς,
Πάγοισιν ἐν ἀρείοισιν εὐσεβεςάτην
Ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
Ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀρέςα, φάσγανον δέρῃ,
Γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην· ὃς δ' οἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτέ·
Θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
Δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ ποτ' ᾔνεσας,
Δός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μενεῖ.
Ἄργους δ' Ὀρέςην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
Ἐλθὼν δ' ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονὸς,

Poſtquam dii hujus pulchritudine
Commiſerunt Graecos et Phrygas,
Et fecerunt mortes, ut exhaurirent ex terra
Superbiam magnae multitudinis hominum.
Quoad Helenam res ſic ſe habent. Te autem oportet,
Oreſta, poſtquam hujus terrae fines ſuperaveris,
Habitare ſolum Parrhaſium, per circulum anni.
Conſequetur autem a tuo exilii nomine,
Ut vocetur Azanibus et Arcadibus Oreſteum.
Inde veniens in urbem Athenienſium,
Redde rationem de caede materna
Tribus furiis: et dii gubernatores judicii,
In *Areopago*, i. e. colle Martio juſtiſſimam
Sententiam ferent, ubi oportet te vincere.
Et ad cujus collum, Oreſta, habes gladium,
Fatum eſt, te Hermionem ducere: et qui putat
Neoptolemus ſe ducturum eſſe, non ducet.
Nam eſt ei fatum mori Delphico enſe,
Poſtulanti a me poenas de patre Achille.
Pyladae autem connubium ſororis, cui promiſiſti,
Da; ſequens autem vita eos felix manet.
Menelae, ſine Oreſten imperare Argis:
Et tu rediens impera in Spartana terra,

Habens dotem uxoris, quae te multos
Dans in labores, huc reduxit.
Quod cum urbe eſt rei, ego huic recte conſtituam,
Qui ipſum coëgi interficere matrem.
O. O Apollo vates, in tuis oraculis
Non eras utique vanus, ſed verax!
Me quidem ſubierat metus, ne aliquem audiens
Daemonem, viderer audire tuam vocem
Sed bene evenit res, obtemperabo autem tuae
Orationi. Ecce dimitto Hermionem a nece:
Et accipio conjugium, quandocunque dederit pater.
M. O Helena, filia Jovis, ſalve, ſuſpicio te,
Tenentem beatam ſedem Deorum.
Oreſtes, tibi ego deſpondeo filiam,
Phoebo dicente: generoſus autem ex generoſa
Familia ducens, ſis beatus et tu, et ego, qui eam tibi
Do. A. Vadite nunc quiſque quo mandamus,
Et definite contentionem. M. Oportet obedire.
O. Et ego talis: redeo in gratiam cum fortunis
Menelae, et amicus tuis, Apollo, oraculis.

ANAPAESTI.

A. Ite nunc in viam, pulcherrimam
Deorum honorantes Pacem. Ego vero

Φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
Πόνοις διδοῦσα, δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.
Τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
Ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἠξηνάγκασα.
Ο. Ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
Οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
Καί τοι μ' ἐσήει δεῖμα, μή τινος κλύων
Ἀλαστόρων, δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
Ἀλλ' εὖ τελεῖται· πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
Ἰδοὺ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,
Καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσ', ἡνίκ' ἂν διδῷ πατήρ.
Μ. Ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ, ζηλῶ δέ σε
Θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
Γήμας, ὄναιο καὶ σὺ, χ' ὡ διδοὺς ἐγώ.
Α. Χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἷ προστάσσομεν,
Νείκους τε διαλύεσθε. Μ Πείθεσθαι χρεών.
Ο. Κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς,
Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Α. Ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίστην
Θεῶν εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ

Δ' Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
Ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇθ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ, πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
Ἔσται σπονδαῖς ἔντιμος ἀεί,
Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς
Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.
Χ. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκα, τὸν ἐμὸν
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΤΕΛΟΣ.

Helenam ad aulam Jovis adducam,
Vadens per polum ſplendidorum aſtrorum,
Ut Junoni, et Herculis *uxori*
Hebae, aſſidens, dea hominibus
Erit honorata ſemper libationibus
Cum Tyndaridis filiis Jovis,
In rem nautarum curans mare.
C. O valde glorioſa Victoria, meam
Vitam habeas,
Et non deſinas coronare.

FINIS.

55

SEP 20 1928